

นวนิยาย

เ็นที่สะท้าน

เ็นที่สะท้าน ตอน หงายเงิบ 2

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

รอให้ถึง ม.ปลาย
ก็สายเกินการณ์
รอให้ถึงเ็นที่ร้านซ์
ก็สายเสียแล้ว

พิมพ์ครั้งที่ 3

คำนำ

เมื่อสมัยที่ผมเป็นครูใหม่ ๆ (2520) มีลูกศิษย์ทั้งพี่และน้องสองคนซึ่งเป็นบุตรชายสองคนของท่านอ.บุญส่ง เสาวรัง ครูสตรีอาวุโสในโรงเรียนเดียวกัน สามารถสอบเข้าคณะวิศวกรรม.ขอนแก่นได้แบบปีต่อปี ผมทึ่งและประทับใจมาก จึงได้เข้าไปสนทนาเรียนถามท่านตรง ๆ ในวันหนึ่งว่า

“มีวิธีการอบรมดูแลลูกอย่างไรบ้าง”

ท่านก็ได้เมตตาให้คำอธิบายที่พอสรุปย่อ ๆ ได้ว่า

“นอกเหนือจากความสามารถของลูกแล้ว พ่อแม่ก็มีส่วนอย่างมากในการสนับสนุนช่วยเหลือลูก ยิ่งทำได้ถูกวิธีมากเท่าใด ก็ยิ่งเพิ่มความก้าวหน้าในศักยภาพให้กับลูกๆ เท่านั้น”

เมื่อมาถึงสมัยที่ลูกสาวของผมจะ**Entrance**บ้าง ผมกลับยังต้องกลับมาะงุมมะงาหราอย่างมากอีก เพราะรู้สึกว่าคุณสมบัติที่เคยได้รับรู้มายังน้อยเกินไป แม้ว่าหลักใหญ่ใจความจะคงเดิมก็ตาม

“ไฉนถึงเวลาแล้วค่อยคิดทำ” รับรองว่าช้าเกินไปแล้วครับ
ไม่ทันกินหรอก

ลูกคนแรกเอนท์_ ผมยังรู้สึกเหมือนกำลังลองผิดลองถูกอยู่มาก ทั้ง ๆ ที่ผมก็เป็นครู อยู่กับการศึกษา และสอนนักเรียนชั้น ม.6 ที่กำลังจะเอนท์มาโดยตลอด ผมนึกว่าผมพอจะรู้ เอาเข้าจริง ๆ ก็แค่ ก. ข. กอ กา ต้องวิ่งเข้าหาพี่ครูแนะแนวตลอด

เมื่อมาถึงลูกคนที่สองต้องเอนท์_ ผมรู้ได้แน่ชัดเลย
ว่า ผมทำหน้าที่ได้ดีขึ้นกว่าเดิมมากในเกือบจะทุกเรื่อง นี่ถ้าหาก
มีลูกคนที่สาม ผมจะพยายามให้สุด ๆ เลยแหละ

ลูกของท่านผู้อ่านไงครับ ที่ผมอยากจะจับให้มาเป็นลูก
คนที่สามของผม...ถ้าทำได้ แต่เมื่อผมทำไม่ได้ก็ต้องฝากท่านให้
เลือกเอาประสบการณ์นี้ไปประยุกต์ช่วยลูกของท่านเอง อยากให้
ลูกได้ดีโดยที่พ่อแม่ไม่ทุ่มเทไม่ใส่ใจจริงจัง ระวังจะ **“เสียใจ”**
การทำกิจการทุกอย่างก็ต้องลงทุนทั้งนั้นแหละ และต้องลงทุนให้
ถูกวิธีด้วย

จริงไหมครับ ?

ยิ่งโลกยุคนี้ เป็นยุคที่ต้องแข่งขันกันอย่างยิ่งยวด ใคร
เตรียมการมาดีมีข้อมูลมากกว่าย่อมได้เปรียบ เมื่อถึงเวลา
เอ็นทรานซ์ ถ้าต้องการให้ลูกเตรียมพร้อมสู่อย่างชาญฉลาด พ่อ
แม่ก็ต้องพร้อมสนับสนุนอย่างมีวิสัยทัศน์(vision)ด้วยเช่นกัน

ขอให้ผู้อ่านทุกท่านได้เก็บเกี่ยวเอาประโยชน์ที่พอมีนั่นไป
รังสรรค์ชีวิต และพิชิตขวากหนาม นำพาบุตรหลานก้าวไปสู่
ความสุข ความเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไปนะครับ

ด้วยความปรารถนาดีอันจริงใจ

ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์

มือทุกมือที่ถือหนังสืออ่าน
 ตาทุกคู่ที่เคลื่อนผ่านธารหนังสือ
 มือของเรากำลังสัมผัสมือ
 ใจของเราคือสื่อสัมผัสใจ

มือที่กุมปากกามาเณรมิต
 และความคิดคือหมึกจารึกไหล
 พาใจเราลดเลี้ยวท่องเที่ยวไป
 บนบันไดกระดาดขาวทั่วทุกคราวครั้ง

หนังสือ.....
 คำต่อคำนี้แหละคือสื่อภาษา
 มือต่อมือนี้แหละมีชีวิตชีวา
 หน้าต่อหน้านี้แหละหล่อใจต่อใจ

 เปิดหนังสือเพื่ออ่านงานความคิด
 เปิดชีวิตเพื่ออ่านความฝันใฝ่
 เปิดทางทองเพื่ออ่านการก้าวไกล
 เปิดทางชัยด้วย.. “ตำนานอาจารย์ชิง”

คำนำ

	หน้า
1. ท่องเที่ยว.....	6
2. รถเก๋งหาย !	16
3. สะพาน “อสุชล”	30
4. เกือบถูกบ้อม	43
5. น้ำตกออกช้า.....	53
6. ไหว้ยาโม	56
7. คีนรั้ง.....	61
8. ตกนรก	63
9. ลางร้าย !	85
10. D – Day	94
11. เอาเคล็ด.....	97
12. จามจรีสีดำ	102
13. วันเฮ (อีกแล้วครับท่าน)	110
14. รางวัลชีวิต	115
15. วันแรกที่จุฬาฯ.....	118
16. บ้านนอกเที่ยวกรุง	137
17. คีนสู่เหย้า.....	142
18. กรรมสนอง	104

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

End 21 ศ.ก. 68

**“ทุกสรรพชีวิตจะมีความสุขสดชื่นได้ยาก
หากไร้ซึ่งความเมตตาปรารถนาดีต่อกัน”**

10 เมษายน 2546

ฉันอยู่ตรงนี้ในบรรยากาศเก่า ๆ อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ คงแก้ไข
ปัญหาให้ลูกได้ยาก ปังคิดว่า สถานที่เก่า บรรยากาศเก่า ลูกก็คง
เปลอแวบคิดแต่แบบเก่า ๆ ไม่ว่าเขาว่าเราก็คงจะเป็นอย่างนี้

วันนี้ ขณะที่อยู่กันพร้อมหน้าในห้องโถงปังจึงได้เสนอ
ทางออกให้กับลูกเมียไปว่า

“เอ....พวกเราไปเปิดหูเปิดตาที่ชายทะเลกันดีมั๊ย?”

“เฮ้...ดีพ่อดี ดีมาก ๆ เลยจ๊ะ” น้องอันฐสองมือขึ้น
สนับสนุนเหมือนเด็ก ๆ หน้ายิ้มระรื่นขึ้นบาน พี่ติ่มและแม่ก็
พลอยก๊อปปี้กันไปด้วย

“จะไปทางไหนกันดีล่ะ?” ปังถามลูก ๆ

“ไปบางแสน พักยาพ่อ” พี่ติมเสนอออกมาอย่างรวดเร็ว

“ไม่เอาหรอกไปบ่อยครั้งแล้ว” น้องอ้นเบ้หน้ามองต่างมุม

“แล้วเอ็งจะไปไหนล่ะ?”

พี่ติมชักสีหน้าหันมากระซอกเสียงถามน้องอ้นด้วยความไม่พอใจ

“เขาวาน่าจะไปทางหัวหินบ้างนะเอ็ง”

น้องอ้นพูดเสียงอ่อยๆ เพราะความเกรงพี่อยู่ข้าง น้องอ้นจึงดูจ้อยลงไปเล็กน้อย

“มันไกลมากนะเอ็ง พ่อก็ขับรถไม่เก่ง แล้วก็เหนื่อยมากด้วย” พี่ติมบอก

ปิงเกรงว่าลูกจะขัดแย้งกันเกินความเหมาะสมเลยพูดขัดตาทัพไปว่า

“ไม่เป็นไร ะ ลูก ถ้าลูกพอใจพ่อค่อย ะ ขับไปก็ได้ลูก พ่อไหวจ๊ะ”

พี่ติมเห็นพ่อว่าพ่อไปไหว ก็เปลี่ยนแนวคิดทันทีเหมือนกัน

“เออ ไปหัวหินก็ดีนะพ่อ ติมก็อยากจะไปเหมือนกัน”

“หึหึ ไอ้ติมพูดตามเขา”

น้องอ้นได้ทีต่อว่าพี่ติมเข้าให้

“เฮ้อ ก็เขากลัวว่าพ่อจะขับไม่ไหว่นี่นา ได้ว่าตามเอ็งที่ไหน”

“แม่ว่า น่าจะไปเที่ยวแถวภาคกลางบ้างนะ” ภรรยาออกความเห็นบ้าง

“แถวไหนล่ะ?”

ปิงชักสงสัยเพราะก็ได้พาไปแทบหมดทุกจังหวัดแล้ว

“แถว ๆ อูรุษาก็ได้”

“ก็เคยไปมาแล้วนี่นา”

ปิงค่าน เมื่อสี่ห้าเดือนที่แล้วก็ยังได้แวะพักนอนที่ราชภัฏ
อูรุษาก็ด้วย

“เคยไปแล้วแต่ก็รีบไปรีบเที่ยว จะดูอะไรก็ไม่กระจ่างชัดซัก
อย่าง วัด-วังก็ยังไม่ทั่วถึงเลย” ภรรยาได้

“เออ ก็คืนะพ่อ อัน
ก็อยากไปดูวัง ตอนนี้อัน
กำลังอ่านเรื่องเจ้าเรื่องเชื้อ
พระวงศ์อยู่พอดี(เกิดวัง
ปารุส) อยากจะดูวังของ
เชื้อพระวงศ์นะพ่อว่ามันเป็นอย่างไร ไปทาง

เพชรบุรี – ชะอำ อันก็จะขอดูวังของ ร.6 ด้วยนะพ่อ”

พ่อลูกอันพูดแบบนี้ปิงก็เลยต้องโอเค เพราะช่วงนี้ปิงก็มุง
คิดและทำเพื่อเขาเป็นหลักอยู่แล้ว

“โอเคจ๊ะลูก โอเคเลยจ๊ะ”

แต่พอปิงหันหน้าไปทางเมีย นึกว่าเขาจะพอใจยิ้มแต่ ที่
ไหนได้เขากลับหันมามองค้อนใส่เราทำนองว่า

‘เวลาเมียดคิดเสนอะอะไรออกไป ชอบขัดอยู่เรื่อยเลย ที่ลูก ๆ
เสนอละก็โอเคๆ อย่างเร็ว หีย!’

ปิงเคยถูกเมียดบอกว่าทำนองนี้มาบ้างแล้ว มองตาก็รู้ใจ แต่ก็
เปลอไปบ้าง

‘อย่าว่ากันเลยนะจ๊ะ เมียดนะมัน ผบ.ทบ.(ผู้บัญชาการที่บ้าน)
อยู่เร็ววาว ยกไว้เหนือหัวอยู่บนหิ้ง อย่าลงมาร่วมซึ่งร่วมแจมกับ
ลูก ๆ เขาเลย วันของเขา โอกาสของเขา จริงแท้?’

“ตำเมียด ไผลีย่าน อี ๆ!”

พูดเรื่องอื่นก็พอจะเขียนได้ครบ
พูดถึงเมียดที่เคารพมันเขียนไม่ออกจริง
ๆ แะะ คุณติทั้งเรื่องไม่เปลืองคำว่า
‘เมียด’ เลย เพราะผู้เขียนถือว่า การ
เอ่ยคำว่า ‘เมียด’ พร่ำเพรื่อ ย่อมแสดง
ถึงการไม่เคารพยกย่องคู่ครองเท่าที่ควร!

ถ้าจะให้เป็นการเคารพยกย่อง ผมจึงต้องนิยมใช้แต่คำว่า
‘ภรรยา’ อี อี อี.....

“เฮ้า เมื่อทุกอย่างลงตัว แม่และลูก ๆ ก็รวมหัวกันวางแผนการเดินทางกันได้เลย จะไปที่ไหน พักแรมที่ไหน จะใช้เวลากี่วัน ส่วนรายละเอียดของเส้นทางการขับรถ พ่อจะจัดการเอง”

ก็นั่งล้อมวงอยู่ที่พื้นกลางห้อง พุดเสร็จปิงก็ลุกขึ้นจะไปชง
กาแฟดื่มสักหน่อย

“อ้าว แล้วพ่อจะไปไหนล่ะ?” อ้นถามอย่างงง ๆ

“จะไปชงกาแฟ”

ทั้งลูกเมียก็มารั้งแขนให้นั่งลงเช่นเดิม

“ไม่ต้อง ๆ เดี่ยวจะไปชงมาให้เอง” เมียอาสาอย่างอารมณ์
ดีเป็นพิเศษ

“อ้นเองแม่”

อ้นก็ขยับตัวขึ้นอาสาอย่างเต็มใจ ทั้งที่ไม่ค่อยได้ปฏิบัติ

“ดีมากว่าพ่อ ตีมรู้สูตร” เพราะได้เคยขอให้พ่อบ่อยครั้ง

ในที่สุดติมก็ได้เป็นผู้ไปชงกาแฟให้พ่อ เพราะระยะหลัง ๆ
ปิงตั้งใจจะดื่มกาแฟแบบลดคาเฟอีนลง จึงมีการเปลี่ยนแปลงสูตร
(สัดส่วนการชง) จากเดิม(กาแฟ : คอฟฟี่เมท : น้ำตาล) 2 : 2 : 2 ก็
เปลี่ยนมาเป็น 1 : 1.5 : 2 จังหวะช่วงนี้เองที่ลูกติมได้มีโอกา
สบริการพ่อบ่อย ๆ

ปิงก็เลยได้นั่งลงร่วมวางแผนกับลูกเมียต่อ

“พ่อ จะไปกี่วันดีล่ะ?” ลูกอ้นต้องการความแน่ชัดจะได้
วางแผนถูก

“ไม่ต้องกำหนดวัน ไปจนลูก ๆ เบื่อ”

เพราะปิงรู้ว่า ทุกครั้งแห่งการท่องเที่ยว แค่ 5-6 วันลูก ๆ ก็
ร้องอยากกลับบ้านกันแล้ว ครึ่งนี้จึงทำเอาแม่และ ลูก ๆ ยิ้มอย่าง
พอใจ

“จริง ๆ นะพ่อ” อั้นเน้นเพิ่มความแน่นชัด คงคิดจะป้องกัน
พ่อเบี้ยว

จากนั้นเป็นต้นมาในสมอง
ของอั้นก็มีแต่เรื่องการท่องเที่ยว
แสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อมา
ประกอบให้การท่องเที่ยวสมบูรณ์

ครบถ้วน ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชวัง มีเฟียบ หนังสือการท่องเที่ยว
ถูกรื้อค้นออกมาเปิดอ่านอย่างจริงจัง สลับกับการเล่นเกม พิมพ์
คอมฯ ดูหนัง ฟังเพลง ร้องคาราโอเกะ และดูโทรทัศน์ เรื่อง
ความเครียดจากการเลือกคณะ Entrance เริ่มจางหายไปได้อย่างมาก

“ตกลงจะไปวันไหนกันจ๊ะ สาว ๆ” ปิงเป็นฝ่ายเสนอ

“ไปหลังสงกรานต์ดีกว่าพ่อ” อั้นเสนอ

“ติมก็ว่าเหมือนกัน”

“ทำไมถึงเหมือนกันล่ะ?” ปิงสงสัย

“ก็ช่วงสงกรานต์มีอุบัติเหตุมากนะพ่อ ดูในทีวีดูดิ” ติมบอก

“ช่วงสงกรานต์รถก็ติด ที่ชลบุรี อ่างศิลา บางแสน พัทยา
จอมเทียน หาดแม่พิมพ์ สาคน้ำกันแหลกราญ ไปไหนก็ไม่
สะดวก” ปิงเสริมข้อมูลจากความหลังครั้งเก่า

“แต่ติมชอบนะพ่อ ชอบดูเขาสาคน้ำกัน โดยเฉพาะที่พัทธา
ชอบมากเลย”

“เออเนาะติม ที่พวกตุ้ดเกย์ออกมาตื้นหน้าร้านแถวจอม
เทียนน่าดูน่าดูแหละ”

“เออจริงแหละ แต่
ค่าที่พักมันแพงนะเว้ย
อาหารการกินก็แพงด้วย
คราวนี้ร้อนหาที่พักเกือบ
ตายเนาะเอ็ง”

พูดถึงเรื่องนี้ พี่น้อง
เขาก็ไปกันได้เป็นปีเป็นขลุ่ยอีกตั้งนาน บรรยากาศเลยสดชื่นไป
ทั้งบ้าน

สรุปแล้วก็จึงตกลงเลือกไปหลังสงกรานต์ ก่อนออก
เดินทางก็ต้องจัดเตรียมอุปกรณ์เครื่องใช้ที่จำเป็น ปิงก็ไป
เตรียมเรื่องรถ ก่อนออกเดินทางรถต้องผ่านการตรวจสภาพจาก
ช่างผู้ชำนาญการ แอร์ต้องเย็น ใบเสียภาษี-ใบขับขี่ต้องพร้อม
สิ่งสำคัญที่สุดอีกอย่างก็คือการ ‘ฝากบ้านไว้กับตำรวจ’

แต่ก็ไม่ควรหวังพึ่งตำราจนเกินไปนัก ปิงจึงต้องหาซื้อ
บุญเจี๊ยกเพิ่มเติมให้แข็งแรง อตฺตาทิ อตฺตโนนาโถ ไว้บ้างแหละดิ
(ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน)

และสุดท้ายที่ห้วงมากอีกอย่างของปิงก็คือไม่ประทับใจ
แปดกระถาง มันให้ความสุขสดชื่นแก่เรา มันมีชีวิตเหมือนเรา
ต้องการอาหาร และความเอื้ออาทรใส่ใจจากเราเช่นกัน ปิงก็ต้อง
ฝากข้างบ้านที่มีมิตรจิตต่อกันดูแล

สิ่งมีชีวิตทุกอย่างจะมีความสุขสดชื่นไม่ได้หากไม่มีความ
เมตตาปรานีและ
ความหวังดีต่อกัน
ปิงก็คงจะไม่ได้น้ำใจ
จากเพื่อนบ้านหา
กปิงไม่สร้างมัน
ขึ้นมาก่อน.

17 เมษายน 2546

08.00 น. เป๊ะก็ออกเดินทาง ไม่ใช่ถือโชคกลาง แต่ปิง
ต้องการออกตามเวลาที่ได้อวางแผนตามความเหมาะสมไว้ ค็นแรก
พักครึ่งทางที่อยุธยา

จังหวัดนี้จะว่ากันไปก็แปลกแปลก ไม่เห็นมีใครเรียกชื่อเต็ม
ๆ ว่า จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเลยสักที กระทั่งบ่อยครั้งก็เผลอ

เข้าใจว่า **อยุธยา** เป็นชื่อของจังหวัดไปเลยอะดิ ไม่เชื่อลองเอาป้ายทะเบียนรถยนต์(พอ.)ไปให้ใคร ๆ ทายดูสิ ว่าเป็นป้ายทะเบียนรถของจังหวัดใด รับรองทายถูกไม่กีรายหรรอก....เชื่อครูซิงเหอะ!

เพราะฉะนั้น ก็อย่ารีไปตั้งชื่อลูก ชื่อสกุลให้วิไลสมามหา ยึดขาดเขียนยากให้มากนักเลย เวลาลูกไปติดต่อกับฝ่ายอื่น ๆ ก็จะเป็นความยุ่งยากน่ารำคาญใจไปทั้งสองฝ่าย ถึงขนาดเจ้าของชื่อ-สกุลบางรายยังเปลวชื่อไปอากรรมเสียใส่ใครเขาอีกต่างหากที่เรียนชื่อตนเองไม่ถูกไม่ตรงตามที่ตนต้องการก็มีนะครับ...ขอบอก ๆ

บางรายหนักข้อถึงขนาดมีคนมักคุ่นเปลวเรียกชื่อเก่า ที่หมอคูบอกว่าเป็นกาลกิณีก็ไปแสดงกรรมเสียใส่เขา ทำเอาผู้คนเขาจับไม่ได้แอบหัวเราะเยาะหยันจนเสียสังคมไปก็มี ชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้เนะมัน ‘มงคลนาม’ ที่สุดเร็ววาววาว.....

ความเป็นมงคลที่สุดของมนุษย์ก็อยู่ที่การประพฤติตนอย่างมีคุณธรรมมากกว่า เชื่อ ‘หลวงพ่อซิง’ เฮอะ

ชื่อนั้นสำคัญไฉน คุณธรรมในใจยิ่งใหญ่กว่าเยะ

ส่วนเรื่องที่พัก ถ้าอยากประหยัด ขอแนะนำว่าควรเลือกที่ราชภัฏเป็นดีที่สุด เพราะในคุณภาพที่เท่ากันแต่ราคาที่นี่จะถูกกว่าเพียง400-500.-บาทเท่านั้น ถ้าเป็นข้าราชการลดได้อีก 10 % เนอะ (แต่คงไม่เหมาะกับพวกรสนิยมวิไลหรอกนะ)

ถ้าเป็นคุณภาพนี้ของเอกชนก็จะประมาณ 800.-บาท แต่ยุคนี้
มือพาร์ทเมนต์มากขึ้น บางครั้งก็รับบริการเป็นรายวัน ราคาที่
ยอมเยาว์ลงไปอีก ผู้เขียนก็เป็นนักท่องเที่ยวพอควร จึงมี
ประสบการณ์เรื่องที่พักพอตัวนะเค้อ.....สืบอกให้

(แต่เรื่องที่ท่านกำลังอ่านนี่คือ “อันเอนท์” นะครับ เคียวจะ
สับสน)

ระหว่างที่ปิงกำลังกินกาแฟพักเหนื่อยอยู่น้ำจืดที่ไว้ใน
ห้องพักสวยหรูสะอาดเอี่ยม แอร์เย็นสบาย ลูกอ้วน(อัน)ก็กระเถิบ
เข้ามาสะกิด

“พ่อ พวกอันจะขอพักอยู่ที่นี้อีกหนึ่งคืนนะพ่อ”

“ทำไมล่ะลูก?” ก็พาจิรฉนวนเที่ยวจนรอบเมืองไปแล้วนี่นา
..... ปิงคิด

“วันนี้ยังเที่ยวไม่ทั่วหรอกพ่อ” เพราะมาถึงก็บ่ายสามแล้ว

“บางปะอินก็ยังไม่ได้ไปเลยนะพ่อ” อันอรรถาธิบาย ปิงก็
ไม่อยากจะใส่ใจ

“โอเคลูก อีกคืนก็อีกคืนจ๊ะ”

“เฮ้....” ลูก ๆ เสด็จใจทั่วหน้ากันรวมทั้งเจ้าของเรื่อง(เมีย)ด้วย

ผู้ฉลาด ย่อมสามารถแยกอารมณ์ออกจากเม็ดทราย

18 เมษายน 2546

สาย ๆ ทั้งครอบครัวก็ออกเดินทางไปเที่ยวบางปะอิน แล่สืบก.ม.เศษ ไปถึงก็เจอเซอร์ไพรส์เพราะไปเจอเอน้องสำราญ พิศโฉม ครูสตรีที่สอนอยู่หมวดเดียวกันน้องเขาเหมารถตู้พาพ่อแม่และลูก ๆ มาเที่ยว แต่ไม่ได้เจอตัวหรอก เจอแต่รถตู้และน้ำฉลองคนขับที่รู้จักกันมาเล่าบอกไว้

มาราวนี้(ปีงเคยมาเมื่อ ปี 42)มีเวลาเหลือเฟือ จึงได้เดินดูทุกส่วนอย่างละเอียด ยิ่งแต่เป็นระยะที่ลูกเมียของปิงกำลังคลั่งเรื่องเชื้อพระวงศ์ ร.5 อยู่ด้วย เลยละเอียดดูชมเกือบทุกซอกทุกมุมเลย ยืนอ่านประวัติกันละเอียดถี่ถ้วนยิ่ง มีเรื่องให้ปุจฉา – วิชันากันไม่หยุด จนปิงอดแอบก่อนอยู่ในใจไม่ได้ว่า.....

‘นี่ถ้ามีรายการทีวีช่องใดจัดรายการถามตอบเรื่องนี้ล่ะก็ สิบล้านหวานหมูแน่’

อาคารสถานที่และการบริการด้านต่าง ๆ ถูกปรับปรุงขึ้น
 อย่างดีเยี่ยมสอดคล้องกับปีเอเมสซึ่งไทยแลนด์(Amazing –
 มหัศจรรย์) ที่ผ่านมา เขามุ่งทำเป็นอุตสาหกรรม การท่องเที่ยววันละ
 ครับ ต่างกับเมื่อสี่ห้าปี
 ก่อนที่เราเคยมาลิบลิบ

‘โดยเฉพาะต้น
 ก้ามปู-จามจุรีมีอย่าง
 โคตร ๆ เลยแหละ.....’
 ปิงคิด

สำหรับปิงนั้น ปัญหาจากการมาเที่ยวยังไม่มี แต่ที่ค้นพามา
 มีกลับเป็นอีกเรื่อง ลองติดตามอีกทีดีดูดี.....

เมื่อออกจากเขตพระราชวังบางปะอิน ทั้งหมดก็ตั้งใจจะขึ้น
 กระเช้าข้ามคลองเพื่อท่องเที่ยวชมวัดนิเวศธรรมประวัติซึ่งอยู่ใกล้
 กันแค่ชั่วข้ามคลอง

“ข้างในเขามีอะไรกันหรือพ่อ?” ลูกถาม

“พ่อก็ไม่รู้ เห็นแต่ข้างนอกว่าอุโบสถเป็นสถาปัตยกรรม
 แบบฝรั่งสวยแปลกตาดี”

“อันที่ว่ามันแปลกเหมือนกันแหละพ่อ ไซ้ของคริสต์มัยพ่อ?”

“ของพุทธสิลูก ก็เรียกว่าวัดอยู่ไหนโตะแล้วไง”

“แล้วทำไมไม่สร้างให้เหมือนวัดทั่ว ๆ ไปล่ะ?” อันยังกังขา
ปิงจึงอธิบายว่า

“ก็ที่มักคุเทศน์บนเรือเขาอธิบายให้ฟังแล้วไง **ว่าผู้สร้างเขา**
ต้องการสร้างถวายแด่พระพุทธศาสนาด้วยของแปลกใหม่”
แล้วปิงก็บอกความในใจแต่ครั้งอดีตต่อ

“ที่จริงพ่ออยากมาเห็น
ตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ แน่ะ
เพราะมีอยู่ในหนังสือ
แบบเรียนวรรณคดีไทยสมัย
ที่พ่อเรียนชั้น ป.3 มั้ง”

ระหว่างทางที่จะไปวัดต้องเดินผ่าน**รถแก่งมิตซูบิชิสีขาว**
ของปิงที่จอดไว้ อันก็เลยจะเอาสัมภาระที่หอบหิ้วมาตั้งแต่ช่วงเช้า
ไปเก็บไว้ในรถก่อน จะได้ไม่ต้องเป็นภาระหอบหิ้วต่อให้เมื่อยแขน

“พ่อ ขอบุญเจอรถกะ จะเอาของไปเก็บ” อันแบมือรอ
ระหว่างที่อันเอาของไปเก็บ ที่เหลือทั้งสามคนก็เดินไป
ล่องหน้าช้า ๆ รอ เก็บของเสร็จอันก็ปิดกระโปรงหลังรถแล้วก็รีบ
เดินตามให้ทัน กระเช้าข้ามคลองก็อยู่ใกล้ ๆ ตรงข้างหน้านี่เอง

เดินเข้าไปเที่ยวชมบริเวณวัดนิเวศฯ ใช้เวลาละเอียดชมอีก
เกือบสองชั่วโมงได้ สภาพวัดค่อนข้างรกสกปรกเอามาก ๆ

อาคารกุฎิที่พักรุ่นเก่าถูกปล่อยให้ทรุดโทรมผุพัง เห็นแล้วก็
เสียดาย กระทั่งปีงเปรยออกมาว่า

“นี่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวแท้ ๆ ปล่อยให้อยู่ในสภาพนี้ได้
อย่างไร ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองนี้ไปไหนกันหมด” อคติต่อ
ไม่ได้เลยว่า

‘สังคมยุคนี้ ผู้หลักผู้ใหญ่เขาก็ไปทำแต่ในเรื่องที่จะได้น้ำ
ได้ประโยชน์ส่วนตัวกันเป็นหลัก ถ้าสังคมได้ประโยชน์มาก ตน
ได้ประโยชน์น้อยไม่คุ้มก็มักจะเฉยเสีย หากเป็นเรื่องที่เบื่องบนว่า
หัวหน้าชอบละก็ มุดเข้าเสนอหน้า ส่งโปรเจกต์ได้เร็วทันใจ ดีนัก

ท่านเห็นไหม ก่อนหน้านี้ เรื่องยาบ้าล้นทะเลัก อบายมุข
เกลื่อนเมือง มันก็ยังทำเฉยอยู่ได้ มินำซ้ำหลายรายยังแอบไปมี
ผลประโยชน์กับกลุ่มนักธุรกิจชั่วๆ เหล่านี้ได้อีกต่างหาก

นี่ถ้าท่านนายกฯทักษิณ ไม่บังคับคาดคั้นขีดเส้นมา คิดหรือ
ว่าจะมีผลในทางปฏิบัติอย่างที่เป็นในทุกวันนี้ ข้าราชการใหญ่ๆ
ในทุกระดับสมควรเปิดกว้างให้มีการกำหนดแต่งตั้งกันขึ้นมาใหม่
ด้วยวิธีสุจริตโปร่งใสกันได้แล้ว

เมื่อได้เป็นใหญ่ที่ไม่ต้องมาจากการวิ่งเต้น ก็ไม่ต้องมาห่วง
เล่นกับการทุจริตคอร์รัปชันเพื่อถอนทุน บ้านเมืองจะได้สะอาด
ชาติจะได้พัฒนาเสียที.....เฮ้อ!

สงสัยจะชาติหน้าตอนดึก ๆ

จากนั้นก็เข้าไปกราบนมัสการพระพุทธรูปในอุโบสถทรง
ฝรั่ง ที่รัชกาลที่ 4 ทรงสร้างถวายแด่พระพุทธศาสนาด้วยศิลปะที่
แปลกใหม่งดงามนี้ จริงๆ แล้วปิงก็อยากเห็นพระพุทธรูปอยู่ใน
โบสถ์ที่หลากศิลปะอื่น ๆ อีก เช่น ทรงโคม แบบมัสยิด ฯลฯ
ส่วนแบบทรงจีนก็มีให้เห็นบ้างแล้ว

ถ้าผู้ใหญ่ในบ้านเมืองเกิดฟลุคมาอ่านเจอ เกิดปิงในไอดี ก็
ไม่สงวนลิขสิทธิ์หรอกนะครับ มันจะได้พ้นจากความซำจ๋าจำเจ
ไปได้บ้าง แต่เอกลักษณ์ของชาติก็ต้องใส่ใจอนุรักษ์ไว้เช่นกันนะ
ครับ

ระหว่างกราบนมัสการปิง
ได้อธิษฐานขอไว้สองเรื่อง

1. ขอให้ลูกสาวเอนที่ติดใน
ขณะที่เหมาะสมกับความรู้
ความสามารถของเขา

2. ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองป้องกันการท่องเที่ยวของ
ครอบครัวเราจนราบรื่นปลอดภัยเป็นสุข

ปิงไม่อยากจะขออะไรจากท่านมากเกินไปจนเกินควรนัก เกรงท่าน
หมั่นไส้แกล้งจำไม่ได้แล้วจะซัดไปเสียทุกสิ่ง เพราะบางท่านก็
งกจัดเกินส์! ทำบุญนิด ๆ หน่อย ๆ ก็เล่นขอเอาแบบครอบ
จักรวาลไปเลย ไม่นึกถึงหัวอกหัวใจของผู้ที่เขาจะประทานให้
บ้างเลย อาธิ ๆ ๆ

พากันเดินชมภูมิทัศน์หน้าใจเกือบบ้ายสี่ ก็จรถ้ำมคลอง
กลับไปขึ้นรถ เดินมากระทั่งอีกประมาณสิบกว่าเมตรจะถึงรถ ปิง
ก็ล้วงกระเป๋าคะเอาบุญแจ ไม่เจอ !

นี่ๆ ไป

‘อ้าวลูกอันขอเอาไปเปิดท้ายรถเพื่อเก็บสัมภาระไว้
หว่า.....’

“อัน^๑ บุญแจรถ” เราก็แบมือรอ

อันก็มีอาการง ๆ คงลืมไปแล้ว ความในกระเป๋ากางเกง -
เสื้อ ก็ไม่มี พลันสายตาของปิงก็เลื้อยไปเห็นลูกบุญแจห้อย
ต้องแต่งการอยู่ที่กระโปรงหลังรถ ปิงถึงกับใจหายวาบ!!!!!!.....

อันมองตามและเห็นบุญแจในสภาพนั้นก็สำนึกผิดเสียใจ
หน้าจ้อยออกมาทันที ปิงก็เลยเกิดความรู้สึกสงสารลูกขึ้นมาแทน

“ไม่เป็นไรหรอกลูก ไม่เป็นไร” ปิงเข้าไปโอบไหล่ปลอบใจ
ให้สติ

“คราวต่อไปต้องมีสติให้มากกว่านี้ นี่ยังถือว่าโชคคินะที่รถ
ไม่หาย คราวต่อไปอาจจะไม่โชคดีอย่างนี้อีกนะลูก”

“อันลืมจริง ๆ เลยพ่อ”

ลูกสารภาพใส่ชื่อ ยืมเรีย ๆ อย่างผู้สำนึกผิด

ส่วนแม่กับพี่ติ่ม เพิ่งมารู้ความจริงเอาอีตอนที่เรากำลังจะ
ออกจากท้ายรถ ก็มองจ้องจะตำหนิน้องอัน แต่ปิงกระตุกมือไว้ แม่
ก็เลยได้สติ ผ่อนหนักเป็นเบาด้วยการเตือนปรัมธรรมดา ๆ ไปว่า

“ทีหลังอย่าเพลออย่างนี้อีกนะลูก”

“แต่อันลืมหืมจริง ๆ เลยนะแม่”

อันพูดอย่างขวัญเสียพร้อมส่ายหน้าอย่างผิดหวังในความ
พลังพลาดล้นเพร่ารุนแรงครั้งนี้ ของตน (คาดว่าคงจำไปได้ตลอด
ชีวิตเลยละ)

ความผิดพลาดที่ไม่ได้เกิดจากเจตนา ทางพุทธศาสนาไม่ถือ
ว่าเป็นบาป เพราะไม่ได้ตั้งใจจะก่อให้เกิดปัญหา และปัญหาก็ยัง
ไม่เกิดผล จึงไม่ควรตำหนิประณามซ้ำเติมกันนัก แค่เตือนปรัม
ให้สติ มีความระมัดระวังรอบคอบขึ้นก็น่าจะเพียงพอแล้ว

อาจจะเป็นเพราะความศักดิ์สิทธิ์จากแรงอธิษฐานของพวกเขา
เราหรือเปล่าก็ไม่ทราบได้ พระท่านจึงได้ปกป้องคุ้มครองในครั้งนี้อย่าง
สาธุ ๆ ๆ ๆ.....

ปิงนึกในใจแต่ยกมือไหว้ท่วมหัวไปเลย

ออกจากวังบางปะอินมาได้ตั้งไกล ลูกอ้นยังเหงาซึม คงยัง
นึกเซ็งในความ

ลับเพร่าของตนอยู่นะ เพื่อให้ลูกได้คลายบรรยากาศที่กดดันอยู่
ปึงจึงคิดแก้ไขด้วยการแวะหาอะไรกินข้างทาง

ปึงรู้ว่าลูกคนนี้เขามีความสุขอยู่กับการกินเป็นพิเศษ(enjoy
eating) ร่างกายจึงอ้วนท้วนสมบูรณ์ดึ้นๆไปเลย นี่ขนาด
พยายามควบคุมเข้มแล้วนะ

ร้านที่แวะ เป็นร้านก๋วยเตี๋ยวเรือ และก็เป็นจริงตามที่ปึงคาด
พอของกินเข้าปาก ความทุกข์ยากก็หายไป ลูกอ้นก็กลับมาสดชื่น
ยิ้มร่ากระดึกระด้าเหมือนเดิม

18 เมษายน 2546

เป้าหมายปลายทางวันนี้คือชะอำ ออกจากอยุธยาสาย ๆ ไป
ถึงเพชรบุรีป้ายสามก็แวะเที่ยว**พระราชวังบ้านปืน** ซึ่งเริ่มสร้าง
ปลายสมัย ร.5 แต่ส่วนใหญ่มาเสร็จสมัย ร.6

ดูจากภายนอกเหมือนเล็ก ๆ ไม่น่าจะมีอะไรให้ดูหมั่น
หรรอก แต่ที่ไหนได้ พอเข้าไป
ข้างในปึงกลับประหลาดใจ
เพราะใหญ่โตอลังการงดงาม
มาก ‘ต้องสิ้นงบประมาณไปมหาศาล’ เพราะทั้งค่าออกแบบ ค่า

วัสดุ(สังนอกเกือบหมด) ค่าแรงงาน และค่าจ้างสถาปนิกชาว
เยอรมันมาเป็นผู้คุมการก่อสร้างอีกด้วย

ในความคิดโดยส่วนตัวแล้ว หากงบประมาณของชาติ ถูก
นำไปใช้จ่ายอย่างสมเหตุผล ประชาชน ประเทศชาติได้รับ
ประโยชน์โดยตรงถ้วนทั่ว น่าจะมีคุณค่ามากกว่า

สังคมไทยในยุคนี้ ถึงแม้จะเจริญไกลไฮเทคอย่างไร เรื่อง
อย่างนี้ คิดได้ เขียนได้ แต่ยังไม่
เผยแพร่วิพากษ์วิจารณ์นักไม่ได้
ยังขัดต่อขนบจารีตประเพณีของ
สังคมเขาอยู่ จินตนาการ
เผยแพร่ออกไปจะเดือดร้อน (แต่
ในวงแคบ ๆ คงไม่ว่ากันนะ)

ปัจจุบันนี้ ในวันที่สร้างอาจดูไม่คุ้ม แต่ ณ วันนี้อาจคุ้ม
หรือไม่ก็ไม่ทราบ(เพราะไม่มีใครกล้าคิด) พวกหัวสีลปะอาจ
พอใจ พวกสายเศรษฐศาสตร์อาจขัดแย้ง ส่วนประชาชนที่ตลาด
อ้างว่าตนเป็นเจ้าของประเทศตามรัฐธรรมนูญนะ
จะว่าอย่างไรเอ่ย ?

บ่ายห้าเศษ ทั้งครอบครัวก็เดินทางไปถึงที่พักรุสสา พอ
มาถึงได้เห็นแล้วก็อ่อนใจ ไม่คุ้มกับที่อุตส่าห์ดั้นด้นมาหาเลย
สภาพอาคารก็เป็นบ้านพักหลังเล็ก ๆ แต่เอามาตัดแปลงแบ่งห้อง

เป็นที่พัก ประตูรั้วก็ปิดกุญแจเงียบ ด้านหน้าก็เป็นป่ากร้าง
ด้านหลังก็เป็นคลองรกๆ

ส่วนชายหาด ก็พอมองเห็นอยู่ห่าง ๆ สองข้างถูกขนาบด้วย
ตึกสูงระฟ้า ทั้งของอุตสาหกรรม และคอนโดระเบียงจันทร์ (ชื่อ
หวานเขียะ)

พอไปถึงก็ต้องโทรฯหาเจ้าหน้าที่ให้มาบริการ แต่ห้องพัก
พอใช้ได้ เทียบชั้นกับที่พักสวัสดิการของตำรวจ ทหาร เกษตร
ไฟฟ้า ฯลฯ แทบไม่ได้เลย มันกระจององก่องยสมศักดิ์ศรีแห่ง
ชาวเสมาที่ผู้คนโดยทั่วไป
เขารู้สึกหยาบหยันเสียจริง ๆ

พูดไปแล้วก็แปลบ
หัวใจ หัวหน้าระดับใหญ่ๆ
ของกระทรวงเรา เขาไม่ใช่
ใจดูแลองค์กรเท่าที่ควรเลย
ก็ยุคสมัยที่ท่านก็จะเหมือนๆ กันหมด

ที่จริงกระทรวงก็ใหญ่ คนก็มาก งบก็มหาศาล แถมบังคับ
เรียกเก็บเงินค่าบำรุงครูสภาจากสมาชิกครูทั่วประเทศทุกคนทุก ๆ
ปีเสียอีก เวลาไปติดต่อขอเข้าห้องพักที่ครูสภาจะที่ไหนก็ตามก็มัก
ถามหา

“ขอคูบัตรสมาชิกด้วยค่ะ”

ปิงก็ยื่นบัตรข้าราชการครูให้ไป เพราะข้าราชการครูทุกคนก็เป็นสมาชิกคุรุสภาโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว ถูกบังคับเรียกเก็บเงินค่าสมาชิกทุกปีจนจะเก็บบัตรอยู่รอมร่อแล้ว

“ไม่ใช่บัตรนี้ค่ะ ต้องบัตรสมาชิกคุรุสภาค่ะ” ที่หอพักคุรุสภา กทม.ก็มักถามอย่างนี้เช่นกัน

มันน่าโมโหจริง ๆ เชียว ถ้าการบริการดีมีคนเข้าใช้เยอะจะเรื่องมากบ้างก็จะไม่ว่าอะไรเลย มาที่นี้ก็ถามแบบเดียวกันนี้แหละ

“ทำไมถึงต้องถามหาแต่บัตรสมาชิกคุรุสภานะ?” ปิงอดถามไม่ได้

คำตอบที่(เหมือนถูกสอนให้)แก้ตัวก็คือ

“ป้องกันบุคคลภายนอกมาแอบอ้างค่ะ”

‘กูอยากหัวเราะให้น้ำลายรดเต็มหน้าผู้บริหารมันจริง ๆ
ไม่มีคนเขาอยากพักจนเงิไปเกือบจะหมดทุกแห่งแล้วยังไม่สำนึก
เงาหัวตัวเองอีก กรรมเวรจริงจริง’ ปิงคิด

เมื่อกี่สายหน้า ลูก ๆ ก็ว่าไปหาพักที่อื่นเถอะ แต่เพราะมันจะมีค้ำแล้ว จะออกไปร่อนหาก็คงไม่สะดวก ขับมาทั้งวันก็เหนื่อยเปลี่ยเต็มที อยากพักผ่อนมากกว่า ปิงจึงฝืนใจตะล่อมพาลูกเมียเข้าพัก

อาหารการกินก็ไม่มีบริการจำหน่าย จะกินต้องถ่อสังหารไปกินถึงหัวหินอีกตั้ง 9 ก.ม. โน่น ปิงตั้งใจว่าจะเป็นการพัก(ที่นี้)ครั้งสุดท้ายของชีวิต !

20 เมษายน 2546

รุ่งเช้าปิงจึงแผ่นแนบแบบไม่เหลียวหลังเลย ที่จริงเจ้าหน้าที่เขาก็คับบริการและอัธยาศัยไมตรีดีมากนะ แต่ภาพรวมอื่น ๆ นะค่อนข้าง

โกล้ ๆ กันนั้นเป็นที่ตั้งของ มหาวิทยาลัย **STAMFORD** เป็นของเอกชนคนไทยเรานี่เอง ปากทางเข้าจัดตกแต่งได้เท่มาก อันถึงกับออกปากขอ

“พ่อ ๆ แวะเข้าไปดูข้างในหน่อยได้มั๊ยคะ?”

“ติ่มก็อยากดูเหมือนกันพ่อ” ติ่มสนับสนุน

พอดีจังหวะที่จุฑาธุศเทอรันกลับรถกำลังจะถึงพอดีปิงผู้อารมณ์ดีจึงตอบลูก ๆ ว่า

20 เมษายน 2546

รุ่งเช้าปิงจึงแผ่นแนบแบบไม่เหลียวหลังเลย ที่จริงเจ้าหน้าที่เขาก็คับบริการและอัธยาศัยไมตรีดีมากนะ แต่ภาพรวมอื่น ๆ นะค่อนข้างมาก

โกล้ ๆ กันนั้นเป็นที่ตั้งของ มหาวิทยาลัย **STAMFORD** เป็นของเอกชนคนไทยเรานี่เอง ปากทางเข้าจัดตกแต่งได้เท่มาก อันถึงกับออกปากขอ

“พ่อ ๆ แวะเข้าไปดูข้างในหน่อยได้มั๊ยคะ?”

“ติ่มก็อยากดูเหมือนกันพ่อ” ติ่มสนับสนุน

พอดีจังหวัดที่อยุธยาตอน
กลับรถกำลังจะถึงพอดีปิงผู้อารมณ์ดีจึงตอบลูก ๆ ว่า
“โอเคลูก ได้เลย”

ภายในบริเวณของมหาวิทยาลัยดูแล้วช่างเหลือเชื่อจริง ๆ
มันช่างกว้างใหญ่ไพศาล ถนนหนทางเป็นสิบ ๆ ก.ม. มีการ
ประดับประดาปรุงแต่งตลอดเส้นทาง มีรีสอร์ท สนามกอล์ฟ
ห้องพัก ลงทุนคงเป็นพันล้านได้มั้ง ปิงและลูกเมียทิ้งมากเลย
แหละ

ออกจากมหาวิทยาลัย
STAMFORD คณะปิงก็เตลิด
เข้าไปสำรวจในพระราชนิเวศ
มฤคทายวัน ที่อยู่ไม่ห่างกันนัก

ตัวอาคารและสถานที่ได้รับการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้นอย่างมาก

เมื่อ 4-5 ปีที่แล้วยังถูกปล่อยให้ทรุดโทรมเป็นที่น่าหดหู่
เลย เห็นว่าเป็นคำริของพระเทพฯ ให้ปรับปรุงอนุรักษ์เอาไว้ มา
สอดคล้องกับยุคส่งเสริมการท่องเที่ยวพอดี

นายก้องนายพิทักษ์ อินทรวิทย์อนันต์ และนายสมศักดิ์
เทพสุทิน ซึ่งเป็นผู้มีวิสัยทัศน์เยี่ยมได้มาจับงานการท่องเที่ยวซึ่ง
ช่วงนั้นดูยังมัวช้าไร้อนาคต เอามาปิดฝุ่นเจียรในเสียนเป็นเพชร
น้ำงามล้ำค่า กระทั่งปัจจุบันการท่องเที่ยวได้กลายเป็นรายได้หลัก

อย่างหนึ่งของชาติ ยอดรายได้เป็นเงินตราเข้าประเทศในปัจจุบัน
(2546)ถึงกว่าสองแสนล้านบาท

คนที่ฉลาดมีวิสัยทัศน์ย่อมสามารถแยกอัญมณีออกจากเม็ดทราย

เตลิดเข้าไปด้านในติดชายหาดแหวะดูสวัสดิการด้านที่พักของ
ตำรวจเขา เห็นแล้วปึงก็อดสะท่อนใจไม่ได้

‘ของเขาดีกว่าเยอะในทุกรูปแบบ ทั้งอาคารสถานที่ ภูมิ
ทัศน์ การบริการ ราคาฯลฯ สวัสดิการของทหาร เกษตร ไฟฟ้า
ประปา อุตสาหกรรม ก็เยี่ยม ๆ กันทั้งนั้น เหลือแต่ของสถาบันครู
เรานี้แหละ พุดแล้วก็ท้อก็เหนื่อย เฮ้อ.....’

เดี๋ยวจะมาหาว่าเราดีแต่เอาสถาบันตนเองออกมาขาย แต่
บอกไปจีไปก็เท่านั้น ถ้ารู้จักฟังรู้จักแก้ไข อะไร ๆ ก็คงดีไปกว่านี้
เยอะแรววววววววววววว.....’

สะพานอสุชล

ลูกที่ดีเป็นสวรรค์ของพ่อแม่
ลูกที่แย่ ทำให้พ่อแม่ตกรอก

คืนนี้พักที่ชะอำ(ถูกมาก 400.-เท่านั้นเอง) ยามค่ำคืนมีแสงสี
สว่างไสวถูกใจวัยรุ่นเขาละ ระหว่างพักผ่อนในห้องพัก ปิงก็เอ่ย
ถามลูก ๆ ว่า

“พรุ่งนี้จะไปที่ไหนกันต่อจ๊ะเด็ก ๆ ?”

“บางแสนจ๊ะพ่อ” ตีมตอบสวนปั๊บทันที

“ทำไมเลือกบางแสนละลูก?”

“ไปบางแสนเหมือนกับไปบ้านตัวเองเลยนะพ่อ”

ที่ลูกพูดอย่างนี้ก็เพราะปิง พาไปเที่ยวเกือบทุกปีภาคเรียน
เลยก็ได้

“อันละจ๊ะ?”

“ไปไหนก็โอเคแหละพ่อ ยกเว้นบ้าน” ลูกตื้อเล่นการมยิ้ม ๆ

“เฮ้ย ยังงั้นก็มาช่วยกันดูแผนที่เลือกเส้นทางนะลูก”

เพราะปิงก็ไม่รู้เส้นทางมาก่อนเช่นกัน(สมัยนั้น 2546 ยังไม่มี
Google Map) คอยฟังแต่แผนที่อย่างเดียวยังไง ๆ ดีหน่อยที่เป็น

ครูสายสังคมศึกษา ได้เรียนรู้วิธีการอ่านและแปลความหมายจากแผนที่มาบ้าง จึงได้ประโยชน์เต็ม ๆ ในเรื่องนี้ และปิงก็ยังได้ใช้เป็นโอกาสฝึกลูกดูแผนที่ไปในตัวด้วย

21 เมษายน 2546

ออกเดินทางแต่เช้า อาหารก็หากินเอาข้างทาง
 ‘ให้แต่ลูกเมียเขาโอเค ปิงก็โอเคตามเขาอยู่แล้ว’ ปิงคิด
 ‘รอแต่ใบสั่งฟังแต่สัญญาณเท่านั้นแหละ จอดผัดที่พวกเขาก็
 รู้ว่า เจออาหารไม่เข้าท่าเมียเขาก็บ่น ทำนองว่า.....

“รีบจืดรีบตัดสินใจอะไรแท้ มาทั้งทีก็เลือกกินให้มันดี ๆ
 อร่อย ๆ หน้อยเป็นไร” ภรรยากรุณาอบรมบ่มสอน

กับลูก ๆ ไม่ค่อยจะเป็นปัญหา แต่กับภรรยานี้สุด ๆ เลยฮะ
 ที่พูดนี้ขมนะจะอย่าเข้าใจผิด เรื่องเมียที่รักเอามาแข่งชักนินทาหา
 บังควรไม่ อี...อี....อี.....

ส่วนการขับรถก็เหมือนกัน ภรรยากรุณาตำหนิ ว่ากล่าว และ
 วิพากวิจารณ์เราไปตลอดทาง คิดดูเอาเถอะว่ามันน่าอภิมยขนาด
 ไหน ทั้งที่เราก็ตอนเขามากับมือเมื่อไม่นานมานี้เอง ปิงเริ่มใจ
 ลอยรำพึงยืดยาว

การใช้รถยนต์ที่ถูกวิธีนั้น ผู้โดยสารต้องอย่าสร้างปัญหาให้
 คนขับสับสนเสียอารมณ์ จะทำให้ขาดสติและเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย
 ประการหลังนี้ผู้เขียนใคร่ขอเตือน

ปิงเล่าว่า

“ขณะที่ปิงขับรถไปถูก ๆ ก็ช่วยคุณน คุณธสวณ รดแซงกัน
ไปตลอดทาง แหะละครับ ถูก ๆ เขาก็เก่งกันทุกคนช่วยพ่อได้อย่าง
ยอดเยี่ยมจริง ๆ ยามกระหายก็ส่งน้ำ ยามหิวก็ส่งอาหาร ยามปวด
เมื่อยก็ช่วยนวดเฟ้นอย่างประทับใจจริง ๆ ”

“ขับรถนาน ๆ กลัวพ่อจะเพลอง่วงหลับในก็คอยชวนพ่อ
สนทนา พาพ่อร้องเพลง เพลอขับเร่งขับเร็วก็คอยเตือนคอยบอก”

“เข้าที่พักก็อาสาซักผ้า ยกของจัดของกันเองเสร็จสรรพ พ่อ
จะอาสาช่วยบ้างเขาก็ห้ามก็ขัด”

“พ่อไม่ต้อง พวกอื่นจะจัดการกันเอง”

ส่วนลูกตีมก็เสริมต่ออย่างมีน้ำใจ

“พ่อน่ะไปนั่งดูทีวี หรือนอนพักผ่อนไป หรือจะให้นวด
เฟ้นก็บอกได้นะจ๊ะ”

ระยะสองสามปีมานี้ปิงและภรรยาเบาแรงขึ้นมาก เพราะลูก ๆ โตแล้ว จะอาสาช่วยงานได้เกือบทุกอย่าง ฝ่ายแม่แหละสบายขึ้นเยอะเลย พ่อปิงก็พลอยได้รับอานิสงส์ไปด้วย

“ลูกที่ดีเป็นสวรรค์ของพ่อแม่ ลูกที่แย่ทำให้พ่อแม่ตกนรก”

คติธรรมของ ‘หลวงพ่อชิง’ ข้อนี้จริงแท้แน่นอนเลยแหละครับ

เส้นทางจากลับปิงตั้งใจจะวกอ้อมซิด ๆ ตรงหัวอ่าวไทย ไม่ต้องเข้ากรุงเทพฯ เพราะขับรถยังไม่ชำนาญ แต่เวลาขับจริง ๆ มันกลับพาปิงวิ่งเข้าไปใน กทม.เฉยเลย ใต้ทางด่วนนี้ มีหน้าซ้ายยังพาขึ้นสะพานแขวนที่แสนจะหวาดเสียวเสียอีก

พอจะถึงจุดสุดท้ายอด เอ๊ย...จุดสูงสุด (ขอประทานอภัย เผลอไป) ปิงเผลออูทาน

“ปัดติโธ แม่เจ้าโวย มันสูงลิบลิ่วจริง ๆ ยังกะขึ้นยอดเขา มองเห็นทิวทัศน์ กทม.ได้กว้างไกลไพศาลรอบทิศ”

จะถอยกลับก็ไม่ได้ จะเดินหน้าต่อไปก็ปอด ๆ เพราะปิงเป็นโรคกลัวความสูงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงจำใจต้องวิ่งปูลง ๆ ตามเขาไปเรื่อย ๆ

‘รถหรือก็ติดตลอดทาง ไม่สมกับชื่อ “ทางด่วน” เลย’ ปิงต้องเหยียบเบรคบ่อยมากส์ จนปิงรู้สึกปวดเมื่อยต้นขาขวาไปหมด

กว่าจะหลุดออกมาถึงถนนสายบางนา – ตราดได้ก็ทำเอา
แทบแย่ ขณะปิ้งนึกว่ามาผิดทาง ร่ำ ๆ จะวิ่งออกข้างทางก็หลายหน
เห็นรถที่เขาเพิ่งเลี้ยวชนกันบนทางด่วน

“ดู ๆ ก็แปลกดีนะ” ภรรยาชี้ชม “พอชนปั๊บ ต่างคนต่างก็
ออกมายืนนอกรถแล้วโทรศัพท์หาประกันภัย ไม่ต้องมาถกเถียง
กันให้ยุ่งยาก เเถียงกับมือถือแทน”

“แต่ถ้าเป็นเราละก็ลำบากแน่” ปิงบอก “ถ้าเกิดชนปั๊บก็ต้อง
ไปสู้กับประกัน มือคนละชั้น ถ้าเราเป็นต่อก็กินมันยาก ถ้าเรา
เป็นรองไม่ต้องพูดถึงเลยเจอเต็ม ๆ ”

เมื่อนึกได้เป็นเช่นนี้ยิ่งเพิ่มความกดดันให้ปิงต้องยิ่งเพิ่มความ
ระมัดระวัง ระวังมากจนเกร็งไปเลย

“บ้านนอกเข้ากรุงก็อย่างนี้แหละ” ปิงเปรยกับภรรยาและลูก ๆ
ปิงขับมาถึงบางแสนแดนสวรรค์เอาช่วงบ่าย ๆ พาลูกวน
เที่ยวก่อนหนึ่งรอบ

“เด็ก ๆ อยากไปไหนอันดับแรกว่ามา?” ปิงทักถาม

“ม.บูรพา” ลูกติมหมายถึง ม.บูรพา และทุกคนก็คล้อยตาม
ม.บูรพา ก็คือ วศ.บางแสน หรือ มศว.บางแสนแต่เดิม
นั่นเอง ความเป็นสถาบันเก่าแก่(เริ่มก่อตั้งปี 2498) จึงมีต้นไม้
ใหญ่ร่มรื่น ตึกใหม่ ๆ สวยงามเสริมขึ้นเยอะ

ถ้าจะว่ากันไป ม.บูรพา น่าอยู่น่าเรียนกว่าอีกหลายสถาบันที่
ผู้แต่งได้พบมา โดยเฉพาะอากาศและบรรยากาศนี้สุดยอดเยี่ยม ๆ

ลูก ๆ ของปิงทุกคนยังชอบเลย แต่เวลาเอนท์กลับไม่มีใครเลือกเลย ปิงเคยถามลูก ๆ ไปแล้วว่า

“ชอบแล้วทำไมไม่เลือกเรียนล่ะลูก?”

“ก็มันไม่มีคณะที่เราอยากเรียนนี่พ่อ”

ติมซึ่งอยู่เทคนิคการแพทย์(กิจกรรมบำบัด) มช. แย้ง ส่วนน้องอื่นกลับตอบมาว่า

“พ่อจะให้ฉันเข้ามัยล่ะ คณะนั้นถึงเกือบทุกคณะเลยนะ?”

ลูกก็พูดเล่น ๆ ไปอย่างนั้นแหละ เพราะเป้าหมายจริง ๆ ก็คือ ‘คณะบัญชีพาฯ’ เท่านั้น อันสุดส่าหย์ยกมือไหว้ต้นจามจุรีที่ใหญ่ ๆ อธิษฐานไปตลอดเส้นทางที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นที่ อยุธยา บางปะอิน กระทั่งมาถึงเพชรบุรีนี้เลยแหละ สงสัยหลายร้อยต้นแล้ว

พื้นที่ใดมีต้นจามจุรีมาก หรือน้อย ขนาดของต้นใหญ่-เล็ก ก็เฝ้าสังเกตกันมาตลอด แล้วจะมาจดที่ ม.บูรพาได้อย่างไร แต่ก็เป็นที่ดินเก่าสถาบันเดิมของพ่อปิงนี่นา

ยามค่ำก็พาชมแสงสียามราตรีทั่วชายทะเลเหมือนทุกปี พอใกล้จะถึงแหลมแท่นตรงสะพานชมวิวยื่นเข้าไปในทะเล ทิมก็เอ๋ยขึ้น

“พ่อจะพาขับไปถึงไหน มันค้ำมากแล้วนะ?” ที่จริงก็เพิ่งสองทุ่มเศษ

“พ่อจะพาไปล่ำลึงถึงความหลังอันฝังใจสิจ๊ะ”

“หยุด ๆ พ่อ ไม่ต้องไปเลย”

ติมก็ค้านไปอย่างนั้นเอง แต่อันกลับว่า

“ดี ๆ พ่อไปเลยอันชอบชอบ”

พูดไปก็หัวเราะกันไปอย่างจำ ๆ

“พ่อ ๆ ไม่ต้องไปหรอกพ่อ เราเคยไปหลายครั้งแล้วนะ”

ติมก็ทำเป็นแสร้งแย้งไปอย่างนั้นเอง

ทุกคนเลยได้หัวเราะอย่างเพลิดเพลิดเจริญใจ นัยแห่ง

ความหมายก็มีอยู่ว่า....

เมื่อเดือนตุลาคม 2545 (ก็เพิ่งผ่านไป
แค่ 6 เดือนเท่านั้น) ปิงจะพาลูกติมไปส่ง
ที่เชียงใหม่ เพื่อขึ้นภาคเรียนที่สอง และ
อยากให้ลูกอันได้เห็น ม.เชียงใหม่ด้วย
เพื่อความประทับใจจะได้กระตุ้นต่อม
อยาก เกิดความมานะมุ่งมั่นฝันใฝ่จะได้
หมั่นเพียรพยายามเพิ่มขึ้น โดยไม่อ่อนล้า
หมดแรงไปเสียก่อน

แต่ก่อนจะไปส่งพี่ติม ลูก ๆ เขามีโปรแกรมอยากเที่ยวทะเลด้วย
ปิงจึงได้พาตะรอนเที่ยวตั้งแต่จันทบุรี พาคนแม่รำพึง จอมเทียน
พัทยา บางแสน ที่ละคืนสองคืนแล้วก็จะตรงดิ่งขึ้นเชียงใหม่

ระหว่างเส้นทางที่ผ่านมามาก ๆ ของปิงก็ดูสดชื่นรื่นเริง
บรรเทิงใจเป็นอันดี แต่พอมาถึงบางแสนลูกติมชักเริ่มเงิบซึมไป
ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างเคย ยิ่งเวลาผ่านไปก็ยิ่งซึมเศร้ามากขึ้น

มาเริ่มสังเกตชัดก็ตรงพามาเที่ยวที่สะพานชมทะเลแหลม
แท่นแห่งนี้เอง เพราะลูกติมถึงกับนั่งก้มหน้าซ่อนน้ำตาที่เริ่มซึม
เอ่อ ปิงถึงกับตกใจเป็นงง ถามลูกไปว่า

“เป็นอะไรไปล่ะลูก?”

ลูกก็ได้แต่ก้มหน้าใช้หลังมือเช็ดน้ำตาป้อย ๆ ยิ่งเช็ดก็ยิ่ง
ไหลเหมือนทำนบพังสะอึกสะอื้นอีก ๆ จะตอบก็ยังไม่พร้อมตอบ
พวกปิงทุกคนพากันแปลกใจไปหมด ปิงก็หันมาไล่เบียดกับเมีย
และลูกอื่น

“ลูกเป็นอะไร ใครทำมัน?” ทุกคนก็ปฏิเสธด้วยความงุนงง
ต่อเหตุการณ์

แม่ก็เข้าไปโอบกอดลูก ปลอดภัย ให้ลูกทำใจดี ๆ สงบสติ
อารมณ์เสียก่อนแล้วค่อยพูดจากัน ปิงเองก็หยิบผ้าเช็ดหน้าส่งให้
ลูกใช้เช็ดน้ำตา มานึกทบทวนค้นหาสาเหตุย้อนหลังกับน้องอื่น
ว่ามีอะไรจะก่อให้เกิดปัญหาได้บ้าง แต่ก็จนปัญญาหาไม่เจอ

ทุกคนจึงซึมเหงาเศร้าจ้อยกันไปหมด มุ่งมาท่องเที่ยวหา
ความสุขแท้ ๆ เทียว.... สักครู่พออาการสงบ แม่ก็ปะเลาะถาม
ไปมาก็ได้ความว่า

“ติ่มยังไม่อยากจะจากพ่อแม่ ตอนนี้นั่นใกล้เวลาจะจากก็เลย
ทำใจไม่ได้”

‘เออ เป็นงั้นไป’ ปิงคิด

ส่วนอันก็สุดลมหายใจเข้าปอดเต็มแรงอย่างโล่งอก

ลูกผู้หญิงเลี้ยงดูมาอย่างดี มีความรักความอบอุ่นสนิทใกล้ชิด
กับครอบครัวตลอด ไม่เคยถูกแยกห่างจากครอบครัวเลย พอถึง
เวลาจะต้องห่างกันก็เลยมักเป็นอย่างนี้แหละ
พ่อแม่ก็อาการใกล้เคียงกันนะแหละ ปิงก็
เลยปลอบลูกไปว่า

“ก็ยังไม่ได้จากกันวันนี้พรุ่งนี้ที่ไหนลูก
เพียงแต่จะเริ่มเดินทางไปส่งเท่านั้นเอง
ระหว่างทางเราก็แวะเที่ยวตามจังหวัดต่าง ๆ
ด้วยก็ได้นี่

เรื่องพบเรื่องพรากก็ย่อมต้องมีเป็นของธรรมดาอยู่แล้ว อย่า
ไปกังวลอะไรนักเลยลูก อีกแค่สามสี่เดือนก็ต้องได้พบกันอยู่ดี
ไม่ได้ห่างหายหลายปีหรือตลอดชีวิตที่ไหน ทำใจซะลูก”

ปิงก็เหม่อมองแสงสีของอาคารสถานที่อันระยิบระยับตาด้วย
แสงไฟท่ามกลางความมืดมิดแห่งรัตติกาล ดูก็สดสวยมีชีวิตชีวา
น่ารื่นรมย์ แต่ลูกสาวกลับมองไปว่า ใกล้ถึงเวลาที่จะต้องจากกัน
จึงได้เกิดปัญหาขึ้น

อากาศที่เย็นสบาย แสงสีอันระยับจับตาช่วยอะไรไม่ได้เลย

มาครั้งนี้ พอรถเล่นไกล่ ๆ จะถึงสะพานชมวิวที่แหลม
แท่น อันก็เกิดความสงสัยและถามพ่อขึ้นว่า

“พ่อ ๆ สะพานตรงนี้เขามีชื่อสะพานมัยพ่อ?”

“มีสิลูก” ปิงเริ่มอ้า
หน้าตาย

“ชื่ออะไรละพ่อ?”

อันก็ถามไปอย่างพาเชื่อ

“สะพาน **อสุชล**”

เราตอบเดาสุ่ม หน้าตาเรียบสนิทไร้พิรุณ

แต่ลูกติမ်ถึงกับยื่นหน้าหันมาถามป๊อบทันทีอย่างเคลือบแคลง

“จริงหรือพ่อ?”

ลูกคงสงสัยว่า ทำไมมันตรงกับอาการของตัวเองเมื่อปีที่แล้วจัง

“โอเค้” เราก็ตอบไปเรื่อย ๆ

ติ่มซึ่งนั่งเบาะหลังถึงกับโน้มตัวเข้ามาไกล้ ๆ เพื่อสังเกตสี
หน้าพ่อ

“พ่อ....พ่อพูดจริงหรือจะแกล้งพูดใส่ติ่มหา.....?”

แต่น้องอันกลับหัวเราะก๊ากออกมาอย่างดังเพราะนึกถึง
ความหลังได้ ก็รับรู้ความนัยของพ่อได้ทันที แม่ก็พลอยหัวเราะ
ตามไปด้วย อันพูดกลั้วหัวเราะว่า

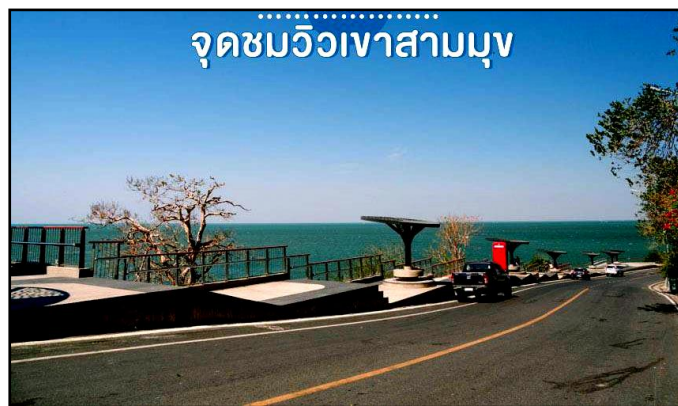
“ไอ้ติ่ม เป็นชื่อของสะพานนี้จริง ๆ นะ” มันก็ขำกลิ้งของ
มันต่อ

“พ่อน่ะเคื่อ.....” อันนี้เป็นสำนวนสุรินทร์ของแท้
เมื่อลูกติ่มรู้ว่าถูกล้อ ก็ค่อนข้างเหนียว ๆ ข้น ๆ เช่นกัน
จัดเป็นสะพานแห่งความหลังที่ฝังใจของลูกติ่มเลยแหละ...
สืบทอดให้

ที่ประทับใจอีกอย่างของหาดบางแสนก็คือป้าย “ห้ามนำ
สุนัขและสัตว์เลี้ยงเข้ามาในบริเวณนี้ ฝ่าฝืนปรับ 5,000.-บาท”

ที่ประทับใจก็เพราะเจ้าของพื้นที่เขารู้และเข้าใจดีว่า มันเป็น
การสร้างควมรำคาญรบกวนให้กับส่วนรวมมากกว่า แต่คนที่
Sense ต่ำมักไม่เข้าใจ
หรือไม่อยากจะเข้าใจ
และไม่ใส่ใจ

แม้แต่ในโรงเรียน
และในห้องเรียนก็ยังมีครู

บางคนอุทรินำหมา(ที่คิดว่า)น่ารัก มาวางไว้บนโต๊ะระหว่างทำ
การสอน นี่ถือเป็นอาการหน่อมแน้มขนาดหนัก

ทั้งชั่วโมง นักเรียนเลยสนใจมองแต่หมามากกว่าครู ป่านนั้น
ก็ยังตะบันสอนต่ออยู่ได้ทั้งคาบ คนที่พิศวาส(หลง) หมามาก
เกินไปก็มักจะขาดความพอดียังงี้เน่เอง

นี่แหละที่เขาเรียกว่า ‘ความรัก-หลงมันบังตา บังปัญญา’
หลายท่านที่เลี้ยงสุนัขไว้ แล้วก็มักปล่อยให้สุนัขมันสร้างความ
รำคาญ หวาดกลัวให้กับคนรอบข้าง เช่นว่าเห่ากระโชกใส่ผู้คนจน
นำรำคาญ บางครั้งที่ข้างบ้านเหลืออดก็เอาก้อนหินขว้างใส่บ้าง
ค่ากระทบลอย ๆ บ้าง เลยกลายเป็นเหตุให้คนทะเลาะกันและ
บันดาลโทษะถึงกับยิงกันตายลงข่าวหนังสือพิมพ์ก็เคยมีมาแล้ว

บางรายอยู่ห้องแถวตามข้างถนน ก็ปล่อยมาของตนกระโชก
โชกเห่า บางทีก็ถึงจับผู้ที่เดินผ่านไปมาก็มี บางทีก็กระโดดเห่า
กระโชกไล่มอเตอร์ไซด์
จักรยานจนเกิดอุบัติเหตุก็
บ่อยครั้ง

“พวกเง่เง่า” เหล่านี้ถ้าจะ
ให้ก็ต้องจัดให้มีการลงโทษที่
เจ็บปวดเช่นเดียวกัน ไม่งั้นเลือดโง่มันล้นกระบาล ต้องเฉาะเอา
ออกมาสังเวทเหตุการณ์ที่ก่อเสียบ้าง รับรองจะเทคแคร์ดูแลสุนัข
ของตนดีมากขึ้นเยอะเลยล่ะ

แต่คนเลี้ยงหมาอีกจำนวนมากก็มักไม่ค่อยอยากจะใส่ใจ คงถือ
ว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล ส่วนผู้เขียนนั้นก็ไม่ว่าอะไร หากการเลี้ยง
หมาของท่านไม่ไปละเมิดสิทธิสร้างความรำคาญเดือดร้อนให้ผู้อื่น

ผู้เลี้ยงสุนัขจำนวนไม่น้อยมักเพลอSenseต่ำในเรื่องอย่างนี้
เสียด้วย เพราะถ้าหากมีSenseก็คงจะมีความรู้สึกเกรงใจ จะดูแล

นำพาสุนัขอย่างชาญฉลาดโดยอัตโนมัติ วิญญาณประการหลังนี้ก็มีอยู่จำนวนมากเช่นกัน ไม่ได้หมายความว่าหมดแบบอคตินะครับ

เพราะฉะนั้น
การนำหมาไปในที่
สาธารณะจึงควร
ระวัง การนำเข้าไป
ในสถานที่ราชการ
ธนาคาร โรงแรม

ร้านอาหาร ฯลฯ เขาก็มีระเบียบกฎเกณฑ์ห้ามกันอยู่แล้ว เพียงแต่
ไม่เคยมีการเอาเรื่องกันอย่างจริงจังเท่านั้น

**ก่อนจะเลี้ยงหมาก็ควรศึกษาतिकามารยาทให้ครบถ้วน
เสียก่อนก็จะเป็นการดีนะ**

พวกนี้สยเจ้าชู้ให้ดูเรื่องนี้ไว้นะ
จะเป็นอายุวัฒนะอันประเสริฐ

21 เมษายน 2546

วันนี้ลูก ๆ ของปิงเสนอโปรเจก(โครงการ)ใหม่มาว่า

“ไปพัทยา พักที่ริมหาดจอมเทียน อยากไปเดินชม ถนนคนเดิน(Walk Street) ที่พัทยาได้นะพ่อ เพราะมีแสง สี เสียงและบรรยากาศจำบมาก ๆ เลย”

ปิงเห็นว่าลูกโตและมีวุฒิภาวะพอควร จึงคิดพาเขามาเปิดหูเปิดตาที่นี่เมื่อปีที่แล้ว ลูกใจวัยสะรุ่นเขาล่ะ เป็นถนนโลกีย์จริง ๆ (คล้ายย่านพัฒน์พงษ์) เน้นเรื่อง สุรา ยาเมา เหล้า เช็กส์ และขายของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเป็นหลัก

น่าจะมีป้ายติดข้อความว่า ‘เขตปลอดจริยธรรม’ ให้มันจะ ๆ ไปเลย

มีแสงสีสว่างไสวจากร้านค้า บาร์เบียร์ มีการเต้นโชว์ลามกจกเปรต มีการกอดจูบลูบคลำได้ตามใจชอบจากหญิงไทยใจกล้า

กับลูกค้าต่างชาติ ซึ่งมักจะเป็นชาวยุโรปตะวันตก
เกือบทั้งหมด พฤติกรรม
เยี่ยงนี้ของชาวเอเชียแทบไม่
พบเลย คงจะเพราะยังมี
วัฒนธรรมที่ถือว่าเป็นเรื่อง
น่าอับอายอยู่นั่นเอง

➤ ข้อที่น่าสังเกต กลับไม่ค่อยเห็นสตรีฝรั่งมาเที่ยวแหล่งโลกิ
ยะลามก อาจเป็นเพราะสตรีฝรั่งโดยธรรมชาติคงจะไม่มักมาก
ในเรื่องอย่างนี้เหมือนบุรุษเพศก็เป็นได้ละมังง.....

เดินไปเกือบสุดถนนก็ถึงร้านอาหาร “นางนวล” เป็นร้าน
อาหารขนาดใหญ่ขายดีมาก หลังร้านมีสิ่งก่อสร้างบางส่วนยื่นล้ำ
เข้าไปในทะเลทำให้ได้บรรยากาศดีเยี่ยม แต่จะเป็นปัญหาในด้าน
สิ่งแวดล้อมสาธารณะถูกลูกค้าเกินควรหรือเปล่า เรื่องนี้ขอให้ผู้รู้
นำไปคิดดูต่อเอง และช่วยกันแก้ปัญหายื้อยวาทให้กับสังคมด้วย

ราคาอาหารที่นี่แพงมากกกกส์(สำหรับคนไทย) ส่วนใหญ่
จึงเห็นมีแต่นักท่องเที่ยวจากต่างชาติเข้ามาใช้บริการเป็นหลัก ปิง
ก็ชี้ให้ลูก ๆ ดู

“นี่ไงลูกที่พ่อเคยมาทำงานสมัยพ่อยังหนุ่ม ๆ อยู่”

เมื่อประมาณปี 2521 ช่วงนั้นรับราชการเป็นครูแล้ว แต่เป็น
ระยะปิดเทอมนะ

“พ่อมาทำหน้าที่อะไรล่ะคะ?” ลูกอ้นสงสัย

“บ๊อยเสิร์ฟอาหาร และเก็บถ้วยจานจ่ะ”

“ทำไมถึงทำตำแหน่งแค่นี้ล่ะพ่อ?”

ลูกคงเห็นว่าพ่อก็เรียนมาสูงตั้งระดับมหาวิทยาลัยแล้ว

“เขาจะให้พ่อทำหน้าที่อื่นแต่ภาษา(อังกฤษ)เราไม่ดีถึงขั้นนี้ลูก”

“เขาให้เงินเดือนพ่อเท่าไรคะ? ตีมอยากรู้”

“วันละสี่สิบบาท เลี้ยงอาหารเที่ยง-เย็น เริ่มทำตั้งแต่ บ่าย
สองถึงห้าทุ่ม เขาตั้งกฎไว้ว่า ตลอดเวลาที่ทำงานห้ามนั่งเด็ดขาด
เขาคงกลัวว่าถ้าให้นั่งแล้วจะขี้เกียจลูกไปบริการลูกค้าละมั้ง”

“แล้วพ่อทนไหวหรือ?”

อั้นเกาะแขนกระตุกถาม

“ต้องไหวสิลูก ไม่ไหวก็
ถูกให้ออกเท่านั้นเอง สองสาม
วันแรกก็เมื่อยเอากการ แต่วันต่อ ๆ

ไปก็ชินเอง เพราะฉะนั้นพวกพนักงานจึงไม่ควรเที่ยวเตร่ดึกคืน
ต้องรีบนอนให้เพียงพอ

ไม่อย่างนั้นก็ยืนไม่รอดแน่”

“แล้วพ่อทำอยู่ที่นี่นานมั้
คะ?” ตีมถามบ้าง

“ไม่นานหรอกลูก เดือน
เศษ ๆ มั้ง”

“อ้าว ทำไมถึงทำแค่นี้ล่ะพ่อ?”

ปิงหยุดคิดนิดหนึ่ง ชั่งใจว่าจะเล่าให้ลูกฟังดีไหม จะเล่า
อย่างไรจึงจะเหมาะสม

“ก็ระหว่างทำงาน พ่อก็ได้มีโอกาสรู้จักกับพนักงานสาว
แซ่ชยี่รคนหนึ่ง สวยใช้ได้เลยล่ะ เวลาว่าง ๆ เราก็ได้คุยกันบ่อย ๆ ”

“แล้วพ่อไปรู้จักสนิทกับเขาได้ยังไง ?” อ้นเอียงหน้ามาถาม
เสียงซักห้วน ๆ.....

ดูแวตาลูกสาวทั้งสองแล้วปิงเริ่มเห็นแว่หวงพ่อ เลยซัก
เริ่มลังเลใจ

‘เอ.....จะเล่าต่อดีมั๊ยหว่า.....? หรือจะเล่าแบบคร่าว ๆ
อย่าตรงนัก เพราะลูกรักอาจผิดหวังและเสียความรู้สึกเอาได้ ส่วน
ภรรยานะเขาคงเข้าใจพ่อทำได้ ’

แล้วปิงก็ตัดใจเล่าแบบย่อ ๆ ต่อว่า

“ก็ระหว่างคุยกันธรรมดา ๆ สาวเขาก็ซักถามพ่อว่าเป็นคนมา
จากจังหวัดไหน พ่อพอบอกไป สาวเขาก็ว่า

“พี่สาวของ**ตาล** ก็แต่งงานกับคนสุรินทร์เหมือนกันนะคะ
แต่เขาเป็นคนอำเภอศีขรภูมิ”

“ชื่อสุพัฒน์ อุณณาจริยาวิภา ลูกเจ้ากลิ้ง กับยายอ่อนไช้มั๊ย ?”
ปิงเติมคำให้เสร็จสรรพ เล่นเอาสาวเจ้าถึงกับอ้าปากค้างไปเลย

“แล้วพี่รู้ได้ยังไงล่ะนี่.....” สาวเจ้าเป็นเงี๊ยะ เพราะคาดไม่ถึง!
ถึง!

“ก็มันเป็นเพื่อนรักกันมาแต่ครั้งประถมโน้น.....”

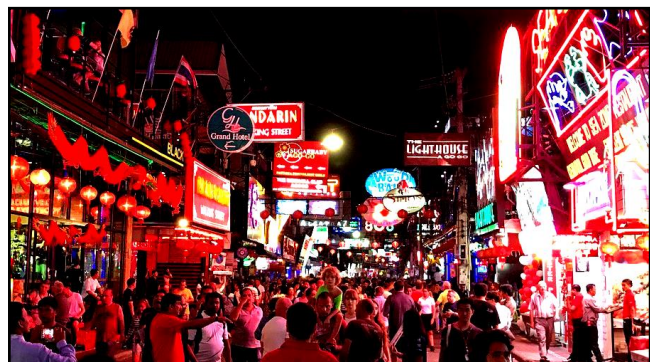
ขณะเล่า ปิงก็ต้องเดินหลบฝรั่งกลุ่มหนึ่งที่เดินสวนตรงมา
แล้วก็ทำที่หันไปสนใจมองสาวเต้นยั่วสาวทเพื่อเรียกลูกค้าในร้าน
ที่กำลังจะเดินผ่าน ตั้งท่าจะทำให้ทุกคนเผลอลืมเรื่องที่เล่าเสีย

“พ่อ! แล้วยังไงต่อ.....” ลูกอั้นร้องเขย่าแขนถาม ลูกตีมก็
คล้อยตาม

“เออ..จริงแหละ พ่อเนอะชอบแกลิ่งเนอะเค้อ ” ตีมก็ล้อภาษา
สุรินทร์ของแท้

“พ่อแกเนอะชอบลีลาหยั่งเงี้ยวแหละลูก” ภรรยาถล่มซ้ำ
ปิงก็เลยต้องเล่าต่ออย่างหมดทางเลียง

“ไอ้สุพัฒน์คนนี่
เดิมชื่อตี๋น้อย ย้ายตาม
ครอบครัวมาอยู่ที่พัทยา
ตั้งแต่จบ ป.6 เตี่ยแม่มันก็
คุ้นสนิทกันกับบ้านพ่อ”

จากเรื่องนี้ก็เลยยึดเชื้อได้กลายเป็นเชื้อต่อสัมพันธ์กับสาว
แขกเชียร ได้คุยกันต่อเนื่องอย่างสนิทสนมมากขึ้นทุกวัน ๆ

ส่วนหนึ่งคงเพราะเขาเห็นว่าเราก็เป็นคนพอจะมีอนาคตด้วย
แหละมั้ง เพราะพ่อบอกเขาไปว่าเรียนเกือบจบรามคำแหงแล้ว ที
นี้ไอ้หนุ่มคนปัจจุบันที่มันกำลังแอบชอบแอบหวังกันอยู่ก่อนก็เกิด
หึงหวงไม่พอใจเข้านะสิ”

“ก็พ่ออยากไปจีบแฟนเขาทำไมล่ะ”

อันเริ่มหน้าตึง เกิดอาการไม่พอใจด้วยหวงพ่อ

“จริงแหละ” พี่ติมนับสนุน “รู้ว่าเขามีแฟนแล้วก็ยังไปยุ่งกับเขาอีก”

“พ่อเพิ่งเข้าไปใหม่ ๆ จะไปรู้เรื่องอะไร”

ปิงก็แก้ตัวไปตามประสา เพื่อรักษาความรู้สึกดี ๆ ที่ลูกมีต่อพ่อเอาไว้ และก็จริง

“ไอ้หมอนั่นมันคงเพียงแค่อาบชอบ อาจจะเริ่ม ๆ ค่อย คิดว่ายังจีบไม่ติดมากกว่า เราเองก็เพิ่งเข้าไปทำงานใหม่ ๆ ก็ไม่ค่อยได้สังเกตด้วยแหละ เขาเรียกว่า ‘ไม่รู้จักดูตาม้าตาเรือ’ ละมั้ง”

เห็นทุกคนกำลังสนใจฟัง จะหยุดเล่าเขาก็จะหาว่า ‘ลืลา’ เอาอีก

“ส่วนพ่อ เวลาเดินผ่านแคน์เตอร์แคชเชียร์ไปมาสาวเขาชวนสนทนาก็ค่อย ๆ ไปอย่างนั้นเอง ยังไม่ทันได้คิดอะไรเท่าไรหรอก แต่ผู้หญิงเขาคงจะมีที่ท่ามีใจกะเรามากกว่า”

ในบางจังหวะที่ไม่พร้อมจะสนทนา สาวก็แอบส่งสายตาปรายมาทางปิงบ่อยครั้ง แม้ปิงอาจจะยังไม่ได้สังเกต แต่คนรักเก่าเขาก็ต้องเห็นพิรุณได้เร็วแน่นอน ความหึงหวงจึงบังเกิดอย่างไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ ส่วนปิงก็เล่าต่อว่า

“ผู้ชายด้วยกันเขาคงมองกันออก แต่โดยความเป็นจริงแล้ว ตำแหน่งแคชเชียร์ สักดีสูงกว่า เด็กเลิฟอย่างเราเยอะ เทียบเท่ากับกับตันโน่น จึงไม่น่าจะมาสโนใจเรา”

“แล้วแฟนเก่าเขามาว่าอะไรพ่อมัยล่ะ?”

ลูกอ้นนี่มันเป็นโรคหวงพ่อแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ถึงกับเคยเปรยไว้ในช่วงชั้นประถม 4 ว่า

“ถ้าพ่อมีเมียน้อย อ้นจะเอาผิดไปสับหน้าอ้เมียน้อยเลยแหละ” ทำให้ปิงต้องตระหนกอย่างมากในเรื่องนี้ **กลัวลูกจะเสียคนเพราะหลงประชิดพ่อมากกว่า** เพราะอ้นเพิ่งได้เห็นตัวอย่างเรื่องจริงจากพ่อของเพื่อนมีเมียน้อยมาหยก ๆ

แล้วปิงก็เล่าอดีตเก่า ๆ ให้ฟังต่อ

“ตอนนั้นพ่อก็ไม่ทันได้สังเกต จึงไม่รู้ตัวอะไรเลยแหละ จนกระทั่งมีเด็กรุ่นน้องที่เพิ่งสมัครเข้ามาทำงานใหม่ที่หลังพ่อคนหนึ่ง ไอ้(ชื่อแดง)มันเป็นนักมวยร่างใหญ่กำยำล่ำสันจากเพชรบุรี มันเคยไปเล่นสนุกเกอร์กับพ่อและเพื่อน ๆ ในที่ทำงาน มันเล่นอ่อน เสียเงินให้พ่อหลายตั้งค์ รวมทั้งเพื่อน ๆ มันด้วย

แต่ลับหลังเพื่อน ๆ พ่อก็ควักให้มันกิน สงสารมันนะ นิสัยก็สุภาพน่ารัก ไปกินไปเที่ยวในครั้งต่อ ๆ มา พ่อก็จ่ายเลี้ยงมันบ่อย ๆ มันคงประทับใจพ่อมั้ง”

“แล้วยังไงต่อล่ะพ่อ?” น้องอ้นท้วงอีก

“หลังเลิกงานในคืนวันหนึ่ง(23.00 น.) พ่อก็เดินกลับห้องพัก โดยมุ่งไปตามทางพืทยากลาง (ร้านนางนวลอยู่พืทยาใต้) ระหว่างทางก็มีไอ้แดงทำที่ว่าเข้ามาเดินคุยเป็นเพื่อน พอถึงปากซอยจะเข้าห้องเช่าที่เราพัก ซึ่งค่อนข้างมืดและเปลี่ยวอยู่บ้าง มันก็พูดว่า

“พี่พักที่บ้านตรงนั้นใช่มั้ย?”

มันชี้มือไปยังบ้านเดี่ยวที่มีแสงสว่างจากหลอดไฟให้เห็นอยู่ที่เสาไฟหน้าบ้าน

“ครับ เข้าไปนั่งเล่นก่อนซักหน่อยมั้ย?” พ่อก็แสดงอหิยาสัยไมตรี

“ไม่หรรอกพี่ ผมรีบจะไปธุระต่อแฉว ๆ นี่แหละพี่ ผมไปละครับ”

เลิกงานคืนต่อ ๆ มา ไอ้แดงมันก็เข้ามาเดินร่วมทางกับพ่ออีก แต่มือยู่คืนหนึ่ง(คืนที่ ห้า) พ่อซักนิกสงสัยก็เลยถามมันว่า

“เออ แฉววันนี้จะไปธุระแฉวนั้นอีกหรอ?”

เพราะมันเคยเล่าให้พ่อฟังว่า ที่พักมันต้องไปอีกคนละทางนี้นา และวันนี้มันก็มีเศษไม้เป็นขาเก้าอี้ยาวประมาณสองฟุต เหมือนกับเจตนาถือติดมือมาเล่น ๆ ด้วย

น้องเขาเริ่มตีหน้าไม่สนิท จึงตัดใจบอกพ่อไปตามตรงว่า

“พี่ พี่เคยสังเกตเห็นอะไรผิดปกติในร้านนางนวลบ้างมั้ย?”

“ไม่เห็นมีอะไรนี่ มีอะไรหรอ?”

พ่อจึงเริ่มรู้สึกว่ามีอะไรที่ไม่ค่อยชอบมาพากลเกิดขึ้นแล้ว
ไอ้แดงมันหันมองไปรอบข้างเหมือนกวางระแวงไฟร แล้ว
จึงหันหน้าเข้ามากระซิบบอกพ่อว่า

“พี่ มีคนจะแอบลอบทำร้ายพี่นะ ระวังตัวด้วย”

“ใครหรือ?” พ่อถามขึ้น ๆ

“ไอ้ปอก ที่เป็นรองกับตันใจ” พ่อก็พอนึกหน้าออก หุ่น
หน้าตาก็โอเคใช้ได้

“ทำไมมันถึงจะคิดทำร้ายพี่ล่ะ?” พ่อก็เป็นงง เพราะดูเขาก็
เฉย ๆ กับพ่อนะ

“ก็พี่กำลังไปจิบไปแย่งแฟนมันอยู่นะซี”

“เหรือ.....?” พ่อเพิ่งรู้จริง ๆ “แล้วแดงรู้ได้ยังไง?”

“เพื่อนผมที่ทำงานอยู่ก่อนมันเล่าให้ฟัง เพราะมันก็เป็น
เพื่อนกับพวกไอ้ปอกนะแหละ พี่ระวังตัวให้มาก ๆ นะ”

มิน่าล่ะ ระหว่างที่เดินกลับที่พักช่วงค่ำคืนด้วยกัน ไอ้แดง
มันก็สายตาลอกเล่กตลอด ทีแรกพ่อนึกว่ามันเป็นประเภท
บ้านนอกเข้ากรุงซะอีก เห็นแสงสีมาก ๆ คงตื่นตาตื่นใจ

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา หลังเลิกงานน้องคนนี้ก็ยังไม่อาสาเดิน
มาเป็นเพื่อนส่งเรากลับจนถึงที่พักก่อน แล้วไอ้แดงจึงค่อยเดิน
ย้อนกลับไปที่พักมัน เป็นอย่างนี้ทุกครั้งไป เราเองก็เลยนึกเกรงใจ
น้องเขาอยู่มาก จึงเริ่มรู้สึกอึดอัดกับการทำงานอยู่ที่พัทยานี้เสียแล้ว

“พ่อจึงตัดสินใจไปติดต่อขอรับค่าแรงเท่าที่ทำมาทั้งหมดใน
อีกไม่กี่วันต่อมา แล้วก็กลับสู่อินทรชิตนพฤษภาคม เพราะ โรงเรียน
จะเปิดเทอมในวันที่ 16 พฤษภาคม 21 นี้ด้วยเช่นกัน ถือว่ามากิน
เที่ยวพักผ่อนและหาประสบการณ์ไปในตัว”

แต่ก็เล่นเอาถึงเกือบ “หัวแตก” เนอะ ปิงคิด

ชีวิตนี้ไม่รู้เป็นยังไงชีน่า ไปที่ไหน ๆ ก็ไม่ค่อยจะพ่นกับ
เรื่องผู้หญิงซักกะที!

21 เมษายน 2546

เป้าหมายวันนี้คือวังตะไคร้ น้ำตกนางรอง-น้ำตกสาริกา
เพราะลูกให้เหตุผลว่า

“คู่มากแล้ว ทะเล ชายหาด
เปลี่ยนบรรยากาศขึ้นเขาดูน้ำตกมั่ง
สิพ่อ”

ช่วงนี้.....วันเวลาเป็นของเขา
เราพอให้ได้ก็โอเค อนาคตหมด
แรงเพราะความชรา ไอ้หมาน้อย

สองตัวนี้จะมีเวลาให้พ่อแม่บ้างหรือเปล่านั้น.....? อีกแวน
แห่งความคิดของปิง

ออกจากหาดจอมเทียนแต่เช้า (08.00 น.) ถึงนครนายกก็
พอดีเที่ยง ขึ้นไปจนถึงลานจอดรถน้ำตกสาริกา ก็มีเจ้าหน้าที่มา
ยืนคอยบอกนักท่องเที่ยวว่า

“ที่น้ำตกวันนี้ไม่มีน้ำเลยนะครับ”

‘ขอบคุณมากครับที่บอก’ ปิงคิด ‘แต่น่าจะบอกตั้งแต่เนิ่น ๆ ตรงปากทางที่จะออกมาจากตัวอำเภอเมืองเสียเลยก็จะเหมาะสม เล่นมาบอกเอาเมื่อถึงทีแล้ว หน่อมแน้มจริง จริง!’

เรื่องอย่างนี้ต้องเป็นวิสัยทัศน์ของการท่องเที่ยวจังหวัดที่ควร จะคิดได้ กินเงินเดือนตั้งแพงค่าแรงตั้งมาก มีปัญญาแค่นี้ะ ไม่ ไรต่อสถานการณ์เอาเสียเลย.....

ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย รัฐมนตรีการท่องเที่ยว ก็ควรจะมีกึ๋นสร้างระบบมากำกับดูแลเรื่องทำนองนี้ในทุก ๆ จุดของ แหล่งท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน เพื่อสร้างความประทับใจให้กับ นักท่องเที่ยว ก่อนที่เขาจะเบื่อเอือมระอาไม่อยากมาท่องเที่ยว

ไม่ยังงั้นจะมีท่านไว้ทำแพะอะไรกันล่ะครับ เปลือง งบประมาณของชาติเปล่า ๆ

และเมื่อปิงลงมาแวะเที่ยวด้านล่างที่วังตะไคร้ก็ยังไร่น้ำอีก เช่นกัน ปิงคิดว่า

‘ถ้าหากจะไปใน้ำตกนางรองก็คงต้องผิดหวังแน่ ๆ ก็เรียน วิชาภูมิศาสตร์มาแล้วนี่นา มันก็ต้องมีที่ไปที่ไป จะไปหาว่าแต่ ผู้อื่นไม่มีวิสัยทัศน์ได้ยังไง จริงมั๊ยครับ’

จึงทำให้ปิงได้คิดว่า ตนเองก็น่าจะหาข้อมูลก่อนมาเช่นกัน มือถือก็มี อุตส่าห์ถ่อสังขารมาตั้งไกลแล้วไร้ผล คุณะฉลาดน้อย ไปหน่อยนะนี่(สมัยนั้นมีGoogleยังน้อย...)

ส่วนท่านผู้อ่านถ้าหากได้สังเกตเรื่องนี้เอาไว้เป็นแนว
ทางการท่องเที่ยวบ้างก็น่าจะสร้างประโยชน์ให้ได้อยู่บ้างนะท่าน
จะได้ไม่ห่อมน้ำเสียเวลาเหมือนปิง

กลับมาหาย่ามิ

คืนนี้ฝนตกกระหน่ำอย่างเนืองนอง
(ฝนนอกห้องนะ ส่วน ‘ฝนในห้อง’ บมี้ไ้ไ้ร่วว.....)

เมื่อไม่มีที่เที่ยวยิงก็เลยถือโอกาสสำรวจเที่ยวตามรีสอร์ทต่าง ๆ ก็เข้าท่าเก้ไปอีกแบบ เพราะแต่ละสถานที่ เขาก็จัดได้สวยงามดี มาก ปิงนี่ก็อยากจะพักซักคืน ทว่าที่พักและอาหารแพงเกินกำลัง ทรัพย์จึงต้องขยับแอบ ๆ แล้วก็เผ่นโกยแค้นออกมาเลยเชียว

ลงมาถึงตัวเมืองนครนายกบ่ายสี่เศษ ๆ อันจึงออกปากถามว่า
“พ่อ จากนั้นไปสระบุรีก็ไกล(เมตร)คะ?”

“สี่สิบกว่า ๆ เห็นจะได้”

“ไปพักค้างคืนที่สระบุรีเลยเป็นไงพ่อ?” อันนี้ห้วมันไวเสมอ
ช่วงนั้นฝนเพิ่งหยุดตกไปหมาด ๆ แต่ท้องฟ้ายังมีครีมนอยู่มาก

“ก็ลองถามแม่เอ็งดูสิ” ปิงว่า

เพราะปิงไม่อยากเป็นผู้สร้างเงื่อนใจขัดแย้ง คิดว่าแม่เขาคง
ไม่เอาด้วยแน่ ก็ฟ้ามีดขนาดนั้น ทางก็เริ่มจะขึ้นเขา และเป็นเวลา
เย็นแล้วด้วย เกิดรถเป็นอะไรกลางทางก็จะพากันเดือดร้อนเปล่า ๆ

อีกทั้งปึงเองก็ขับรถมาทั้งวันเหนื่อยมากแล้วด้วย อยากจะพักผ่อนนอนจิบกาแฟในห้องแอร์เย็น ๆ มากกว่า แต่การฉกักลับผิดคาด

“ไปก็ดีเหมือนกันนะแม่ว่า” เป็นจั้นไปปึงคิด

“อยู่ที่นี้ก็ไม่มีอะไรหรรอกพ่อ” อันหาเหตุผลมาสับสนุน

“เคยมาพักหลายครั้งแล้วด้วย จริงมั้ยม?”

อันก็หาแนวร่วมกับตนจนได้ **‘ไอ้ฉลาดใหญ่นี้’**

“เออจริงแหละ” ติมสับสนุน “สระบุรีติมก็ยังไม่เคยไปเลยนะ”

“เออใช่ พ่อก็ยังไม่เคยลงแวะเที่ยวที่สระบุรีเลย เคยแต่ผ่าน” ปึงก็เพ็งนึกได้

“แต่พ่อขับรถเหนื่อยมาทั้งวันแล้วนะ จะขับไปไหวหรือ?”
แม่บ้านท้วง

“ว่าไงพ่อ?” อันหันมาถามปึงด้วยอาการอยากไป ติมเองก็เช่นกัน

“เมื่อลูก ๆ พอใจ พ่อปึงไชรี้ก็....โอเค้”

“เฮ้...” เสียงเฮพร้อมเสียงปรบมืออย่างถูกใจวัยสะรุ่นเขาละ

เมื่อทุกคนพอใจ ในที่สุดก็เริ่มออกรถเดินทาง ออกจากนครนายกท่ามกลางฟ้าครึ้มฝน แต่เมื่อขับไปจริง ๆ ฟ้าก็กลับเปิดโล่งกระจ่างแจ้งแจ่มภพไม่ประสบปัญหาใด ๆ เลย นี่แหละเขาถึงว่าอย่าย่อท้อต่ออุปสรรค และอย่าเอาอะไรแน่นอนกับธรรมชาติ

ไปถึงสระบุรีป้ายห้าโมงเศษ ปิงขับรถวนหาที่พักอยู่ตั้งนาน
ก็ไม่มีคุณภาพและราคาถูกใจคุณเมียเขาเลย นี่ก็จนจะค้ำมีดแล้ว
ด้วย สักครู่ท่านเมียก็เผยวจีมาว่า

“จากสระบุรีไปลพบุรีกี่กิโลฯฟี่?”

“สี่สิบสี่”

“ไปพักที่ราชภัฏลพบุรีดีมั๊ย?”

“โอะ...ไม่เอาหรอก ธุระอะไรจะจับย้อนไปย้อนมาแบบนี้
ไม่คุ้ม” ปิงค้าน

“แล้วจะทำยังไงล่ะ ที่นี้แต่ละที่ก็ล้วนไม่ไหวเลย ทั้งคับแคบ
อับทึบ และไม่สะอาด”

‘ว่าไปโน่น กินยาก นอนยาก มันก็ลำบากคนใกล้ชิดอย่างนี้
นี่เอง’ ปิงคิด

เหตุเพราะภรรยาปิง เคยประทับใจกับที่พักราชภัฏลพบุรีมา
ก่อน ก็คิดอยากจะไป ปิงเองก็ประทับใจ แต่ไม่ใช่วิ่งวุ่นไปวนมา
ไม่เข้าท่าแบบนั้น ปิงจึงเอ่ยว่า

“ถ้าจะไปลพบุรี 44 กิโลเมตร ฟี่พอใจจะไปโครามากกว่า แม้
จะ 140 กิโลเมตร ก็ตาม เพราะมันได้ระยะทาง ไม่ใช่เพิ่มระยะทาง”

ในที่สุดสมาชิกทุกคนก็โอเคชิกาเรต

ช่วงเวลานี้เกือบมืดสนิทแล้ว จึงต้องแหวะกินข้าวเย็นกันก่อน
พอเริ่มออกรถท้องฟ้าก็มืดสนิท ถนนช่วงนี้ขยับยากมาก มีการใช้
เยอะ รถราที่วิ่งเร็วมาก รถบรรทุกก็มาก ถนนก็ชำรุดทรุดโทรม

ส่วนปิงนั้นสายตาสั้นต้องสวมแว่น เมื่อเจอไฟส่องตาก็อพรา
พราวไปหมด จึงเคยตั้งใจไว้ว่าจะไม่ขับรถยามค่ำคืน ก็ต้องมาฝืน
ใจขับเอาตอนนี้ ตรงถนนยาก ๆ เสียด้วย

“ลูก ๆ ต้องช่วยพ่ออุดหนุนทางให้มาก ๆ นะลูก พ่ออย่าไม่
ค่อยคืออยู่ด้วย” ปิงสั่ง

“โอเคจ๊ะพ่อ” ลูก ๆ ตอบอย่างยิ้มแย้มเต็มใจทุกคน

ตลอดระยะทาง ลูก ๆ ไม่ทำ
ให้พ่อผิดหวังเลยแหละ เพราะลูก ๆ
พอมีทักษะการขับรถอยู่บ้าง จึงช่วย
บอกสู่ทางการเข้าเลน บอกจังหวะ
หลบ-แซง ได้เป็นอย่างดี

สักครู่พอดนโล่ง ๆ ก็ส่งน้ำ
สงขนม และลูกอมป้อนปิง สลับกับ
การนวดเฟ้นเป็นระยะ ๆ มีการร้อง
เพลงประกอบรายการกล่อมพ่อปิง
อีกต่างหาก ปิงรู้สึกว่

‘สุดยอดจริง ๆ ! ประทับใจจัดเป็นที่สุด !’

ถึงราชภัฏนครราชสีมาเอาสามทุ่ม ปิงรู้สึกอิดโรยโหย
เหนื่อยสุด ๆ รอดปลอดภัยมาได้ก็ถือว่าโชคดีแล้ว และตั้งใจ(อีก
ครั้ง)ว่า จะไม่ขับรถยนต์ทางไกลในเวลาค่ำคืนอีกต่อไปแล้ว

สายตานี้แหละเป็นปัญหาที่สุด คราวนี้ถ้าไม่ได้ลูกเมียช่วยก็ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

“รถเดินทางไกลเครื่องมันร้อน ควรเปิดกระจโปรงหน้าเพื่อระบายความร้อนด้วย”

อันนี้ลูกศิษย์ของปิงที่เป็นช่างเคยแนะนำไว้ ปิงก็จัดการเปิดกระจโปรงหน้ารถทันที จากนั้นก็ช่วยกันทะยอยขนสัมภาระขึ้นโรงแรม(ชั้น 4) โดยปิงคิดตั้งใจไว้ว่า อีกสักครู่จะลงมาปิดกระจโปรงหน้ารถ

เมื่อเข้าห้องพัก ปิงก็อาบน้ำ จิบกาแฟ และหลงดูทีวี(ฟุตบอล)จนดึกดื่น บอลในจอเตะกันเข้าไปหลายประตู *‘แต่ ‘นอกจอ’ กลับไม่ได้ชักประตู ฟลิค!’*

คืนนั้นฝนตกกระหน่ำอย่างแรง ท้องฟ้าแลบแปลบปลาบ ร้องคำรามครืน ๆ

(เฉพาะฝนนอกห้องนะ ส่วน‘ฝนในห้อง’ แห้งเหือดบมิไ้แล้ว) แล้วปิงก็เผลอหลับพลอยไปในที่สุด

21 เมษายน 2546

ช่วงเวลาสาย ๆ ก็ชนของสัมภาระลงมาจะใส่รถกลับบ้าน
พอเห็นรถปิ้งก็ถึงกับผงะตกใจ ฝากระโปรงหน้ารถเผลอลืมเปิด
ค้างไว้ตั้งแต่เมื่อคืน รถจอดไต้หวันสน เศษใบสนชุ่มน้ำจึงตกลงมา
กองรวมกันอยู่ที่ตัวเครื่องบานเบอะ เลอะเทอะเขลอะไปหมด

“ทำไมถึงเป็นคนอย่างนี้”

ภรรยาบ่นพร้อมกับสายหน้าเอื้อมระอา ปิงเองก็แอบเถียง
ในใจว่า

‘เราเองก็ใช้อยากประพุดตัวอย่างนี้ที่ไหน มันสุดวิสัยนี้หว่า
ยิ่งแต่เป็นคนขี้หลงขี้ลืมอยู่แล้ว ได้เจตนาอยากให้มันเกิดเสียที่
ไหนล่ะ อยากจะชั่วร้ายเรื่องนี้ พอจะให้รับผิดชอบดูแลเรื่องนี้
โดยตรงก็ไม่เอา ชอบแต่จะ คอยต่อว่าซ้ำเติมในเวลาเราผิดพลาด

เมียहनอเมีย ใกล้เคียงจะเป็นแม่เราเข้าไปทุกวันแล้ววะ’

ขนาดเถียงก็ยังคงแอบเถียงในใจอีกต่างหาก นังหวิ้อง
นะนังหวิ้อง’ ปิงฟุ้งซ่าน

กลับถึงสุรินทร์ประมาณบ่ายสามโดยสวัสดิภาพ ปึงก็เข้าไป
ก้มกราบรูปเตี้ยแม่ที่อยู่บนหิ้งพระพร้อมอธิษฐานว่า

“ขอกราบขอบพระคุณคุณพระศรีรัตนตรัย คุณบิดามารดา
ปู้ย่าตายาย คุณครูบาอาจารย์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวงที่ได้
มีส่วนปกป้องคุ้มภัยให้กับทรัพย์สินและครอบครัวของข้าพเจ้า”

ลูกเมียทุกคนก็ปฏิบัติเช่นเดียวกัน การปฏิบัติเช่นนี้เราได้
กระทำตั้งแต่ช่วงก่อนจะออกเดินทางไปแล้วด้วย

เหลืออีกเพียงอย่างเดียวที่ค้างคาใจและทรมานสำคัญที่สุดคือ..

ผลการเลือกคณะจากทบวงมหาวิทยาลัย นี้

แหละ สาธุ ๆ ๆ

‘อย่างไรก็ได้โปรดเมตตาช่วยให้ปัญหา
ใหญ่หลวงเรื่องนี้ของลูกอันจผ่านลุล่วงไปได้
ด้วยดีด้วยเถอะ.....’

ไม่เป็นไร ลูกไม่ต้องวิตก
เพื่อลูกแล้วพ่อทำได้ทุกอย่าง

29 เมษายน 2546

ช่วงเช้าวันนี้เพิ่งเกิดนึกลูกใจขึ้นมาว่า
‘นี่ก็ใกล้กำหนดวันที่จะประกาศผลการเลือกคณะเข้า
มหาวิทยาลัยของลูกอันแล้ว จดหมายการสละสิทธิ์ไควต้า
ม.เชียงใหม่ จะถึงที่หรือเปล่า
หว่า.....’

มือไวย่ท่าความคิดปึงกี้โทร
ฯถามไปยัง สำนักทะเบียนฯ ม.

เชียงใหม่ทันที ผลตอบกลับทำเอาปึงแทบตึงกาจ็อก!

“หนังสือสละสิทธิ์ของ ‘เงงาม’ (อัน)ยังไม่ได้รับนะคะ”

“อ้าว....แล้วอย่างนี้เด็กจะเสียสิทธิ์ในการเลือกคณะจากทาง
ทะเบียนฯมั๊ยครับ?”

“ตามความจริงก็ต้องเสียสิทธิ์ แต่ที่ทางทะเบียนฯแจ้งมาไม่
เห็นมีชื่อเงงาม แสดงว่า เด็กคงจะได้สิทธิ์ทั้งสองทางนะคะ”

ปิงรู้สึกว่าการตอบของเจ้าหน้าที่ใช้คำว่า “คงจะ” ก็คือไม่ชัด และจะปล่อยให้ความไม่ชัดอย่างนี้ดำรงต่อไปได้อย่างไร ก็ในเมื่อมันคือความไม่ปลอดภัยแห่งความหวังในอนาคตอันใกล้ของลูกปิง

อันที่จริงหลังจากประกาศคะแนนผลสอบเอนท์วันที่ 1-2 เม.ย. 46 ปิงก็ให้อันริบจัดการส่งหนังสือสละสิทธิ์ไปทางจดหมายลงทะเบียนเลยตั้งแต่วันที่ 3 เม.ย. 46 เพราะในเอกสารระบุแจ้งให้ส่งก่อนวันที่ 6 เม.ย. 46

ความเป็นคนละเอียดก็กลัวว่าจดหมายอาจตกหล่นได้ ปิงก็เลยถ่ายสำเนา และจัดส่งซ้อนไปอีกหนึ่งซองพร้อมกันอีกต่างหาก ปานนั้นแล้วทำไมยังว่าไม่ได้รับอีก เงิง!

“โทรฯไปถามทางทะเบียนฯลองดูมัยพ่อ?” ลูกอันเสนอความเห็น

“เออก็ดีเหมือนกัน เอาเบอร์โทรฯมาให้พ่อชิลูก”

พอโทรฯติดปิงก็เล่าสภาพปัญหาให้เจ้าหน้าที่เขาฟัง แล้วถามไปว่า

“เด็กจะมีชื่ออยู่ในสิทธิ์การเลือกคณะของทางทะเบียนฯมั้ยครับ?”

“ผมขอไปดูข้อมูลก่อน รอสักครู่ นะครับ”

แล้วเจ้าหน้าที่คงไปเคาะข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ ระหว่างการ
รอกอยปิงและทุกคนล้วนรอลุ้น ใจสั่นหวั่นระทึกกันไปหมด
สักครูเจ้าหน้าที่ก็มาแจ้งผล

“ฮัลโหล...ยังมีชื่อ**เงางาม** อยู่ นะครับ”

“แสดงว่าเด็กยังมีสิทธิ์เลือกคณะจากทางทะเบียนฯอยู่ ใช่มั้ย
ครับ?”

“ครับ”

อารามดีใจจนคิดอะไรไม่ออก ปิงก็เลยรีบสรุปขอบคุณเขา
ไป แล้วก็วางหูทันที พอวางหูแล้วปิงก็มานึกขึ้นได้อีกว่า

‘ต่อจากนี้ไป
ข้อมูลนี้ยังจะมีการ
เปลี่ยนแปลงอีกหรือไม่
เพราะตอนนี้เรายังได้
สิทธิ์อยู่ แต่ถ้าหากยังมี
การเปลี่ยนแปลง เราก็อาจจะเจอเจ็คพิอตเข้าอีกก็เป็นได้’

จะถามไปอีกปิงก็กลัวเจ้าหน้าที่เขาจะหงุดหงิดรำคาญเอา
เกิดอารมณ์เสีย ข้อมูลจะถูกตรวจสอบพบและลบทิ้งขึ้นมาก็จะยิ่ง
เจ็บปวด ก็จึงต้องมานั่งเป็นทุกข์กังวลต่อไปอีก แค่นี้ก็ใจชื้นได้
ในระดับหนึ่งแล้วละ

ปิงจึงหันหน้าไปทางหิ้งพระที่มีรูปเตี้ยแม่รวมอยู่ด้วย

“สาธุ....ๆ.....ๆ” ปิงยกมือไหว้ขอพรให้สมหวัง เพราะหมด
ที่จะฟังแล้ว เป็นผลให้เมียและลูกยกมือไหว้ขอพรตามโดย
อัตโนมัติ ความหวังสูงสุดของพวกเราอยู่ที่ตรงนี้

หลังอาหารเที่ยงปิงก็ไปพบ จนท.ไปรษณีย์ยังที่ทำการทันที
“ก็ไม่น่าจะมีปัญหานะอาจารย์ ให้อาจารย์ทำหนังสือร้องเรียน
เพื่อทราบข้อเท็จจริง ทางเราก็จะดำเนินการสอบสวนให้
หลักฐานการส่งได้เก็บไว้ไหมครับ?”

“ยังเก็บไว้ครบหมดทุกชิ้นเลยครับ”

“ดีแล้วครับ พຼ່ງนี้อาจารย์นำหลักฐานมาทำเรื่องเพื่อขอ
ตรวจสอบเลยนะครับ และก็ควรทำเป็นจดหมายเพื่อแจ้งทาง
มหาวิทยาลัยเป็นการด่วนอีกทางก็จะดีนะ”

“ครับ แล้วพຼ່ງนี้ผมจะจัดการมาให้พร้อมเลยครับ” ปิงตอบ

วันรุ่งขึ้น (30 เม.ย. 46)

ปิงก็ได้นำหนังสือแจ้งการละสิทธิไควต้า ม.ช. พร้อม
หลักฐานการส่งเอกสารทางไปรษณีย์ ไปยัง ผู้อำนวยการสำนัก
ทะเบียนฯ ทางEMS โดยยื่นส่งกับนายไปรษณีย์

“นี่ไงครับยังอยู่ครบทุกชิ้น”

“ดีมากครับ ถ้าอย่างนี้ยิ่งสะดวกและไม่มีปัญหาเลย”

“อีกกี่วันจะทราบผลครับ?”

“ประมาณเจ็ดวันครับ” สักครู่นายไปรษณีย์ก็แนะนำต่อ

“อาจารย์ควรรับส่งFagเรื่องนี้แจ้งเข้าไปยังมหาวิทยาลัยด้วยนะครับ”

พอปิงออกมาจากที่ทำการไปรษณีย์ ก็รีบจัดการส่งFagทันที เพื่อยืนยันให้ทราบแน่ชัดว่าทางตนได้ดำเนินการไปตามเงื่อนไขของทางมหาวิทยาลัยทุกอย่างแล้ว

จากนั้นทุกคนในบ้านก็ต่างต้องมานั่งทุกขร้อนวิตกกังวลว่างานนี้จะได้สิทธิ์เลือกคณะจากทางทะเลบวงฯหรือไม่

เมื่อความสับสนยังล้นสมอง ปิงก็ต้องหาทางบำบัดแก้ไขต่อไปอีก กลับมาถึงบ้านก็ได้โทรฯเข้าสำนักทะเบียนฯ ม.ช.อีก แต่เป็นเจ้าหน้าที่สตรีอีกคนที่มารับสาย คำตอบที่ได้ก็คือ

“หนังสือการสละสิทธิ์ของ **“เงางาม”** ทางเราได้รับตั้งแต่วันที่ 8 (เม.ย. 46) นะคะ แต่ทางมหา’ลัยได้รวบรวมเรื่องส่งไปทะเลบวงฯ แล้วตั้งแต่วันที่ 7 (เม.ย. 46) จึงไม่มีผลในการสละสิทธิ์ แต่ทางทะเลบวงฯ ก็ไม่ได้แจ้งชื่อ**เงางาม**มา เพราะฉะนั้นเขาก็น่าจะยังมีสิทธิ์กับทางทะเลบวงฯ ด้วยเช่นกันนะคะ”

“ขอบคุณมากครับ”

ปิงว่าจะถามชื่อแซ่ไว้เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันอะไรไว้บ้างก็ไม่ทัน เจ้าหน้าที่เขาก็ด่วนวางหูไปเสียก่อน เกิดมีอะไรผิดพลาดจะไปอ้างคำพูดของใครที่ไหนกันล่ะ เฮ้อ...

ขณะที่กำลังนั่งกลุ้ม ๆ อยู่ในบ้านตอนบ่าย รุ่ง ๆ อันก็ถามขึ้นว่า “พ่อ อันจะโทรฯไปถามทางทะเลบวงฯอีกครั้งได้ไหมคะ?”

“โทรฯเรื่องอะไรล่ะลูก?”

“จะถามว่าขณะนี้ซื้อยังมีอยู่ในทะเบียนฯหรือเปล่า เพราะ
ระยะนี้เขากำลังจะสรุปและแจ้งผลแล้วนะพ่อ”

ข้างอันเป็นคนจู้กั่วงวลอย่างหนักมาจากเหตุการณ์ตั้งแต่เมื่อ
วานนี้แล้ว

ปิงก็เลยต้องโอเค ลูกโทรฯไปแล้วก็ได้รับคำตอบจาก
เจ้าหน้าที่สตรีสูงอาย่ว่า

“หนูยังมีซื้ออยู่นะ” แล้วเจ้าหน้าที่ผู้นั้นก็วางหูโทรศัพท์
น้องอันก็จำใจต้องวางหูโทรศัพท์ตามอย่างไม่ค่อยสบายอารมณ์

“ยังไม่ทันได้ถามอย่างอื่นเลยเขาก็วางหูแล้วพ่อ พอบอกชื่อ
เรา เขาเดินไปแป๊บเดียวก็มาบอกเลย อันว่าป้าคนนั้นคงไม่ได้ไป
ดูข้อมูลหรอก คงได้รับคำบอกจากเจ้าหน้าที่คนเดิมมากกว่า”

รื้อรอยแห่งความปริวิตกยังฉาบฉวยเต็มใบหน้าอัน

โดยปริวิตกไปว่า ช่วงนี้กำลังเป็นจังหวะหน้าสัวหน้าขวาน
ของทางทะเบียนฯ ถ้าเขาเริ่มมาสืบตรวจสอบรายชื่อผู้ใช้สิทธิ-
สละสิทธิให้เสร็จสิ้นก่อนประกาศผล เราก็คงอยู่ในสถานการณ์
อันตราย

เพราะอยากทราบความกระจ่าง เมื่อคืนวาน(29 เม.ย.)ก็จึง
โทรฯไปถาม อ.ไพเราะ เพื่อนครูฝ่ายแนะแนว ก็ได้รับคำชี้แนะมาว่า

“ช่วงนี้แหละอาจารย์ที่ทะบวงๆเขาจะเอาคะแนนกับเรื่อง
สถิติของทางมหาวิทยาลัยมาตรวจสอบให้ข้อมูลตรงกัน ใคร
แอบสมัครสองทางเขาก็จะได้ตัดชื่อออก”

เป็นข้อมูลด้านลบที่กระทบกับความหวังอย่างแรง!!!!!!!

1 พฤษภาคม 2546

วันนี้ ปิงจึงรีบตื่นแต่เช้า และได้ไปปรึกษา อ.ผกายมาศ ซึ่ง
เป็นฝ่ายแนะแนวของโรงเรียนสิรินธร. อันเป็นโรงเรียนที่ลูกสาว
เรียนอยู่ เมื่อเวลา 07.40 น. อย่างน้อยก็อาจจะได้ข่าวเวอร์จากทาง
โรงเรียนช่วยเรียกร้องความถูกต้องและเป็นธรรมได้อีกทางหนึ่ง
ท่านชี้แนะว่า

“เราก็ต้องรีบเข้า กรุงเทพฯ เพื่อพูดจาชี้แจงแสดงหลักฐาน
เพื่อรักษาผลประโยชน์ของเราละ”

พอออกมาจากโรงเรียนขณะจี้รถจักรยานยนต์จะเลี้ยวยูเทิร์น
กลับบ้าน อันก็ท้วงขึ้น

“พ่อ เราไปจองตั๋วรถไฟเข้ากรุงเทพฯ กันตอนนี้เลยดีมั๊ย?”

“เออ ก็ดีเหมือนกันนะลูก จะได้ไม่ต้องออกมาอีก”

ปิงจึงต้องควักจ่ายไปอีก 290. บาทเป็นค่าตั๋วรถไฟ

เมื่อกลับมาถึงบ้านปิงก็มาอ่านระเบียบการอย่างละเอียดให้รู้
ชัดเจนเพื่อจะได้นำไปเป็นข้อยืนยันกับทางทบวงฯอีกที พออ่าน
จบเท่านั้นแหละ ปิงใจหายวาบ!

ในเอกสารเรื่องการสละสิทธิเขาได้แจ้งให้ปฏิบัติไว้ดังนี้
(คัดลอกมาเลยนะครับ)

**“จะต้องยื่นคำร้องขอสละสิทธิการศึกษาใน
โครงการพิเศษเป็นลายลักษณ์อักษร ก่อนวันที่ 6 เมษายน
2546 ผู้ได้รับการคัดเลือกควรยื่นคำร้องขอสละสิทธิด้วย
ตนเองที่ฝ่ายแนะแนวการศึกษาและรับเข้าศึกษา สำนัก
ทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถ้ายื่นคำ
ร้องสละสิทธิทางไปรษณีย์อาจถึงสำนักทะเบียนและ
ประมวลผลช้ากว่ากำหนดดังกล่าว จะทำให้ผู้ยื่นคำร้องขอ
สละสิทธิไม่ได้รับการพิจารณาในการสละสิทธิครั้งนี้”**

ส่วนอัน ประสาวัยรุ่นใจร้อน อ่านปุ๊บก็สรุปปั๊บทันที ไม่
รอบคอบ และวงกลมรอบวันที่ 6 เมษายน 2546 ทันที ข้อความ
ส่วนที่ต่อจากตรงนี้ก็เผละไม่ได้ใส่ใจ จึงเป็นเหตุให้พลาดไปถนัดใจ
แล้วลูกอันก็เขียนแปะข้างฝาตัวใหญ่ ๆ กันลืมน่า

“สละสิทธิ ม.ช. ภายใน 5 เม.ย. 46”

พ่อแม่และพี่ติ่มต่างก็รับรู้และเข้าใจตามข้อความที่เห็นนี้
 ทะบวงฯแจ้งผลคะแนนการสอบเอนท์ครั้งที่สองให้ทราบใน
 วันที่ 1-2 เมษายน ปีงและอันก็ไปส่งเรื่องการสละสิทธิ์ในวันที่ 3
 เม.ย. ก็นับว่าสมควรแก่เวลาไม่ได้ช้าอะไรเลย

ทางเจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ยังถามเลยว่า

“จะส่งทาง**EMS** หรือ**ลงทะเบียนธรรมดา**ครับ?”

“ลงทะเบียนธรรมดาก็พอ मैं แต่สำเนาส่งเป็นสองฉบับกัน
 หาย หรือตกหล่น”

ก็สั่งตั้งเนิ่น ๆ ขนาดนี้มีหรือจะไม่ทัน กลัวจะตกหล่น
 หายไปเสียมากกว่า ที่ไหนได้ทำเอาปั่นป่วนกลุ่มใจกันไปหมดทั้ง
 บ้าน

จากการส่งเรื่องแจ้งผลการสละสิทธิ์จากสำนักทะเบียนของ
 ทาง ม.ช.ไปยังทบวงมหาวิทยาลัย ในวันที่ 7 เม.ย. 46 ย่อมแสดง
 ว่าทางมหาวิทยาลัยต้องการให้เด็กส่งเรื่องถึงเขาก่อนวันที่ 6 เม.ย.
 แต่ภาษาสื่อสารไม่ชัดเจน กำกวม ตีความไปได้หลายทาง และให้
 เวลากระชั้นชิดเกินไป แค่นี้เขียนว่า

“จะต้องยื่นคำร้องขอสละสิทธิ์การเข้าศึกษาใน
 โครงการพิเศษเป็นลายลักษณ์อักษร โดยต้องส่งมาที่
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ให้ถึง ก่อนวันที่ 6 เมษายน 2546

ผู้ได้รับการคัดเลือกควรมายื่นคำร้องขอสิทธิ์ด้วยตนเองที่ฝ่าย
แนะแนวการศึกษาและรับเข้าศึกษา สำนักทะเบียนและ
ประมวลผล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ถ้ายื่นคำร้องสิทธิ์ทางไปรษณีย์ต้องส่งทางEMS (อาจถึง
สำนักทะเบียนและประมวลผลช้ากว่ากำหนดดังกล่าว จะทำให้ผู้
ยื่นคำร้องขอสิทธิ์ไม่ได้รับการพิจารณาในการสิทธิ์ครั้ง
นี้)”

อย่าลืมว่าท่านสื่อสารโดยตรงกับเด็กนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษา จึงควรใช้ภาษาที่ตรง กระชับ อย่าเยิ่นเย้อ หรือ
กำกวม จนบางครั้งกลายเป็นการชวนเงื่อน หมกม昧อย่างช่วย
ไม่ได้ (แม้ว่าจะไม่มีเจตนาเลยก็ตาม เพราะก็ไม่มีใครอยากจะทำ
อยู่แล้ว)

จะมีผู้ปกครองสักกี่คนที่ได้ลงมาดูถึงรายละเอียดทุกขั้นตอน
ในทุก ๆ เรื่องของบุตรหลานด้วยตนเอง

จึงขอเสนอให้เป็นข้อสังเกตในการปรับปรุงแก้ไขในส่วนนี้
สำหรับทาง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ไว้พิจารณา จะได้ไม่มีปัญหา
ซ้ำซากอย่างที่มีเจ้าหน้าที่สตรีท่านหนึ่งในสำนักทะเบียนฯ ของม.
เชียงใหม่ถึงกับกล่าวประณามข้าพเจ้าไว้ว่า

คนสุรินทร์เขาเป็นอย่างนี้เองหรือ?

คงจะเกิดจากประสบการณ์เดิม ๆ ที่เข้าใจเอาเองว่าบุคคลที่มี
พฤติกรรมเช่นนี้มีเจตนาตักตัก ฉลาดแกมโกง หวังจะแอบใช้
สิทธิ์ได้ทั้งสองทาง คือทั้งทาง ม.เชียงใหม่ กับทางทะเลบวงฯ เพื่อ
ผลการ Entrance จะได้ไม่พลาด

แทนที่จะตำหนิที่ปึงตรง ๆ ก็ดันผ่าไปลงที่คนสุรินทร์ ทำให้
จนท.บางท่านที่เพิญเป็นคนสุรินทร์ต้องกระเทือนซางพลอย
เดือดร้อนไปด้วย

เขาก็ต้องอึดอัดเดือดร้อนเป็นธรรมดา จึงต้องหาทางพิสูจน์
ความจริงเพื่อความสบายใจ จะไปว่าเขาก็ได้ไม่ได้ ท่านผู้อ่านว่า จริง
ไหมครับ?

ในที่สุดเขาก็มาถามพี่ ๆ น้อง ๆ ที่อยู่ในสุรินทร์สิครับ เพิญ
มีพี่สาวและพี่เขยเป็นครูสอนอยู่โรงเรียนเดียวกันกับปึงอยู่ด้วย ก็
คงได้รับการบอกกล่าวไปเรียบร้อยแล้ว

ในสำนักงานใดถ้าหากมีคน I.Q.ต่ำ E.Q.บกพร่องก็ต้องมี
ปัญหาอย่างนี้แหละ บุคคลเหล่านี้มักมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ทำ
ให้สถาบันและองค์กรพลอยเสื่อมเสียภาพลักษณ์ตามไปด้วยอย่าง
ช่วยไม่ได้

ผู้บริหารที่ชาญฉลาดจะรู้ปัญหาและไวต่อสถานการณ์ในการ
แก้ปัญหาได้ดี แต่กรณีนี้ถ้าปึงไม่แจ้งให้ทราบ ท่านก็คงยากที่จะรู้
เหมือนกัน หรือแจ้งไปก็อาจอาจทำให้มีคนเดือดร้อนเพิ่มขึ้นอีก

ในที่สุดปึงก็เลยกล่าวบทแผ่เมตตาไปให้แล้วนะ.....

(สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน
ทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและ
กันเลย.....อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย.....อย่าได้มีความ
ทุกข์กายทุกข์ใจเลย.....)

ปิงจึงตัดสินใจจะรีบ(เข้ากรุงเทพฯ)ไปทะเลบวงฯ เพื่อหวัง
จะแจ้งยืนยันการประสงค์จะขอใช้สิทธิ์เลือกคณะกับทางทะเลบวงฯ
ส่วนที่ทางทะเลบวงฯยังมีรายชื่อ **เงางาม** อยู่ นั่น ก็ตั้งใจจะไป
เน้นย้ำให้กรุณาช่วยคงสิทธิ์นี้ต่อไป ถ้าหากจะมีการติดต่อกับทาง
ม.ช.ด้วยเรื่องนี้ในอนาคต

อีกประการหนึ่งก็คือปิงอยากจะทราบความแน่ชัดว่า เราจะ
สามารถคงสิทธิ์นี้ได้หรือไม่อย่างไร หลักฐานการสละสิทธิ์
โควต้าม.ช. ก็ได้้นำติดตัวไปเพื่อประกอบการพิจารณาของ
เจ้าหน้าที่ทะเลบวงฯอีกทางแล้วด้วย

อีกตั้งสิบวันจะถึงกำหนดประกาศผลการเลือกคณะคงต้อง
ทราบใจพวกปิงทุกคนเอามาก ๆ และคาดว่าจะประกาศก่อน
วันที่ **10 พฤษภาคม 46** แน่นนอน

19.00 น. ขณะที่ปิงกำลังรับประทานอาหารเย็น และดูทีวีไป
ด้วย พลันสายตา ก็เหลือบเห็น **ข้อความตัววิ่งใต้จอ** ไอทีวี(I.T.V)
มีข้อความว่า

**“นักเรียนที่สอบเข้าคณะแพทยศิริราชอันดับที่ 1-5 มา
จากโรงเรียนเตรียมอุดม”**

“อะ เขาประกาศผลเอนท์กันแล้วหรือนี่ พวกเรามาดูสิ”

ปิงร้องเชิญชวนเพื่อความชั่วร่วมกัน ลูกเมียก็เลยได้มาเห็น
ข้อความนี้กันทุกคน ภรรยาเลยพูดขึ้นว่า

“อันไปดูผลทาง Net มั้ยลูก เพื่อรู้ผลพ่อจะได้ไม่ต้องเข้า
กรุงเทพฯ” เพราะช่วงนั้นบ้านเรายังไม่ได้ติดตั้งเน็ต

“ก็ดีแม่”

จากนั้น พี่ติ่มก็พาน้องอันซ้อนท้ายจักรยานยนต์ไปด้วยกัน
อย่างรีบด่วน

“ได้ผลหรือไม่อย่างไร ก็ให้รีบโทรฯมาบอกพ่อด้วยนะลูก”
ปิงร้องไล่ตาม

เพราะจวนจะถึงเวลาไปขึ้นรถไฟแล้ว สักครูก็ได้ยินเสียง
โทรฯแจ้งเข้ามาว่า

“ยังไม่ประกาศผลหรือพ่อ แต่เขาได้สรุปผลถึงขั้นจะลง
Net แล้วค่ะ”

ปิงซึ่งได้เตรียมกระเป๋าเสื้อผ้าและเอกสารไว้พร้อมแล้วก็รีบ
อาบน้ำแต่งตัวเพื่อไปยังสถานีรถไฟ ระหว่างขับรถเก่งส่วนตัว
ออกไป ก็เกิดอาการลังเลว่าควรจะไปกรุงเทพฯ ดีหรือเปล่า
หนอ.....เพราะอีกใจหนึ่งก็ไม่อยากเดินทาง

ไปถึงร้าน‘จักรพงษ์บุค’ ใกล้สถานีรถไฟ ปิงได้เข้าไปติดต่อขอเบอร์ I.T.V. ตั้งใจจะโทรฯเข้าไปสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมอีกหน่อยก็ไม่ได้เรื่อง เจ้าหน้าที่ตอบมาว่า

“วันนี้เป็นวันแรงงาน(1 พฤษภาคม) ไม่มีใครอยู่เลย โทรฯมาพรุ่งนี้ได้มั๊ยครับ”

ในที่สุดปิงจึงตัดสินใจหาประจําติจากครอบครัวว่า จะงดหรือจะไป กทม. และมติส่วนใหญ่(ทั้งเมียและลูก ๆ)เห็นควรให้งด ปิงจึงตัดสินใจคืนตัวรถไฟไป

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ปิงก็มานึกเสียดายว่า

‘ที่จริงเราน่าจะไปมากกว่า นอกจากจะรู้อะไรได้ชัดแจ้งเร็วทันใจแล้วก็จะได้สบายใจคลายวิตกกังวลไปในตัวด้วย’

‘เฮ้อ.....เบื่อตัวเองจริงจัง ที่มีวิธีตัดสินใจแบบไม่เข้าท่าอย่างนี้เสมอ’

ปิงล้มตัวลงนอนขมตาขมใจจะให้หลับ แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะสมองมันยังฟุ้งซ่านสารพัด กระทั่งตีสองเศษ จึงผลอผล็อยหลับไป แต่ก่อนจะหลับยังฉันทาคิดไปได้อีกว่า

‘ถ้าเราไปกรุงเทพฯ ป่านนี้คงเดินทางถึงสระบุรีใกล้เป้าหมายปลายทางมากแล้วละ เสียหายจริง ๆ ’

2 พฤษภาคม 46

เมื่อนอนดึกก็ควรจะตื่นสาย ๆ หน่อย ชัก 7 – 8 โมงเช้า
เหมือนทุกวัน แต่วันนี้ปิงก็ดันผ่าตื่นเอาตี 5 เศษ ๆ ‘ตื่นมาทำแพะ
อะไรก็ไม่รู้’

แล้วปิงก็คิดฟุ้งซ่านต่อไปอีกนะ

‘ป่านนี้ถ้ากูไปก็คงถึงกรุงเทพฯ แล้ว แวะกินกาแฟ-ไข่มุกที่
หัวลำโพง เสร็จก็เดินทางไปทะเลบางแถว ๆ สันติราษฎร์ถิ่นเก่า
ของเราแท้ ๆ.....’

ปิงเลยตามความคิดฟุ้งซ่านสะเปะสะปะอย่างน้อยใจและ
ผิดหวังในตนเอง

‘เฮ้อ.....ถ้าลูกอื่นได้พ่อที่มีวิสัยทัศน์ดีกว่านี้ ปัญหาอย่างนี้ก็
คงไม่เกิด’

‘ที่จริงความผิดพลาดส่วนหนึ่งก็อยู่ที่เรานั้นแหละ ข้อมูล
อะไรเกี่ยวกับลูก เราก็อุตส่าห์สนใจรับรู้ดูแลช่วยเหลือเขาสารพัด แต่
เรื่องกฎเกณฑ์การส่งหนังสือสละสิทธิ์อันนี้เรากลับวางใจมองผ่าน
เลยไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ’

ถ้าปิงได้อ่านเอกสารนี้มาก่อน ก็น่าจะไม่ถึงกับต้องตกเป็น
สื่อลำบากอย่างนี้ เพียงแค่ส่งทาง EMS ทุกอย่างก็จบ แต่ปิงก็
เผลอพลาดไปจนได้ ปักใจเชื่อตามลูกที่เผลอสรุปไปว่า

ให้ส่งใบสละสิทธิภายในวันที่ 5 เมษายน 2546

ปิงก็จัดส่งใบสละสิทธิตั้งแต่เนิ่น ๆ ในวันที่ 3 เมษายน 2546 คิดว่าก็ย่อมต้องทันแน่นอน ก็วันที่ 1-2 เม.ย. เพิ่งจะทราบผล คะแนนเอนท์ วันที่ 3 เม.ย. ก็จัดส่งใบสละสิทธิ ม.ช.เลย คิดในแง่นี้ปิงก็เห็นว่าพอเหมาะแล้ว มันจะไปผิดตรงไหน แต่จนท.แผนกประมวลผลของ ม.ช. กลับอ้างว่า

“หนังสือสละสิทธิของ**เงา**มมาถึงช้า คือถึงวันที่ 8 เม.ย. 46 แต่ทาง มหาวิทยาลัย ได้สรุปเรื่องส่งไปตั้งแต่วันที่ 7 เม.ย. 46 แล้วค่ะ”

แต่จนท.ม.เชียงใหม่รายแรกก่อนหน้านี้ยังหนักเข้าไปใหญ่ ตอบมาตามสายว่า

“ไม่เห็นหนังสือสละสิทธินะคะ”

ปิงถึงกับอึ้งกิมกีไปเลย

‘เป็นไปได้ไง ก็ส่งเป็นจดหมายลงทะเบียนไปตั้งสองฉบับ ด้วยเกรงว่าอาจมีการพลอตกหล่น ก็อุตส่าห์ป้องกันเอาไว้เป็นอย่างดีแล้วเชียว’

อันที่จริง หากหนังสือไปช้าแค่ระยะกระชั้นชิดขนาดนี้ หากเจ้าหน้าที่มีจิตสำนึก ในการบริการประชาชนอยู่บ้างก็แค่ทำเรื่องแจ้งเพิ่มเติมตามไปก็จบ เพราะห้วงระยะที่กำหนดไว้มันแคบ กระชั้นเกินไปอยู่แล้ว

นี่ขนาดรู้ข่าวแล้วรีบส่งใบสละสิทธิ์ก่อนกำหนด(6 พ.ค. 46) ยังมาบอกว่าช้า มันจะอะไรกันนักหนา แล้วลูกชาวบ้านชนบทที่ห่างไกลไม่มีอินเทอร์เน็ต จะมีแย่ยิ่งกว่านี้หรือ

นี่พอเรื่องมาถึง กลับปล่อยทิ้งเฉย ๆ มีสำนึกรู้บ้างไหมว่ามันเป็นเรื่องเสียหายอันยิ่งใหญ่ของเด็ก ๆ และผู้ปกครองเขา ช่างไร้น้ำจิตน้ำใจ ไร้วิสัยทัศน์เสียจริง ๆ

อย่างนี้ควรพิจารณาให้ชองขาวแล้วเชิญกลับไปนอนอยู่บ้านได้แล้ว

วันนี้ทั้งวันปิงจึงฟังชานและเคียดแต่เรื่องของลูกอื่น ไม่รู้ว่าจะได้สิทธิ์เลือกคณะจากทางทะเบียนฯหรือไม่ (ก็ใฝ่ฝันจะทะยานข้ามรั้ว**จามจุรี**นี่นา)

กระทั่งเวลา 16.00 น. (2 พ.ค. 46)ท่านอาจารย์นิศากร สุทธิแป้น จากสำนักทะเบียนฯ ม.ช.ก็ได้โทรฯมาแจ้งปิงว่า

“อาจารย์คะ ดิฉันต้องขอประทานอภัยอย่างมากเลยกับปัญหาที่เกิด เราได้พยายามหาทางช่วยเหลือน้อง**เงางาม**เค้าเกือบทุกทางแล้ว แต่ช่วงนี้ทางทะเบียนฯเขาได้ประมวลผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้เลย”

‘ก็เล่นเพ็งมาคิดกระโดดโลดเต้นเอาเวลานี้ มันก็หายไป แล้วนะสิ’ ปิงคิด

“หนังสือสละสิทธิ์ของลูกอาจารย์ เราได้รับแล้วตั้งแต่วันที่ 6-7 เมษายน แต่ช่วงนี้เป็นวันหยุดติดต่อกัน เลยไม่มีเจ้าหน้าที่มารับเรื่องเพื่อดำเนินการกันต่อไป”

‘ลูกสาวเราก็เลยต้องรับกรรมช่วยไปเลยสิ’ ปิงคิด

แล้วท่านอาจารย์นิศากรก็แจ้งเพิ่มเติมต่อไปอีกว่า

“โอเคอาจารย์ ทางเราก็ออมรับข้อผิดพลาดตรงนี้ ถ้าหากทางเด็กพลาดจากทางทะเลบวงฯ มาเรียนทาง ม.ช.ก็ได้ นะคะ ทางเรายินดีต้อนรับแม้ว่าลูกของอาจารย์จะเคยสละสิทธิ์ไว้แล้วก็ตาม แต่ถ้าหากเกิดได้ทางทะเลบวงฯก็ใช้สิทธิ์ทางทะเลบวงฯได้เลย ทางเราจะไม่ทักท้วงค่ะ”

ปิงรู้สึกว่าคุณพุดจาอ่อนหวานนุ่มนวลละมุนละไมดีมากสมกับเป็นครูอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัยจริง ๆ ต่างกับพนักงานหญิงคนแรก ๆ ลิบลับ ปิงจึงประทับใจ

“ครับ ขอบพระคุณท่านเป็นอย่างมากเลยครับ”

ปิงก็ต้องลงท้ายไปอย่างนี้ตามมารยาท

ลูก⁺อันและลูกติ่มต่างก็เข้ามาร่วมรับฟังอยู่ข้าง ๆ อย่างใจจดจ่อ เมื่อวางหูโทรศัพท์ ปิงก็ได้แต่อธิบายให้ลูกฟังต่อพร้อมกับปลอบใจลูกไปด้วย

แต่ ‘ความเครียด’ ก็ยังคงทบทวีเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ปิงไม่
อยากเห็นพฤติกรรมที่ลูกจะออกอาการป้ายปัญหาไปรอบข้างอย่าง

ขาดสติ จึงเรียกลูกมาอธิบายให้รู้ความจริงถึงความผิดพลาดสับเพรา
 ของเขาเองบ้าง จะได้เข้าใจปัญหาสถานการณ์อันถ่องแท้

ปิงจึงยื่นเอกสารข้อความการสละสิทธิ์ของ ม.เชียงใหม่ให้
 ลูกอ่าน

“ค่อย ๆ อ่านช้า ๆ ช้า ๆ ค่อยพิจารณาตามไปด้วยนะลูก อ่าน
 ให้จบข้อความ อย่าอ่านแค่บางเลี้ยวส่วน”

เมื่ออ่านเสร็จก็มีที่ท่าลังเลจากความคิดเดิม

“เขาเจตนาบอกให้ลูกส่งใบสละสิทธิ์ให้ถึงเขาก่อน 6
 เมษายน 2546 แต่ลูกกลับไปตีความว่าให้ส่งใบสละสิทธิ์ก่อน
 วันที่ 5 เมษายน 2546 มันก็เลยผิดพลาดคลาดเคลื่อนถนัดใจไป
 เลย”

อันก็ก้มลงไปพิจารณาข้อความเก่าอย่างละเอียดอีกที เพราะ
 มันก็กำกวมไม่ชัดเจนเอาการอยู่ แล้วก็ร้องอ้อออกมาทันที เพราะ
 ความที่ตนอ่านยังไม่หมดใจความแล้วรีบขีดเส้นใต้สรุป

จึงเป็นความผิดพลาดสับเพราอย่างน่าเจ็บปวด อันถึงกับ
 ออกอาการหน้าเสียว

“เออ จริงแหละพ่อ อันพลาดเอง ทำยังไงดีล่ะพ่อ?”

“ก็ต้องคอยดูแลกันไปแหละลูก” ปิงเข้าไปโอบไหล่
 ปลอบใจลูก

“โอกาสของเราตอนนี้ก็ยังพอมีหวัง เพราะยังมีชื่ออยู่ ถ้ามี
 การประกาศผลการเลือกคณะเร็วเท่าไร โอกาสก็เป็นทางเรามาก

ขึ้นเท่านั้น ถ้ายังประกาศผลเน้นซ้ำออกไปโอกาสจะถูก
ตรวจสอบพบและคัดชื่อออกก็ย่อมอาจจะมีผลตามมานะลูก”

“สาธุ.....” อ้นยกมือขึ้นไหว้ท่วมหัวประคบ

“ขอให้ประกาศผลเร็ว ๆ เถอะ สาธุ ๆ ๆ”

เห็นอาการเครียดของลูกแล้วปิงก็ได้แต่เวทนาสงสารอยู่ใน
อก โอกาสในขณะนั้นปิงคิดว่าน่าจะห้ำหีบ ๆ

“แต่อ้นไม่ต้องเสียใจอะไรหรอกนะลูก เพราะความจริงลูกก็
ไม่ถึงกับผิดหรอก”

ปิงปลอบใจให้ลูกคลายความผิดหวังในตนเองด้วย

“เพราะความจริงข้อความที่เขาแจ้งมามันยังกำกวมและไม่
ชัดเจนอยู่มาก อยู่ที่ว่าตีความมากกว่า หากมีปัญหาก็ยัง
สามารถยกเป็นกรณีไปร้องเรียนต่อผู้เพื่อเรียกร้องสิทธิของเราได้
ต่อนะลูก ไม่ต้องเป็นกังวลล่วงหน้าลูก”

“แล้วพ่อจะร้องเรียนต่อผู้ยังงัยละพ่อ?”

โบหน้าอ้นเริ่มมีความหวังขึ้นมาบ้าง ที่รู้สึกว่ามันเองก็ไม่ได้
จะตกเป็นฝ่ายผิดข้างเดียว

“ถ้าเขาตัดสิทธิลูกทางทะเบียนฯพ่อก็จะไปร้องเรียนหน่วยงานที่
เกี่ยวข้องในทุกทางเลยเช่น ศาลปกครอง ผู้ตรวจการรัฐสภา
รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ ปลัดทะเบียนฯ และอาจจะต้องถึง
หนังสือพิมพ์ และ สื่อโทรทัศน์ งานนี้พ่อสู้แหละเลยแหละลูก”

เพราะปิงคิดว่า

‘ไฉ่เรอมนักวิทยากร ก.ก.ต. และ ป.ป.ช.นี้มา เส้นทางแห่ง
การเรียกร้องเพื่อทวงถามความยุติธรรมก็สอนชาวบ้านมาทั่วเมือง
สุรินทร์ จะไปหวั่นวิตกเกินไปก็ใช่ที่’

อันตรงเข้ามากราบที่อกพ่อพร้อมพูดว่า

“ขอบพระคุณพ่ออย่างที่สุดเลยค่ะ”

ปิงก็โอบกอดลูกหัวปลอบใจลูกไปตามประสา

“ไม่เป็นไรหรอกลูก ไม่ต้องวิตก เพื่อลูกแล้วพ่อทำได้ทุก
อย่าง”

16.00 น. ภรรยาของปิงกลับมาจากโรงเรียนพร้อมกับชื่อน
นสพ.มติชนติดมือมาด้วยเนื่องจากมีข่าวเรื่องเอนทรานซ์ ปิงจึงรีบ
อ่านอย่างใจจดจ่อ อ่านแล้วค่อยๆ ใจชื้นขึ้นอีกเยอะ เพราะเขาได้
สรุปข้อมูลเพื่อเตรียมประกาศผลใน**วันที่ 1 พฤษภาคม 46**

แสดงว่า ที่ปิงถามไปทางทะเลบวงฯ(29 เม.ย 46)ว่ายังมีชื่อของ
ลูกเราอยู่ไหม เขาก็ตอบมาว่ายังมีชื่ออยู่ วันที่ 30 เม.ย. อันถามไป
กับเจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งก็ได้รับคำตอบเดียวกัน ทำให้ทุกคนใน
ครอบครัวค่อยๆ ยิ้มแย้มอย่างมีความหวังได้บ้าง

ถึงตอนนี้พวกปิงไม่นึกหวั่นวิตกเกี่ยวกับผลเลือกคณะเลยว่า
จะได้คณะและ มหาวิทยาลัยใด **เพราะคะแนนสอบของอันที่**
70.80 % ย่อมมีโอกาสติดคณะบัญชีฯค่อนข้างมาก

จากสถิติคะแนนต่ำสุดย้อนหลัง 3 ปี ปี 2545 อยู่ที่ 57.57 %, ปี '44 – 67.79 %, และปี '43-60.60 % ไม่มีปีใดที่คะแนนต่ำสุดจะสูงถึงถึง 70 % เลย

ปึงคิดว่า

‘เมื่อข่าวหนังสือพิมพ์มติชนออกมาอย่างนี้ เขาสรุปผลได้เร็วตามนี้ ความหวังของลูกสาวเราก็น่าจะมีมากขึ้นกระมัง เขาคงยังไม่ทันได้ตัดซื้อออกหรอกนะ ก็กระชั้นชิดกันออกอย่างนี้’

สาธุ! สาธุ! สาธุ! สาธุ! สาธุ! สาธุ! สาธุ! สาธุ!

สาธุ! สาธุ!

พ่อ ๆ... พ่อว่าการฆ่าตัวตาย บาปมั๊ยพ่อ?

ช่วงค่ำระหว่างกำลังรับประทานอาหารเย็นพร้อมหน้ากันอยู่
ที่บ้าน อ้นก็เอ่ยขึ้นว่า

“พ่อ วันนี้ฉันขออนุญาตไปยืม V.C.D. นะพ่อ”

ปิงเข้าใจได้ว่า ลูกต้องการดูภาพยนตร์เพื่อคลายเครียด

“โอเคลูก”

ส่วนลูกตีมก็จะขอไปส่งหนังสือนวนิยายที่ได้ยืมมาอ่านจน
จบเล่มแล้ว และต้องการจะไปหาซื้อเรื่องใหม่ต่อ

เมื่อถึงร้านยืมหนังสือ ลูกตีมก็ลงจากรถเดินไปในร้าน ปิง
ภรรยา และอ้นนั่งรออยู่ในรถ อ้นนั่งตอนหน้าคู่กับพ่อ จู่ ๆ อ้นก็
โพล่งคำถามแปลก ๆ ออกมาว่า

“พ่อ พ่อว่าการฆ่าตัวตายเป็นบาปไหม?”

คำถามลูกดูที่ทำจริงจังจนปึงใจหายวาบ! รู้ได้ทันทีเลยว่าลูกกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ เพราะปึงก็เคยคิดแบบนี้มาแล้วเช่นกันเมื่อครั้งสอบตกชั้น ม.ศ. 4 สายวิทย์

‘ลูกอันคงคิดว่าถ้าทางทะเลบวงฯตัดสิทธิ์การเลือกคณะ เขาคงจะผิดหวังและทำใจได้ยาก การ “ฆ่าตัวตาย” จึงแวบเข้ามาในมโนนึกของลูกแน่ ๆ ลูกคนนี้นั้นใจร้อน หุนหันและจริงจังเสียด้วย’ แต่ปึงก็เสริมทำเป็นใจเย็นคุยกับลูกตามปกติไปว่า

“แล้วลูกคิดว่าเป็นบาปไหมล่ะ?”

ขณะที่ปึงยังคิดหาคำตอบไม่ได้ ก็จึงคิดถ่วงเวลาด้วยการถามลูก ขณะเดียวกันก็อยากรู้แนวทัศนคติของลูกเช่นกัน

“อันถามพ่อ พ่อก็ต้องตอบอันก่อน”

อันก็ดูจะฉลาดทันเกมส์เหมือนกัน ปึงจึงเอ่ยไปว่า

“ความคิดของลูก ลูกอาจจะว่าไม่บาป ก็เราฆ่าตัวเราเองตายไม่ได้ไปฆ่าใครซักกะหน่อย แต่ความจริงพ่อว่ามันบาปนะ เพราะอะไรรู้ไหมลูก?”

ปึงก็พยายามคิดหาทางวางกับดักเพื่อช่วยเหลือลูกอย่างเต็มสติปัญญา

“เพราะว่าทำให้พ่อแม่ทุกข์ใจใช่ไหมพ่อ?”

อันหันมาถามพ่อด้วยใบหน้าอิดโรยเพราะเอนท์เป็นพิษ พ่อแม่ก็เช่นกัน

ปิงคาดว่าอันคงมาถูกได้คิดจากคำถามที่แฝงเจตนาของตนมากกว่า

“ใช่เลยลูก ถ้าลูกเกิดและเติบโตมาจากอวกาศ ไม่เกี่ยวข้องกับใคร ตายไปก็ไม่มีผลกระทบถึงใครก็ โอเค ไม่น่าจะบาป

แต่ในกรณีที่คุณแม่สุดสัปดาห์เลี้ยงดูอุ้มชูเรามา ให้น้ำนมจากเลือดในอก สนับสนุนทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อลูก ความรักความผูกพันมันมีมหาศาล ถ้าลูกจะประหารตัวเองก็จึงเท่ากับประหารจิตใจพ่อแม่ บาปแน่ ๆ เลยลูก”

ส่วนแม่นั้นยังคงเป็นฝ่ายนั่งฟังนิ่งเงียบไปตามอุปนิสัย

“อันไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์เลยพ่อ” ลูกคงจะได้คิดเตลิดไปไกลมากแล้ว ปิงคิด

“อันว่า นรกกับสวรรค์ไม่มีจริงหรอกพ่อ”

อันเริ่มแตกหน่อต่อประเด็นออกไป แน่นนอนส่วนหนึ่งก็ยอมออกมาจากความในใจของอันนั่นเอง

“จะมีจริงหรือไม่ ไม่สำคัญหรอกลูก เพียงแต่เรามีความเชื่อเพื่อละชั่ว และมุ่งทำแต่ความดีก็คุ้มแล้วลูก คนระดับเราต้องไม่เชื่อสิ่งใดแบบงมงายหัวปักหัวปำ แต่ควรพิจารณาจะเชื่อสิ่งใด ๆ ด้วยสติ และปัญญาที่พอแล้ว”

“ถ้าสวรรค์มีจริง” อันพูด “สวรรค์ของฝรั่งกับไทยทำไมไม่เห็นเหมือนกันเลย จริงมั๊ยพ่อ? เพราะของไทยก็ต้องเป็นแบบทรงไทยมีชฎาสวม ของฝรั่งก็เป็นอีกอย่าง”

“ถูกต้องลูก นรก-สวรรค์ มันเป็นแค่ความเชื่อ เพราะฉะนั้นมนุษย์แต่ละเผ่าพันธุ์จึงมีภาพของนรก-สวรรค์ไปตามจินตนาการพื้นฐานและความเชื่อของตน มันจึงไม่ใช่สากลนะลูก”

“ถ้าสวรรค์-นรกมีจริง มันก็ควรจะเป็นสากลสิพ่อ”

“ข้อนี้ก็ไม่มีใครรู้จริงและสามารถพิสูจน์ได้ แต่ถ้าให้คาดเดา ภาพภูมิในโลกนี้ก็มีมากมาย คงจะอนุมานคล้าย ๆ เวปไซด์ในคอมพิวเตอร์กระมัง จากประสบการณ์ที่พ่อรับรู้มานะ มันมีซ้อน ๆ กันอยู่ คลิ๊กทีก็แว็บออกมา หนึ่งหน้าจอก็คลิ๊กได้ตั้งหลายจุด

ภูมิก็คงจะเช่นกัน คนที่นั่งสมาธิวิปัสสนาก็มักจะเกิดภาพนิมิตต่าง ๆ มากมายคล้ายกัน แต่ละคนก็มักพบเห็นกันคนละแบบ ไม่ได้เป็นสากลเช่นกัน เพราะคงมาจากต่างคนต่างคิดต่างประสบการณ์กันนั่นเอง

การระลึกชาติได้ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่น่าคิดมาก! ว่าบุญ-บาป น่าจะมีจริง

แต่ในพุทธศาสนาของเราค่อนข้างเชื่อนะ พ่อว่า อย่างหลวงตามหาบัวก็ย้ำเน้นตลอด(แต่จะเน้นเป็นสัจจะหรือเพื่อเงินบริจาค หรือทั้งสองอย่างก็แล้วแต่จะคิดกัน) แม้สมเด็จพระสังฆราชก็ยังเน้นเลยว่า.....

“บาปมีจริง กรรมมีจริง นรกสวรรค์ก็มีจริง”

ในใจลึก ๆ ของปิงเริ่มเป็นกังวลกับลูกอันเพิ่มขึ้นอีกมากมาย
ต้องใส่ใจเฝ้าระวังเพิ่มขึ้นอีกอีกโง

กลับมาถึงบ้าน ขณะที่อยู่กันตามลำพังผิวเมีย **ซ้อง**ผู้ภรรยา ก็
เปรยออกมาว่า

“พี่ยังจำถ้อยคำที่ลูกพูดในรถเมื่อตอนหัวค่ำได้ไหม ?”

ใบหน้าที่ซุบซิดอิดโรยเพราะเครียดเรื่องเอ็นท์ของลูกมา
หลายวันมีแววกังวลที่เห็นได้ชัดเจน

“ได้ เราต้องคอยให้กำลังใจลูก อย่ากดดัน คาดหวังตั้งเป้า
เอาที่ลูก ต้องคอยปลอบใจ ให้กำลังใจและเฝ้าระวังอย่าประมาท”

“หนูใจไม่ดีเลย หวัน ๆ ยังไงพิกล” ภรรยาสารภาพ

“อย่าไปรีบด่วนสรุปอะไรลงไปล่วงหน้า อนาคตไม่มีใครรู้
หรอก ต้องคิดเป็นข้อ ๆ ตามสถานการณ์ที่เป็นจริงเท่านั้น”

ในทางพระเรียกว่าแบบ **โยนิโสมนสิการ**

เราก็ปลอบใจไปตามประสา ทั้งที่ลึก ๆ เราก็หวั่นระทึกอยู่ไม่
น้อยเลย.....

กลับมาคืนนี้ลูกก็ได้ดูภาพยนตร์จาก V.C.D. พอคลายทุกข์ลิ้ม
กังวลไปได้อีกหนึ่งคืน ดูได้เพียงครึ่งเรื่องทุกคนก็เริ่มง่วงก็ทยอย
ไปหลับนอนกัน

ส่วนปิงช่วงเย็นไปวิ่งออกกำลังกายจนเมื่อยเปลี้ย ตอนนี้ก็
ง่วงเอากการ แต่พอล้มหัวลงนอนความคิดกลับฟุ้งซ่านตาสว่างโร่
ทำจิตตั้งสมาธิกันจนเมื่อยก็ไม่สำเร็จ

ถึงหกทุ่มก็ยังฟุ้งซ่านอยู่ จึงลุกขึ้นมากินยากล่อมประสาท
และนั่งเขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “อ้วนเอนท์” รอคความง่วง

กระทั่งเกือบตีสามความง่วงจึงมาเยือน และหลับนอนได้ใน
ที่สุด

ก่อนนอนปิงได้สวดมนต์ไหว้พระอันเป็นกิจวัตร แต่ครั้ง
นี้ปิงได้กราบอธิษฐานขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้โปรดคลบนันดาลให้ลูก
สาวได้สิทธิ์เลือกคณะจากทางทะเลบวงฯ ขอให้ช่วยมากระชับได้
รับทราบผลการเลือกคณะในความฝันด้วยเถิด สาธุ สาธุ สาธุ

แต่ปรากฏว่าคืนนี้กลับฝันมั่วไปหมด จะจับจุดให้ชัดเจนเป็น
เชิงบอกกล่าวก็ไม่ได้ ปิงจึงตั้งใจว่า

‘แต่นี้ต่อไปก็จะไม่หวังอะไรที่ลม ๆ แล้ง ๆ อีกแล้ว ด้วยได้
เคยเจอแอบหวังจนจะแก่ตายก็ยังไม่เคยสมหวังได้เรื่องซักระที
แต่เวลาจะได้อะไรมาสักอย่างก็ล้วนมาจากการลงมือกระทำของ
เราเองทั้งสิ้น’

อุตส่าห์เลิกเชื่อเรื่องเหล่านี้ไปตั้งนานแล้ว พอมีปัญหาพา
หลงสติหน่อยก็เผลอขออะไรออกไปโง่ ๆ อย่างนี้ แล้วก็ต้อง
ผิดหวังทุกทีสิน่า

ถ้าการบนบานศาลกล่าวได้ผลจริง โลกนี้คงไม่มีคนจน คน
ทุกข์ยากแน่ ๆ จริงมะ? **คนเขลามักหวังพึ่งโชควาสนา คน
มีปัญญามักหวังพึ่งตนเอง**

3 พฤษภาคม 2546

วันนี้ทั้งวันก็จมอยู่แต่กับการรอคอย(ข่าวการเลือกคณะ) ลูก
ส.ส. ที่เป็นเพื่อนกับ

ลูกสาวปิงเขารู้ผลกันไปแล้วตั้งแต่วันที่ 31 เม.ย. 46 โน่น

“ไอ้ฟ้าไงพ่อ” อันเปรย “มันโทรฯมาบอกไอ้ตีกว่ามันติด
คณะนิติศาสตร์ ธรรมศาสตร์ แล้วไอ้ตีกก็เฟลบอกอันต่อตั้งแต
วันที่ 1(พฤษภาคม)แล้ว มันขอให้อันอย่าไปบอกใครต่อ”

(และต่อมาเมื่อมีการประกาศผลอย่างเป็นทางการก็เป็น
เช่นนั้นจริง ๆ)

ก็นี่แหละเมืองไทย ความยุติธรรมเท่าเทียมกันมันก็มีแต่แค่
ในกระดาษเท่านั้นแหละ แต่ปิงก็ยังพอใจในแง่ที่ระบบเอนท์นี้
ยังให้โอกาสที่เท่าเทียมและยุติธรรมแก่เด็ก ๆ ในสังคมไทยได้
ค่อนข้างมากกว่าระบบอื่น ๆ ในสังคมไทย

(หรืออาจมีทุจริตมากแต่ปิงยังไม่รู้ก็ไม่ทราบได้)

สาย ๆ วันนั้นพวกเราทุกคนก็จึงฆ่าเวลาด้วยการ Home Theater (ดูภาพยนตร์) ต่อจนถึงเที่ยง ช่วงบ่ายอันก็อ่านหนังสืออ่านเล่น (ดิฉัน – พLOY เกมเพชร) ง่วงก็หลับไป... (อย่างน่าสงสาร)

บ่าย ๆ ปิงก็พาไปเปลี่ยนบรรยากาศด้วยการขี่รถเที่ยวตามชนบทตามเมือง

กำลังปิงก็พาถูกไปซื้อบัตร Internet เพื่อมาติดตั้งไว้ดูประกาศผลเอนท์ (การเลือกคณะ) เลยทีเดียวแหละ แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะในเครื่องยังไม่ได้ติดตั้งนี่นา จึงได้ไปติดต่อครูรุ่นน้อง (เต้ – วิรุทธ) ที่เป็นช่างคอมฯ ให้มาช่วยจัดการในวันรุ่งขึ้น

1 พฤษภาคม 2546

ช่วงนี้นับว่าเป็นระยะ ‘เครียดสุดขีด’ ทั้งครอบครัวทุกคน ล้วนใจจดจ่อรอประกาศผลการเลือกคณะจากทบวงมหาวิทยาลัย อย่างกระวนกระวายใจ ผลการเลือกคณะยังคิดว่าไม่น่าจะเป็นปัญหานัก เพราะรู้คะแนนและแนวโน้มความน่าจะเป็นพอควรแล้ว จึงรู้ว่าอันน่าจะติดคณะและสถาบันใด

แต่ที่ลุ้นระทึกที่สุดขีดก็คือ.....

สิทธิ์การเลือกคณะจากทางทบวงฯ จะถูกตัดออกไปหรือไม่ต่างหาก

ทุกคนจึงต้องทนหงุดหงิดกระวนกระวายใจไปทั้งวันและหลายวันมาแล้วด้วย จนกระทั่งไม่มีอารมณ์จะคิดสร้างสรรค์ประการใดทั้งสิ้น

ช่วงเที่ยง ก็มีศิลปินเพลง**ธันว โทณวนิก** ‘ฆ่าตัวตาย’ เป็นข่าวใหญ่และดังมาก ประจวบกับภาวะการณ์ลูกของปิงเกิดมา มีภาวะการณ์ทำนองนี้ด้วย ปิงเลยมีอาการเหมือนเกือบจะ ‘พว’ ต่อหน้าจอทีวี ปิงก็บอกกับอ้นที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ ว่า

“ลูกอย่าทำอย่างนี้นะลูกนะ ถ้าจะฆ่าตัวตายก็ให้มาฆ่าพ่อแม่ให้ตายเสียก่อน”

“อ้นไม่ทำห rokok พ่อ ไม่ต้องคิดอะไรมากนะพ่อ”

‘ชื่นใจพ่อเป็นที่สุด ที่ได้ยินประโยคอย่างนี้จากปากลูก’ ปิงคิด

การนัดช่างมาติด Net นัดบ่ายก็กลายเป็นเป็นค่ำ แต่ก็จัดการไปได้เรียบร้อยเอาเมื่อสามทุ่มเศษ ๆ จากนั้นอ้น-ติมก็เปิดหาการประกาศผลเอ็นท์จากทางทะเบียนฯ กันให้ควัก แต่สุดท้ายก็เหนื่อยและเสียเวลาเปล่า อ้นบอกว่า

“ไม่มีเลยพ่อ ทะบวงฯ เขายังไม่ได้เอาผลลงเน็ต”

ฟังแล้วคิด ชีวิตจะพัฒนา
ฟังแล้วเชื่อ อาจเป็นเหยื่อโฆษณา

1 พฤษภาคม 46

หลังรับประทานอาหารเที่ยงทั้งหมดก็นั่งดู V.C.D. เป็นการ
ฆ่าเวลา จบ V.C.D. ก็เปิดทีวีดูอะไรไปเรื่อยเปื่อย ไม่งั้นก็จะ
ฟังชานขวัญกระจาย

ประมาณ 15.15 น. ก็เจอข่าวสั้นที่ช่อง 9 แจ้งว่า

**“วันนี้ เวลา 18.00 น. จะประกาศผลการเลือกคณะเข้า
มหาวิทยาลัยทางอินเทอร์เน็ต”**

ทุกคนในบ้านถึงกับสะดุ้งวาบ! เกิดอาการตื่นเต้นจนสุด
ระงับกันทุกคน โดยเฉพาะน้องอินโบหัด ซิด ๆ ออกอาการ
ขวัญเสียราวกับจะไปขึ้นแท่นแคนประกวด
ปึงก็ได้แต่ช่วยปลอบใจลูกว่า

“อย่าไปคาดการณ์อะไรล่วงหน้าเลยลูก
อะไรจะเกิดมันก็เกิด บังคับแก้ไขอะไรไม่ได้

หรือหากต้องได้ ม.ช.ก็ขอให้ทำใจนะลูก ม.ช.เขาก็ใช้ได้เลย
ที่เดียวนา.....โอเค?”

“โอเคจ๊ะพ่อ”

ดูอาการแล้ว ปิงคิดว่าลูกคงฝันดีสิน่าว่าเข้มขึ้นเพื่อเอาใจ
พ่อมากกว่า

ก็บอกแล้วไงว่า เรื่องเอนท์ติดพวกปิงนั้นไม่ห่วง
แต่.....

สิทธิทางทะเบียนฯในการเลือกคณะนี้ก็คือ.....

ปัญหา ปัญหา ปัญหา ปัญหา ปัญหา ปัญหา

‘ถ้าเราเป็น ศ.ศ. ศ.ว. อธิบดี ปลัดกระทรวง หรือ
รัฐมนตรี’ ปิงคิด

‘ปัญหาล่าช้าคงจะจอกจนไม่ระคายผิวเป็นแน่ อย่างมาก
ก็แค่สิ่วเม็ดเล็ก ๆ แก๊วก็สบายมาก แต่เพราะเราเป็นเพียง
กระจอก Man & No Power ก็เลยต้องมาเซ่อเหม่อซึม ต้องมารอ
ลุ้นฟังผลการเลือกคณะเข้ามหาวิทยาลัย เครียดส์แม่ง เครียดสุด ๆ’

เครียดจังโว้ย!

สุดยอดของกอล์ฟคือ HOLL IN ONE

สุดยอดของสถาบันคือ จุฬาฯ

และ

สุดยอดของเทนนิสคือ WIMBLEDON

สุดยอดคณะที่ถูกไฟฟ้านคือบัญชี(จุฬาฯ)

ลูกจึงเลือกคณะ บัญชีจุฬาฯ ไว้เป็นอันดับแรก และคาดหวัง
ไว้ว่าจะต้องติดที่คณะนี้ค่อนข้างแน่

ราคาเดิมพันอยู่ที่ เอาจุฬาฯต่อครึ่งควบลูกบวกรหัส มันใจเลย
แหละ!

ก็โอ.....อุตสาหกรรมอ่านและวิเคราะห์ข้อมูลมาอย่าง
ละเอียดถี่ถ้วนแล้ว เหมือนวิเคราะห์ฟุตบอล กัลโช่ซีรี่+พรีเมียร์ลีก
ลีก+บุนเดสลีก้า+ลา ลีกา ยังไงยังงั้นเลยนะ พลาดได้ไง
ปึงก็เพลอพุ่งช่านจินตนาการไปเป็นคั้งเป็นแคว

เอาเดลิตร

พ่อยอมทำทุกอย่าง

ถ้าอะไรที่พอจะเป็นหนทางแห่งความสมหวังของคุณ

หวังไว้มากก็เลยกระซากใจให้แกว่งไกวอย่างสุด ๆ ถ้า
‘ไม่ได้’ ก็ไม่เป็นไร ปิงเพียงหวังขอให้ได้ใช้สิทธิ์เลือกคณะจาก
ทางทะเบียนฯ ก็พอใจแล้ว ปิงแอบมั่นใจลึก ๆ ว่า

หนึ่งในสี่คณะที่เลือกไว้ต้องติด 100 % ชัวร์!

ความผิดที่ปิง-อันไม่ได้ตั้งใจก่อ แต่ก็ต้องมารับผลเต็ม ๆ
กลุ้มและเครียดสุด ๆ อย่างไม่เคยเป็นมาก่อนในชีวิต

จะ ‘เฮ’ หรือ ‘หุบ’ ก็ต้องมารอสรุปผลให้เห็นในเย็นวันนี้
(18.30 น.) นี่แหละ

15.20 น. ขณะปิงนั่ง
เหม่อดูทีวีแก๊งค์อยู่ที่โต๊ะ
หลังบ้าน ภรรยาที่เอ๋อขึ้นว่า
“พี่ไม่ออกไปจีจักรยานเที่ยว
ข้างนอก(บ้าน)บ้างหรือ?”

“หิ ไม่มีอารมณ์”

ปิงก็นึกแปลกใจครามครัน ทำไมเมีย

ต้องมาถามเช่นนี้ในวันวัน ๆ อย่างนี้

สักครู่ภรรยาที่เอยออกมาอีก

“พี่ จะออกไปจีรเล่นก็ไปไป”

ภรรยาเอยปากชี้นำแบบแปลก ๆ มาอีกแล้ว

“กำลังลุ้นเรื่องลูกเครียดจะตายซัก จะให้ออกไปจีทำแพะ
อะไรกัน”

ปิงก็พูดกระซอก ๆ ตอบไปอย่างไม่สบอารมณ์โก้

“ไปไป ไปเอาเคล็ดเหมือนปีที่แล้ว”

ภรรยาชี้แนะแนวทางด้วยอาการคูัดโรยเพราะความเครียด
สะสมมาหลายวันแล้ว อากาศช่วงเมษาก็ร้อนอบอ้าว ก็นึกไม่ค่อย
ได้ นอนก็ไม่ค่อยหลับ ขวัญพวามาตลอด

“เออ จริงด้วย! พี่ก็ลืมไป พูดแบบนี้ค่อยมีเหตุผลหน่อย”

ปิงตอบ

เพราะครั้งที่แล้ว**ลูกติม**ก็กำลังรอฟังผลการเลือกคณะแบบนี้
นี่แหละ ปิงก็เพิ่ญมีธุระต้องปั่นจักรยานไปทำงานที่โรงเรียน
กลับมาบ้านตอนบ่ายสี่ครึ่ง ภรรยาและลูกก็เพิ่งทราบประกาศผล
การเลือกคณะและได้เฮกันไปหยก ๆ

เพราะลูกติมเอ็นท์ติดคณะเทคนิคการแพทย์ ม.เชียงใหม่

(รายละเอียดอยู่ในตำนานอาจารย์ชิง เรื่อง “ลูกเอนท์” และ
“ลูกอ่อน”)

มาวันนี้ เมื่อภรรยาไปบอกไป ไม่ไปก็ไม่เหมาะ ปึงคิดว่า
 ‘ถึงไม่อยากจะเชื่อแต่ก็ไม่อยากจะลบหลู่ และเพื่อความสำเร็จ
 ของลูก อะไรที่พอจะเป็นหนทางแม้จะลางเลือน เหลวไหลลงมาย
 อย่างไม่ก็ยอมทำมันหมดแหละ ไม่ได้เสียหายอะไร และไม่ได้ไป
 ทำให้ใครเดือดร้อนนี่นา’

ตุ๊กแกร้อง จึงจกทัก ไม่ชะงักไว้บ้างก็ดูจะไม่เหมาะ เพราะ
 เคยมีประสบการณ์มาด้วยตนเองบ่อยครั้งแล้ว ทั้งจากอดีตและ
 ปัจจุบัน จริง ๆ นะท่าน แล้วปึงก็เล่าต่อว่า

ผมเคยแอบย่องเข้าบ้านในตอนกลางคืนบ่อยครั้ง ทั้งบ้านเรา
 และบ้านคนอื่น สิ่งที่มีักสังเกตพบก็คือ ตุ๊กแกมักจะร้องทักจนเรา
 สะดุ้ง จึงจกนี่ก็เป็นประจำเลยล่ะ คงเพราะมันมีมากในทุกหนทุก
 แห่งนั่นแหละ

ที่ตุ๊กแก-จึงจกร้องทักนะ มันร้องทักอะมากกว่า ใครเข้ามา
 ยามวิกาลผิดสังเกต มันก็คงจะสะดุ้งตื่นขึ้นมาทักทายเสมอ ผม
 มันเป็นนักเที่ยว ยามดึก ๆ ต้องย่องเข้าบ้าน
 จึงได้พบเห็นอยู่เป็นประจำ

พวกโจรขโมยคงจะตระหนักได้ถึงข้อนี้เป็นอย่างดี เพียงแต่
 ว่าไม่มีขโมยหน้าไหนได้มีโอกาสมาพุดความในใจเรื่องนี้เสีย
 มากกว่า ถ้าเขาได้มีโอกาสบอก รับรองว่าท่านจะถึงบางอ้อชัดเจน
 ในเรื่องนี้เหมือนกับที่ผมเจอเลยแหละ

คงจะมีก็แต่หัวขโมย(กระจอก ๆ)อย่างกระผมนี่แหละ
เพราะเราได้ทำเป็นอาชีพ จึงไม่เดือดร้อนกับการขบถเส้นทาง
สายเก่าของเราครั้งนี้

สรุปก็เป็นอย่างนั้นว่า ปิงต้องทำเหมือนครั้งเก่าเพื่อเอาเคล็ด ว่างั้น
เหอะ

16.00 น. เห็นลูกศิษย์มาตั้งแต่เช้า ปิงก็เลยถือโอกาสต้อง

ช่วยเขาคลายเครียดด้วยการชวน
ไปออกกำลังกายตีแบตมินตัน
อันเป็นคนชอบออกกำลังกาย
โดยนิสัยอยู่แล้วจึงไม่เป็น
ปัญหาแต่อย่างใด พอตีเสร็จ ปิง

ก็จะขี่จักรยานเตลิดไปจนค่ำมืดจึงค่อยกลับบ้าน

จู้...ๆ....ๆ เอาเคล็ดนะ เข้าทำนอง *‘เมียว่า ข้าก็พลอย’*

สถานที่ตีแบตฯก็เป็นบริเวณสนามในโรงพยาบาลสุรินทร์ซึ่ง
อยู่ใกล้บ้านสะดวกอย่างยิ่ง พ่อลูกต่างขี่จักรยานไปคนละคัน เมื่อ
ตีแบตได้เหงื่อพอควร อันก็ขอยุติ ปิงจึงส่งลูกกลับบ้าน

จากนั้นปิงก็ออกไปขี่จักรยานเล่นเพื่อรอเวลาให้มีการ
ประกาศผลการเลือกคณะเอนทรานซ์แล้วถึงจะกลับ ตามเวลาที่คือ
18.30 น.

กว่าจะค้ำคองหิวข้าวแน่
ปึงจึงคิดประท้วงความหิวด้วย
การซื้อถั่วลิสงต้มสืบบาท และ
นมหนึ่งกล่อง แล้วก็จีจักรยาน

ลัดเลาะไปทางคลองชลประทาน(ฝั่งตะวันตกกสถานีรถไฟ) เพราะ
อยู่ชานเมือง สงบเงียบ อากาศก็สดชื่นดี

กระทั่งจะออกไปถึง
ถนนเลียบคลองชลประทาน
ใกล้สะพานดำ พลันหัวใจก็
หายวาบ! เพราะปึงดันผ่า

เหลือบไปเห็นต้น ‘จามจุรี’ สองสามต้นเพิ่งถูกตัดทิ้งไปหมด ๆ
ใบยังเขียวสดอยู่เลย เหตุเพราะมันจะไประกบสายไฟฟ้า ปึงคิด

‘ตัดวันไหนก็ไม่ตัด จำเพาะเจาะจงต้องมาตัดเอาในวันนี้ซะ
ด้วย ใช้อ๊บบ้าย!’

‘เอ.....ถ้าจะเป็นलगไม้ค่อยดีของลูกอันญวะ ?’

เท่านั้นแหละหัวใจปึงก็เริ่มเต้นไม่เป็นล่ำ เต้นแรงเหมือนจะ
แทงทะลั๊กอก

‘จะออกมาผ่อนคลายความเครียด กลับมาเพิ่มความเครียด
ไปเสียฉิบ!’

เรื่องเคล็ดเรื่องลาง อย่าไปหลงจริงจังกับมันมากนัก
อาจถูกเขาหลอกให้เสียทั้งรัก และ “เสียหมา” เอาได้

คนเขลาเชื่อโชคชะตา

คนมีปัญญาเชื่อตนเอง

เมื่อฤกษ์ยามไม่เป็นใจ ปิงจึงไม่คิดอยากจะอยู่ใกล้หัวมารดา
มันแล้วแฉวนั้น เลยตัดสินใจหนีไปให้พ้น ๆ โดยหักหัวรถเบน
ซ้ายไปทางสะพานโค้งข้ามทางรถไฟ(สะพานดาว)ซึ่งอยู่ห่าง
ถัดไปอีกหน่อยเดียว แทน

ความสูงตรงส่วนโค้งของสะพานในพื้นที่ว่างเว้ง คงจะช่วย
ให้ได้ชมตะวันลับฟ้า ตระการตาไปอีกแบบเป็นแน่

‘เรามันคนโรแมนติสซึ่มอยู่เร็ววววว’ ปิงคิด

สักครู่ปิงก็จีจักรยาน
มาถึงจุดโค้งสุดของสะพาน
(ไม่ใช่จุดสุดยอดเคื้อ) เป็น
ช่วงแคดร์มลมโกรกพัดเย็น

สบาย มองเห็นแมกไม้วิวทิวทัศน์รอบทิศทาง ด้านล่างก็เป็น
เส้นทางรถไฟ

ส่วนรตราที่วิ่งผ่านไปมาก็ยังมีน้อยเพราะสะพานเพิ่งจะสร้าง
เสร็จใหม่ ๆ ผู้คนยังไม่ค่อยทราบ ทำให้ปึงรู้สึกสดชื่นรื่นรมย์
สนใจนึกบางลำพูและเอ็งตระกูล

มาก....ก.....ก.....ก.....ก.....ก.....

ก.....ส์

ท้องฟ้าโล่งแจ่มใสไร้เมฆหมอก ยกเว้นเพียงที่ปลายขอบฟ้า
ซึ่งมีม่านเมฆาพาดผ่านราวกับจะรอรับการตกของดวงตะวันก็มีปาน
ผิดหวัง ผิดหวัง และผิดหวัง

ดวงตะวันที่เห็นคล้อยต่ำมากแล้ว ประมาณ 35 องศาจาก
พื้นดิน เริ่มกำลังจะลับแนวขอบเมฆาเวลาเย็นทีละนิตอย่างเข้มข้น
และอ้อยอิ่ง

‘เราคงไม่ได้เห็นตะวันเต็มดวงช่วงก่อนจะลับทิวไม้และขอบ
ฟ้าอย่างหวังเป็นแน่.....’ ปึงคิด

เสียดาย.....ย.....ย.....ย.....

ปึงนั่งคร่อมจักรยานฮัมเบอร์(เรือ) **HUMBER** รุ่นโบราณ
ตรงที่นั่งซ้อนส่วนท้ายที่จอชดิคริมขอบสะพาน หยิบถั่วลิสง
ออกมากะเทาะเปลือกใส่ปาก ยกนมกล่องขึ้นมาดูดยามฝัดคอ

แต่เจ้าตะวันกลับจะลาลับก่อนจึงพลบ เพราะมีแถบเมฆปลายขอบ
ฟ้าพาดมาเป็นม่านบังป็นใหญ่

ดวงตะวันพลันลับขอบเมฆ
แสงสุริยก็พลันหายไปกระจ่าง
เห็นแต่เงาเมฆทะมึนมาขวางทาง
เหมือนบอกลาง มีดแล้ว “จามจุรี”

ถามตะวันยามเย็นจวนเย็นร้าง
หวังลูกอื่นจะจางไปหรือไรนี่
ตะวันดับลับฟ้ากับราตรี
“จามจุรี” ที่ประสงค้คง “สีดำ”

ลูนจุฬาฯ กับ ดาววัน กันจนมืด
เศร้าอุราฯ ซัดข้างชอกช้า
แสงไฟรถแยงตาเตือนว่าค่า
ลูกเพลิงพล้าหรือผงาดพอคาคเคา

18.50 น. กลับบ้าน

การไปเจอกลางร้ายจัง ๆ สองอย่างแบบนี้ทำเอา ปึงถึงกับขวัญ
เสียอ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปมาก ทำเอาเราถึงกับจีจ๊กรยานกลับรัง
อย่างซังกะตายไปเลย.....หมัดแสง

เมื่อปึงมาถึงบ้านซึ่งเป็นทาวน์เฮาส์ หน้าบ้านที่ใช้เป็นโรง
จอดรถไปในตัวก็ยังคงมืดตามปกติ มองผ่านกระจกหน้าต่างที่

สว่างในตัวบ้านเห็นลูกสาวสองคนกำลังนั่งอยู่หน้าจอInternet ปิง
จึงจอดจักรยานไว้นอกบ้าน บรรจงเปิดประตูรั้วเหล็กอย่างแผ่ว
เบา แล้วค่อย ๆ ย่องเข้าไปแอบมองผ่านลายพลาสติกที่ติดกระจก
เสมือนเป็นม่านโปรงแสงบังตา

จากการพบกับ ‘สองนางร้าย’
เมื่อครู เมื่อมาพบภาพของ ‘สอง
ลูกรัก’ ที่เห็นขณะนี้ทำเอาปิงใจ
ระทึกตึกตักไปเลยเชียวแหละ
เพราะลูกทั้งสองล้วนมีวีรรอยแห่ง

ความวิตกกังวลเต็มใบหน้า

พีติมนั่งหน้าจอก็หาข้อมูลอยู่อย่างชะมัดเขม้น ส่วนน้อง
อ้นนั่งอยู่ข้าง ๆ และปรึกษากันเบา ๆ ไปมาตลอด

สักครู่ก็ทำท่าเหมือนจะเปิดเน็ตได้ เพราะเห็นพีติมยืมชีชวน
น้องให้ดูที่หน้าจอ ส่วนน้องอ้นก็แอบยกมือไหว้ท่อมหัว ทำปาก
ขมุบขมิบเหมือนจะขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้สมหวัง ใบหน้า
บอกได้ชัดเลยว่าทั้งตื่นเต้นและเครียดจัด ปกติอ้นก็มักเก็บอาการ
ไม่ค่อยได้อยู่แล้ว

ส่วนปิงที่ยืนแอบซุ่มสังเกตการณ์อยู่ข้างนอก นุ่งกางเกงขา
สั้นจึงถูกยุงอันซุกชุมมารุมกัดแทบจะยืนไม่ติด มือปัดก็ไม่หวัดไม่
ไหว ต้องแอบไปหาหนังสือพิมพ์เก่า ๆ แถวนั้นมาช่วยพัดวี พัด
บนม้นก็กัดล่าง พัดล่างม้นก็เล่นบน แต่ก็ยอมสู้ทนเพื่อลูก

เอาเคล็ดล่ะ!

เพราะดูอาการแล้วสรุปได้เลยว่าลูก ๆ ยังไม่ทราบผลการประกาศเลือกคณะมหาวิทยาลัยแน่นอน ถ้าขึ้นเข้าไปก่อนปึงก็กลัวจะเสีย ‘เคล็ด’ ถ้อยกลางถ้อยเคล็ดมากมันก็ลำบากอย่างนี้แหละ ในโอกาสนี้ขอเสนอแนะผู้อ่านทุกท่านไว้เลยว่า

อย่าไปเอาเคล็ด लागมาเกี่ยวข้องกับชีวิตเลยเป็นดีที่สุด มันช่วยใครไม่ได้จริงหรอก ได้ไม่คุ้มเสีย เผลอ ๆ จะถูกเขาหลอกให้เสียทั้งเงิน และ ‘เสียหมา’ไปด้วย

มีตัวอย่างให้เห็นมาเยอะแยะแล้วจากทั้งทางสื่อทีวีและหนังสือพิมพ์นั้นแหละ

“แล้วผู้เขียนเขียนเรื่องทำนองนี้ขึ้นมาทำเพอะอะไรล่ะ?”

ผู้อ่านบางท่านอาจจะสงสัยใคร่ปจณา ‘หลวงตาชิง’ ก็ใคร่ขอวิชันนาแทนคุณปึงดังนี้

อีตอนเกิดปัญหามันก็มักพาให้ปึงขาดสติ ‘สติ’ ตัวนี้ทางพระเจ้าถือว่าสำคัญมาก สำหรับการดำรงชีวิตให้เป็นสุข เมื่อขาดสติมนุษย์ก็มักจะเผลอหลงทำในสิ่งที่ไม่น่าจะทำได้ทั้งหมด อย่างนายปึงขณะนี้นี้แหละ

ชีวิตที่ขาดสตางต์ ก็ไม่พั่งเท่าขาดสติ นะจะบอกให้

ขณะที่ปิงกำลังทรมาณชุมนุมอย่างปริวิตกอยู่ได้ประมาณ
เกือบชั่วโมง พลันก็มีรถจักรยานยนต์มาจอดพรีคตรงหน้าบ้าน
เปิดไฟสว่างโร่เลยทำลายแผนเราเสียหายหมด!

‘อ้อ **หนูบุ่ม**เพื่อนสนิทของลูกอ้นนั่นเอง’

จิ้นยังแอบชุมนุมอย่างนี้ต่อไปความคงแตกแน่ ปิงจึงยอมไปทำ
นิวจีปาก เป็นเชิง

‘เจียบ ๆ ไว้’

“สวัสดิ์คะ อ้นอยู่ไหมคะ?”

ปิงยกมือรับไหว้ สังเกตเห็นอาการหนูบุ่มยิ้มแย้มสดชื่น ปิง
ก็เข้าใจได้ทันทีเลยว่าหนูบุ่มเอนท์คิดแล้วเป็นแน่

“ว่าไงบุ่ม คิดคณะอะไรลูก?”

ปิงไม่ได้ตอบคำถาม แต่กลับยิงคำถามตอบ

“**มนุษยศาสตร์ ศิลปากร**คะ แล้วอ้นล่ะคะ?”

“กำลังเปิด Net งามหาผลเ็นที่อยู่ตั้งนานแล้วยังไม่สำเร็จเลย”

“ที่บ้านบุ่มก็เปิดไม่ได้เหมือนกันคะ ต้องไปเข้า Net ที่**โฟกัส**
(ชื่อร้านNet)”

ซึ่งเป็นร้านของเอกชนตั้งอยู่ชั้นล่างของศูนย์การค้าสุรินทร์
พลาซ่า

“บุ่มช่วยจัดการพาอ้นไปเข้า Net คุ่มั่งสิลูก”

ปิงยังพูดไม่ทันจะจบความดี อ้นคงได้ยินเสียงการสนทนา
จึงโผล่หน้าออกมาทักเสียงดังจากในบ้านได้ทันควัน

“เฮ้ยบูม ตีคณณะอะไรหา?”

คุยกันไปสักครู้อ้อย(บูม)ก็หอบไอ้อ้วน(อัน)เพื่อนรักไป
เข้าNet ก่อนจะออกไปปิงก็สั่งความลูกไว้ว่า

“ได้ผลอย่างไรให้รีบโทรฯ
กลับบ้านทันทีเลยนะลูก”

ปิงก็ใจร้อนอยากรู้ผลเร็ว ๆ
เหมือนกันนี่นา

“รถจักรยานยนต์ที่ซ้อนกันพาขับออกไปได้แค่สี่แยกวัด
หนองบัวซึ่งเป็นแค่ครึ่งทาง(ไม่ถึง 2 ก.ม.) ก็ดันมีเหตุอันเป็นไป
เข้าจันด้าย.....” ฟางเล่า

น้ำมันหมด!

“เหลือเชื่อจริง ๆ ต้องจูงรถไปหาปั้มน้ำมัน ทำให้เข้าไปอีก
หลายนาทีกู้พอรู้มัย ตอนนั้นอันใจหายวูบเลย คิดว่าอันคงจะไม่มี
ชี้อในทะเลบวงฯแน่” (คงจะได้ ม.ช.)

ไม่ใช่ว่าลูกติดเชื่อพ่อหรือก ในภาวการณ์อย่างนี้มันก็ชวน
ให้น่าคิดได้อยู่ ใช่มั้ยล่ะครับ

ยิ่งเวลาผ่านไปเนิ่นนานไปเท่าใด ใจของปิงก็ยิ่งวิ่งลงไปใกล้
ตาตุ่มยิ่งขึ้นเท่านั้น ทุกคนในบ้านต่างก็กระวนกระวายกันไปหมด
อาหารเย็นบนโต๊ะตั้งรอจนจืดชืดก็ไม่มีใครคิดอยากแตะ

อันออกจากบ้านไปตั้งแต่ 19.20 น. เกือบสามทุ่มแล้วปิงก็ยังไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์จากลูก เล่นเอาถึงกับนั่งอยู่ไม่ติด

ภรรยาก็น้ำซึดเผือดเหมือนสังหรณ์ในชะตากรรม อดไม่รันทนไม่ไหวจริง ๆ เข้า ก็เอ่ยขึ้นว่า

“พี่ ขับรถออกไปตามดูลูกหน่อยป๊าย”

ส่วนปิงก็เห็นว่าไม่น่าจะต้องออกไปตาม ก็จึงทำเฉยเสีย ภรรยาก็พูดต่อว่า

“เพื่อลูกผิดหวังเป็นอะไรจะได้ช่วยดูแลปกป้องลูก”
เป็นไปโน่น

สักครู่ ความที่ทนนั่งอยู่ไม่ติดแน่แล้ว ปิงจึงออกไปเดินรอลูกเตร่ไปเตร่มาอยู่บริเวณหน้าปากซอย ผู้คนรู้จักผ่านไปมาก็แวะสนทนาทักทาย แต่ปิงกำลังอยู่ในช่วงไร้อารมณ์ จึงได้แต่พูดจาเพื่อรักษามารยาทเท่านั้นอันได้มาแล้วให้ปิงฟังในภายหลังว่า

“พ่อรู้มัย กว่าจะได้ไปเปิด Net ก็ต้องไปบ้านยายไ้บ่ก่อน เพราะเขารอจะเลี้ยงฉลองให้มันอยู่ มันต้องไปขออนุญาตเพื่อพาอันไปเปิด Net กว่าจะได้ออกจากบ้านยายของมันก็ใช้เวลาพอควร”

เออ เอาเข้าไป และก็เล่าต่อว่า.....“ไปถึงร้าน Net กว่าจะเข้า Net ได้ก็ยากเย็นเกือบร่วมชั่วโมงจนเกือบที่จะกลับบ้านกันแล้วนะพ่อ เพื่อน ๆ อีกห้าจอก็ยังเข้าไม่ได้กันซักกะคนเลย พอดีเครื่องอันเกิดฟลุกเข้าได้พอดี ไม่งั้นก็ฟาล์วเลยแหละ”

**เวลาเราดีใจ จะมีคนร่วมดีใจกับเราทั้งโลก
แต่เวลาเราเศร้าโศก จะต้องวิโยคอย่างเดียวดาย**

ส่วนปีง ตอนแรกก็ร่ออยู่หน้าปากซอยนานจนแข็ง ตั้งใจจะ
เข้าบ้านเพื่อมาเอารถออกไปตาม พอเดินมาจะถึงบ้านก็มีแสงไฟ
รถมอไซค์ไล่ตามหลังมาจอดอยู่ข้าง ๆ

มองเห็นลูกยืมร่าหน้าบานออกอย่างนั้นก็รู้แล้วว่า ‘ติดแน่น’
หนึ่งในสามคณะแรกคณะที่เลือกไว้ทั้งหมดก็คือ

1. บัญชีจุฬาฯ

2. บัญชีธรรมศาสตร์

3. บริหารจุฬาฯ

4. บริหารฯ ม.เชียงใหม่ (ได้ 100 % กันพลาด)

‘ถ้าถึงลำดับที่ 4 ไ้อ้วนต้องหน้าบูดเหมือนตุตหมูแน่ ๆ ที่
กลุ่ม ๆ จนอกจะระเบิดมาตั้งหลายวันก็เพราะเกรงจะได้อันนี้
แหละ แต่ที่ยืม ๆ หน้าบานแบบนี้

“บัญชี-จุฬาฯ” ล้วน %

พอฉันลงจากรถจักรยานยนต์ หนูบ๋มก็ไหว้ลารีบกลับ
เพราะต่ายกำลังรอรับจะเลี้ยงฉลอง ปิงก็ได้แต่ขอบคุณและอวย
ชัยให้พรส่งท้าย แล้วฉันก็หันมาถามปิงว่า

“พ่อ ไม่ถามฉันหรือว่าฉันติดคณะอะไร?”

“แค่เห็นหน้าเอ็งพ่อก็รู้อะไรหมดแล้ว”

ปิงพูดอย่างยิ้มแย้มและ ‘ยินดีที่สุดในชีวิต’ อีกครั้ง

“แล้วพ่อว่าฉันติดคณะอะไรล่ะ?” ลูกมองหน้าอย่างสงก
กึ่งไม่แน่ใจ

‘ก็มันหวังคณะนี้อย่างเดียวเสียด้วย ได้คณะอื่นมันคงไม่ยั
ยอย่างนี้หรอก เลี้ยงมาแต่อ่อนแต่อกแค่วัยที่ดูก็รู้เร็ววาว.....’

“บัญชี-จุฬาฯ ลั่นเปอร์เซ็น!” ปิงตอบ

“ถูกต้อง!”

ฉันตอบอย่างยิ้มแย้มเสี
ยดังแล้วพ่อลูกก็ต่างสวมกอดกัน
ด้วยความดีใจสมหวังและเป็น
ปลื้มอย่างที่สุด! ปิงหอมสอง
แก้มลูกอย่างแรงด้วยความรัก
และชื่นชมสมใจพ่อ

เมื่อเข้ามาในบ้านแม่และพี่ติ่มรู้ข่าว ทั้งครอบครัวก็สวมกอด
ร่วมกันเฮอย่างสะใจที่สุด!

ข้าวบนโต๊ะก็เย็นชืดจนกินไม่ลง จะออกไปซื้อเขากินก็เห็น
ว่าเป็นการสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ จึงต้งกัฝืน ๆ กินกันไป

กินเสร็จจะอยู่บ้านเฉย ๆ ก็จะไม่ค่อยสบายใจ มั่นใจ ‘คักโผด’
ต้องหาทางรินระบายความเก็บกดที่อัดไว้เจียนจะระเบิดอยู่รอมร่อ
ปึงจึงเอ่ยปากชวนลูกเมีย

“พ่อว่าออกไปฉลองด้วยการซื้อของดีกว่าวะ”

“เฮ้.....” ลูกเมียเฮพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

นี่มันดึกเกือบสี่ทุ่มแล้ว แม้จะไม่เคยพากันออกนอกบ้านยาม
นี้ แต่พวกเขาก็เฝ้าใจไปอีกแบบ พากันไปทั่วทุกหัวถนนในตัว
จังหวัด มองไปทางไหนก็สดชื่นรื่นรมย์สวยงามไปหมด แม้แต่
แสงไฟข้างถนนก็ยังคงสวยงาม ปึงจึงบอกเล่ากับลูก ๆ ว่า

“เพราะอย่างนี้แหละเขาจึงมีคำคมเพื่อเตือนสติปุลุชนไว้
ว่า.....

**‘เวลาเราดีใจจะมีคนร่วมดีใจกับเราทั้งโลก แต่เวลาเราเศร้า
โศกเราต้องซุ่มโซกน้ำตาแต่เดียวดาย’**

จริงหรือไม่ท่านผู้อ่านก็ลองตรองดูเอาเถิด

แต่สำหรับครอบครัวของปึงแล้ว อันนี้มันชัดเจนยิ่งกว่าชัด
ปึงบอกกับลูกในอีกตอนที่ขั้บรมมาถึงสี่แยกวัดหนองบัวว่า

“คูสิลูก” ปิงชี้มือ “ขนาดแสงไฟ ตึกรามบ้านช่องมันก็ยังคง
สวยสดงดงามไปด้วย ผู้คนที่ผ่านไปมาก็ดูราวจะยิ้มยินดีให้กับเรา
ไปเสียหมด”

เออ....มันช่างเป็นไปได้ถึงเพียงนี้เชียวหนอ!

หวังมาก ก็เพี้ยนมาก เพี้ยนมาก คงเข้าข่ายจะวิกลจริต
กระมัง ในทางพระท่านจึงมักเตือนไว้ว่า

‘อย่าสุขจนลืมตัว อย่าช้ำจนลืมดี’

พวกเราทั้งครอบครัวพากันร่อนไปทั่วทุกถนนจนกระทั่ง
ความตื่นเต้นดีใจคลายตัวลง จึงวกกลับเข้าบ้านได้ ปานนั้นก็ล่อ
เอาเกือบหกทุ่มแน่ะ

คืนนี้เมื่อล้มหัวลงนอนปิงก็กลับนอนไม่หลับอีก มันยัง
ฟุ้งซ่านจนคุ่มไม่อยู่ เป็นอาการปกติขึ้นเริ่มต้นของคน ‘สติแตก’
กระทั่งตีสามปิงก็ยังนอนยืมกริมอย่างหฤหรรษ์อยู่ได้ในความมืด
แห่งรัตติกาล

แต่พรุ่งนี้(6 พฤษภาคม 46) ปิงมีภาระกิจต้องไปรับ
ลงทะเบียนนักเรียนชั้นเข้าใหม่ชั้น ม.1 ซึ่งต้องเก็บเงินทอนเงินด้วย
ปิงคิดว่า

‘ขึ้นไม่หลับให้เพียงพอไปแบบมึน ๆ เซ่อ ๆ เงินหายเงินขาด
ขึ้นมาก็เดือดร้อนเท่านั้นเอง ควักใช้หลวงเขากะเป๋าปลิ้นแน่’

ปิงจึงตัดสินใจกินยากล่อมประสาทเพื่อให้หลับ แอบ
ปลอบใจตัวเองว่า

‘ไม่เป็นไรหรอก นาน ๆ กินทีนะ’

เออหนอคนเรา ดีใจเกินไป หรือ ทุกข์ใจเกินไปเป็นภัยต่อ
สุขภาพได้อย่างนี้เอง ในทางพุทธศาสนาจึงสอนให้ยึดหลัก
‘ทางสายกลาง’ (มัชฌิมาปฏิปทา)อย่างใดละครับ

**คำชมเขา เรื่อย่าเหลิง จะก่ออาการน่าหมั่นไส้
ควรรับฟังด้วยอาการอันเหมาะสม สำนวม**

1 พฤษภาคม 2546

เข้าวันนี้ปิงได้มาโรงเรียนอย่างมีความสุขยิ่ง ปิงเพิ่งประจักษ์
ในวันนี้เอง แอบยิ้มกริ่มมาตั้งแต่บ้านโน่น คะเนไปว่า เพื่อนพ้อง
น้องพี่ในโรงเรียนเขาคงต้องทึ่งกับความสามารถของลูกตนแน่ คง
ได้รับคำชมเป็นกระbung แล้วการณ์ก็เป็นไปเช่นนั้นทุกประการ
ไปเซ็นชื่อลงเวลาทำงาน อ.อำไพ น้องในหมวดวิชาสังคม
เดียวกันเป็นคนแรกที่ทักถามขึ้น

“เฮียปิง ลูกสาวติดอะไรคะ?”

ลูกเรากี่รุ่นเดียวกันกับ ‘น้องฝุ่น’ ลูกสาวเขานั้นแหละ

“บัญชีครับ”

“บัญชีเชิงใหม่หรือเฮีย?”

เพราะเดิมที่ได้เคยบอกไว้ว่าลูกสาวปิงติดโควต้าบัญชี-ม.ช.

“บัญชีจุฬาฯ”

ปิงพยายามเก็บอาการโดยพูดเรียบ ๆ ธรรมดา เกรงอาจถูก
ก่อนเอาได้ว่า เวอร์!

‘อยู่คนเดียวต้องระวังความคิด อยู่กับมิตรต้องระวังวาจา’

แม่สอนน้องสอนหนา

“ฮ้า....บัญญัติจุฬาฯเขียวหรือ ไ๋ไ๋ สดุดี ๗ ๗”

อ.อำไพยกนิ้วโป้งขึ้นประกอบคำชมด้วยน้ำใสใจจริง และเป็นคนจริงใจตามนิสัย แต่เสียงของน้องเขาซึ่งดังแปลดลอดเป็นปกติอยู่แล้วนี่สิ มาผสมกับการอุทานแบบนี้เข้า จึงดังก้องไปทั้งห้องธุรการ

อาจารย์ทุกท่าน(สืบทว่าคน)ที่กำลังอยู่ในห้องนั้น พอได้ยินคำว่าจุฬาฯ ๗ ก็เลยหันมาทักถามและยกย่องชมเชยแสดงความยินดีตามมาอีกหลายท่าน

จากนั้นปิงก็ขึ้นไปอีกห้องเพื่อทำหน้าที่เป็นกรรมการรับการมาลงทะเบียนของนักเรียน เพื่อน^{อุ} และน้อง⁺จิม(อ.สุวรรณี) ก็ร่วมแสดงความยินดีอีกเช่นกัน แล้วปิงก็ฉกฉวยถึงลูกของจิตติยาขึ้นมาได้ ด้วยความไม่รู้ ปิงจึงถามครูอุ่ว่า

“แล้วลูกของจิตติยาคืออะไรวะอุ?”

จิตติยาก็คือครูที่นี้และเป็นเพื่อนเก่าแก่กึก(เช่นเดียวกับครูอุ)สนิทกันมากับปิงตั้งแต่แรกเกิดที่อำเภอเก่าบ้านเกิดโน่น

“กูยังไม่รู้เลย”

จากนั้นเป็นต้นมา ปิงก็ได้รับมุทิตาจิตด้วยคำชมและแสดงความยินดีจากเพื่อน ๆ ครูอีกมากมาย ทำเอาปิงหน้าบานเป็นจานเซิง ปิงอดคิดไม่ได้ว่า

**‘มีลูกดีก็เป็นสวรรค์ของพ่อแม่ มีลูกแย่ทำให้พ่อแม่ตกนรก
มันเป็นอย่างนี้เอง’**

แต่ทั้งหมดนี้ปึงก็ยังคงพยายามเก็บอาการด้วยการสำรวจ
กิริยาท่าทางให้ดูเหมาะสม ด้วยเกรงว่าอาจถูกใครเขาเก็บเอาไป
ค่อนนินทาด้วยความหมั่นไส้ในภายหลังได้ เคยมีตัวอย่างมาแล้ว
จนถึงขั้นจะตบตีกันไปเลยเชียวแหละ (ครูสตรีแก่ ๆ ทั้งคู่ด้วยนะ)

จึงสามารถถือเป็นบทเรียนเพื่อให้รู้จักโลกและชีวิตอย่าง
ชัดเจนได้เลยว่า การจะดำรงชีพให้มีความสุขสงบได้นั้นทุกคน
จะต้องมี **“ธรรมะ”** พอควรเลยทีเดียว ใครเพลอ่อนด้อยขาดสติก็
อาจจะเป็นอันตรายเอาได้

วันแรกท้อฟ้าฯ

สุดยอดของมวยไทยก็ต้องลุมพินี
สุดยอดของบัญชีก็ต้อง.....จุฬาฯ

12 พฤษภาคม 46

วันนี้ปิงและภรรยาต้องเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อพาลูกไป
สอบสัมภาษณ์และตรวจโรค ขึ้นรถด่วนดีเซลรางปรับอากาศ
ขบวน 08.00 น. (290.- ต่อคน) ถึงหัวลำโพง ก็เข้าพักโรงแรมกรุง
เกษมศรีกรุง ซึ่งอยู่ข้าง ๆ หัวลำโพงนั้นแหละ (450.-) ปิงคิดว่า
ประหยัดเหมาะสมดี จีนแพงกว่านี้ปิงก็เดือดร้อน และตรงนี้ จะไป
จุฬาฯ ก็ใกล้ ๆ

โรงแรมนี้ ระยะเวลาหลัง ๆ มีการปรับปรุงซ่อมแซมใหม่ สะอาด
สะอาดน่าอยู่กว่าเดิมเยอะ การบริการก็ใช้ได้เลยทีเดียว (โฆษณา
ให้ฟรีเลยแฮะ)

“ใครจะว่าเราจี๋เหนียว รสนิยมต่ำก็ช่าง” ปิงสอนลูก “ยัง
ดีกว่าพวกรสนิยมสูงแต่กระเป๋าแฟบก็แล้วกันนะ”

เพราะครอบครัวปิงไม่เคยมีปัญหาเรื่องหนี้สินให้ชีวิตต้อง
ยุ่งยากเดือดร้อน เพราะใช้คติที่ว่า...**กินเท่าที่หิว ดื่มเท่าที่
กระหาย ใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น**

ถึงกรุงเทพฯ บ่ายสาม ปิงตั้งใจว่าสักครู่ก็จะพาลูกไปชมจุฬาฯ
*‘ให้มันคุ้นตาคุ่นดิน จะได้ไม่ตื่นสนาม เวลาออกอาวูจะ
 ได้เนียน ๆ หน่อย ใกล้เคียงบ้านนอกก็ต้องตั้งหลักอย่างนี้แหละ’* ปิง
 เคยเล่าให้ฟังว่า

“เชื่อไหมว่าตั้งแต่เกิดมา ลูกผมยังไม่เคยเห็น**จุฬาฯ** และ
เกษตรศาสตร์มาก่อนเลย **ธรรมศาสตร์**ก็เพิ่งเคยพบครั้งแรกตอน
 มาสอบตรงเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ไปไม่ถูกที่ไหนต้องมีคนพาไปส่ง
 ลูกผมมันไม่มีโอกาสและขาดจังหวะอย่างไรก็ไม่ทราบได้”

“เดิมทีผมก็หวังเพียงแค่ **ม.ขอนแก่น** ขอให้แค่ลูกสอบเข้าได้
 ก็ดีใจตายชักแล้ว ไม่ฝันเพื่อห่อหิมกับใครเขาหรอก พ่อแม่ก็
 กระจอกอย่างนี้ สมัยพ่อแม่ก็เอ็นท์เข้าไม่ได้ ถ้าลูกได้เรียนที่ม.ข. ก็
 โอเคแล้ว ใกล้บ้านด้วย(250. กม.) ผมได้เคยพาลูกไปแวะเวียนชม
 อาคารสถานที่ ม.ขอนแก่นมาแล้วจนนับครั้งไม่ถ้วน(รายละเอียด
 อยู่ในเรื่อง **ครูขยะ**) อีกที่ก็คือ **ม.อุบล** **ม.บูรพา**(สถาบันเก่าของ
 ผม) และ **ม.สารคาม** ก็หวังเท่านี้จริง ๆ ”

และความจริงที่ปิงแอบคิดต่อก็คือ

แต่เพิ่ญ**ไก่อ้วน**ตัวนี้ (ลูกอื่น) มันมีล่ำหักล่ำโค่นเกินสาย
 พันธุ์ มันจึงคิดขึ้นชั้นจะเข้าเวทีมาตรฐานเมืองกรุงตั้งแต่เมื่อครั้ง
 จบ ม.3 โน่น แต่พ่อแม่ห้ามไว้เพราะกระดูกยังอ่อน กลัวเสียมวย
 (แต่ความจริงกลัว “เสียคน” มากกว่า เพราะอยู่ไกลพ่อแม่จะห่าง

การอบรมบ่มสอนนะ) เนื่องจากคุณธรรมยังไม่แกร่ง จริยธรรมยังไม่ฝังแน่น เด็กวัยรุ่นช่วงนี้จะเป็นวัยอันตรายเพราะรับอะไรได้ง่าย ความยังคิดมีน้อย ใครจะว่าผมวิสัยทัศน์ไม่พัฒนาก็ตามใจ ผมเป็นครูอยู่กับเด็กมาตลอดชีวิต ก็ต้องมีเข็มทิศเป็นของตนเองบ้างแหละนะ

แต่ ณ วันนี้ไอ้ฮ้วนลูกพ่อมันเกิดปีกกล้าขาแข็ง จะขอขึ้นศาลแข่งบนเวทีมาตรฐานอย่างลุมพินี - ราชดำเนิน ถึงจะเกินตัวเกินชั้นก็ต้องยอม เพราะมันถึงเวลา

สุดยอดของมวยไทยก็ต้องลุมพินี

สุดยอดของบัญชีก็ต้อง.....จุฬาฯ

ผู้เขียนก็เวอร์ก็เห่อตามแห่เล่น ๆ กับเขาไปยั้งนั่นแหละ อย่าเพิ่งขย้ออยากอาเจียนเลยนะท่าน จะเขียนตลกก็ไม่ใช่นิสัย จะเอาตามจริงเกินไปก็**No car No nation** (ไม่มีรถไม่มีชาติ)

ผมก็จะขอ(อนุญาต)ไม่ไปตามสไตล์ของผมต่อละนะ หากท่านทนทานไม่ไหวก็กรุณาวางไว้ในะครับ เวลาเป็นของมีค่า อย่าเสียเวลาต้องมาฝืนอ่านผลงานโก๊ะ ๆ อยู่เลย (โก๊ะ – ไม่เข้าท่า ภ.เชมร = โหลยโท่ย – ภ.จีน)

เสียเงินซื้อไม่เท่าไร แต่เวลาที่ท่านต้องเสียไปอาจเสียมากกว่า จริงไหมครับ?

16.30 น. ปิงก็พาลูกนั่งรถเมล์ประจำทางไปจุฬาฯ ไม่ใช่ว่า
จี้เหนียวแต่มุ่งจะฝึกลูกให้ถูกทาง ให้รู้เส้นทาง ต่อไปชีวิตประจำ
วันของเขาก็จะต้องเป็นแบบนี้

นั่งรถเมล์แค่สิบกว่านาทีก็ถึงแล้ว ระหว่างลงเดินปิงก็ได้ยิน
เสียงการฝึกซ้อมเชียร์หนุ่มๆดังหนักแน่นชัดเจนมาจากถนนเนอะ
ปิงจึงเกาะแขนลูกหันไป
กระซิบบอกว่า

“อ๋อ ฟังไว้นะ นี่
แหละเป็นเสียงเชียร์ที่รุ่นพี่
เขาซ้อมเตรียมไว้รับน้องใหม่ละ”

แล้วปิงก็พาดิ่งตรงเข้าไปที่คณะบัญชีจุฬาฯเลย ปิงบอกว่า
“พ่อคุณเคยมาตั้งแต่สมัยพ่อเรียนมัธยมแล้ว แอบเข้ามาเชิ
บ บ่อยไป ภาพสมัยเก่าของพ่อก็ยังมีเหลือเพื่อยืนยันอยู่”

ปิงสังเกตโดยรอบ สถานที่จุฬาฯ ก็ยังร่มรื่นปรุงแต่งได้สวย
สดงดงามดีเยี่ยม สัมกับความเป็นมหา'ลัยชั้นนำหนึ่งของไทย

ภายในบริเวณมหา'ลัย ก็เต็มไปด้วยต้น จามจุรี (แต่ที่บ้าน
ผู้เขียนเรียกต้นจ๊านา และบางถิ่นก็ว่าก้ามปู) แผ่ร่มเงาได้กว้าง
ใหญ่อร่อยเหาะไปเลย มีเป็นดง ตั้งแต่ด้านหน้าจรดด้านหลัง จาก
ขอบซ้ายสุดจรดขอบขวา ก็เห็นปลูกเรียงรายไว้ตลอด

“ในหลวงองค์ปัจจุบัน(ร.๙)ก็ยังเคยนำกล้าพันธุ์มาปลูกเสริม
เติมเต็มอีกต่างหาก ถ้าไม่จริงก็ต้องไปโทษจุฬาฯ เพราะท่าน
อธิบายมาอย่างนี้” ปิงว่า “ผมเลคเชอร์ไว้ในวันพบผู้ปกครอง
ไว้แล้ว อ่า อ่า อ่า.....”

ปิงพาลูกเดินดูคณะพาณิชย์-บัญชีจนทั่วทุกส่วน เหนื่อยอ่อน
ก็พาแวะซื้อน้ำดื่มที่ข้างตึกไชยยศฯ 3 และนั่งพักดูรุ่นพี่ที่กำลัง
มุงมันตั้งใจซ่อมเขี้ยวอย่างจริงจังเพื่อหวังจะสร้างความประทับใจ
ในวันรับน้อง ไม่ต้องมีทีกูที แบบว่าหน้าแตกจนหมอไม่รับ
เย็บนะครับ แอนตาซิลเขาก็ไม่แจกเงินให้อีกต่างหาก

13 พฤษภาคม 2546

‘วันที่(13)อย่างนี้ไม่น่าจะใช้ประกอบกิจที่สำคัญอันใดเลย
พับผ่า.....’ ปิงคิด ‘แต่เมื่อทางจุฬาฯ เขาไม่ถืเราก็คงจะไปถืหา
พระแสงค้ำมู่ทำแพะอันใด’

ปิงจึงต้องพาลูกไปสอบสัมภาษณ์ตามหน้าที่เท่านั้นเอง ถื
มากก็มากเรื่อง แถมหนัก
อีกต่างหาก ใครเผลอไป
ถืก็จะหือไม่ออก ถ้ามีใคร
มากระซิบบอกว่า ‘ไอ้โง่’

ไปถึงจุฬาฯแต่เช้า เมื่อเข้าประตูมาปึงก็พบนักเรียนลูกศิษย์
ส.ว.ค. (สุรวิทยาคาร) ที่ปั่นมากับมือเข้าพอดีชื่อ พงศกร ลังษ์เงิน
ติดคณะวิทยาศาสตร์โครงการช้างเผือก(รักบี้) เด็กกำลังโทรมือถือ
พอหันหน้ามาเห็นครู ก็เข้ามาสวัสดีอย่างดีใจ

“โอ้โฮ อาจารย์ครับ ผมมาตั้งหลายวันแล้ว ยังไม่เจอคนที่
รู้จักซักคน มาเจออาจารย์เข้านี้ผมดีใจเป็นที่สุดเลย”

เด็กเขาคงสารภาพไปตามความเหงาที่ท่วมใจ

ปึงก็พาไปเลี้ยงข้าวเลี้ยงน้ำตามระเบียบ ปึงเองก็ยินดีไม่น้อย
กับความก้าวหน้าของลูกศิษย์เช่นกัน

ระหว่างกินอาหารลูกศิษย์กับลูกสาว เขาก็สนทนากันไปได้
ด้วยดี ลูกสาวปึงเป็นคนเรียบง่ายไม่ถือตัวมากท่า สักครูก็จึงดู
สนิทสนมกันดี

พงศกรเป็นนักกีฬารักบี้ ร่างกายจึงกำยำล่ำใหญ่หนาปึก
ก่อนจะจากตากันเช้านั้น ปึงก็เลยถือโอกาสฝากฝังไว้ว่า

“พงศกร ค่ะคุมครองดูแลลูกสาวครูให้ด้วยนะ”

“โอ๊ะอาจารย์ ไม่รู้ใครจะคุมครองใครกันแน่”

ลูกศิษย์แหะ ๆ อย่างเหนียมอาย ถึงแม้ว่าตัวมันจะใหญ่ แต่
ใจของเขาก็น่าจะดีอยู่ดี

“เออ แต่ถ้าลูกครูมีอันตราย เอ็งเดือดร้อน”

ปึงเสริมพูดแหย่ ๆ ทำนองให้เกียรติเขา

“ครับอาจารย์ผมจะพยายามให้เต็มร้อยเลยครับ”

ปิงรู้ว่าจะมีใช่เป็นการ ‘ฝากปลาย่างไว้กับแมว’ แน่นอน
เพราะรู้ทั้งลูกเรา และลูกศิษย์ดีพอ แต่ก็ไม่ควรประมาทเช่นกัน..
ว่าแม่ะ!

“จุฬาฯ” สำหรับปิงแล้วมันสูงเกินสอยยิ่งนัก สมัยเรียน
มัธยมปลาย ปิงก็อยากจะได้สิทธิ์เข้ามาเรียนใจแทบขาด เขามี
การจัดกิจกรรมอะไรก็ไปแจมตลอด สมัยสุเทพ-ผุสดียังหนุ่มสาว
มาร้องโห่ที่หอประชุมจุฬาฯ เราก็ยังแอดท่ามานั่งตะแคงจู้ วันจุฬา
ฯวิชาการปิงก็ไม่เคยพลาด

‘วันนั้นเราไม่มีปัญญา วันข้างหน้าก็จะเอาลูกมาสู้ เอามัน
จนได้แหละวะ’

ปิงแอบโม้อยู่ในใจ (พอได้ก็ถือโอกาสโม้ส่งมันซะเลยอิอิ)
จุฬาฯในความรู้สึกของปิง ก็คงจะเหมือนๆ กับใครอีกหลาย
คนที่ว่า

สุดยอดของกอล์ฟ คือ HOLL IN ONE

สุดยอดแห่งการเอนทรีนซ์ คือ..... จุฬาฯ

ในทำนองเดียวกัน

สุดยอดของโลกเทนนิส คือ วิมเบอร์ตัน

สุดยอดแห่งสถาบัน ก็คือ.....จุฬาฯ

ณ ที่หน้าตึกไชยยศสมบัติ 3 (ผู้ริเริ่มก่อตั้งคณะบัญชี) อัน
เป็นสถานที่ที่จะต้องเข้าสอบสัมภาษณ์ ก็มีญาติผู้พี่ของอันมารอ
รับคือ ปุ้ย กำลังจะขึ้นปี 2 (บัญชี)

ก็หนูปุ้ยคนนี้นี่แหละเป็นอีกคนที่มาจุดประกายไขโคชักงู
น้องอันให้เห็นเส้นทางจะเดิน โดยมาแนะแนวแบบโน้มนำ ตัว
เข้มทั้งลากทั้งงูกันมาตลอด

“อันต้องเชื่อเง้นะ รับรองจะไม่ผิดหวังเลยจ๊ะ” แถมยังมา
กำชับกับปิงอีกว่า

“เตี้ย ให้น้องอันเลือกคณะบัญชี-จุฬาฯนะ เวลามาศึกษาที่นี่
แล้วไม่ต้องห่วง ปุ้ยจะดูแลให้เอง นะคะ”

ปิงซึ่งเป็นน้องเขยของพ่อเขา พ่อเขาก็คือพี่ชายร่วม

สายโลหิตของภรรยาเรา

ขณะนั้น หนูปุ้ย
พร้อมกับเพื่อน ๆ บัญชีปี 1
ต่างก็พยายามสวมบทบาท
นักขายอย่างเต็มร้อย ตาม

แนวทางแห่งวิชาชีพของคณะ จะเรียนคณะนี้แล้วไม่ชอบการ
ค้าขายมันก็เหมือนกับคนชี้ตลาดกล้วยเจ็บ แต่ดันผ่าไปสมัครเป็น
นักมวยอย่างไรอย่างนั้น

ภาษาฝรั่ง(จีนก)เขาจึงว่า

GET A WRONG MAN WITH A WRONG JOB

(แต่งตั้งคนไม่เหมาะกับงาน)

ปิงจึงหันหน้ามากระซิบบอกกับอันไว้ว่า

“อันดูไวนะ ปิงหน้าลูกก็ต้องมาฝึกขายแบบนี้แหละ”

“สบายมากพ่อ อันไปฝึกงานกับอีโสัยที่รัตนบุรีมาแล้ว ก็
คล้าย ๆ กันแหละพ่อ”

ปิงก็เลยรู้สึกสบายใจขึ้น จากการที่ได้คิดส่งลูกไปฝึกงาน
การค้าขายไว้ล่วงหน้ากับร้านค้าของญาติสนิทที่อำเภอรัตนบุรี(จ.
สุรินทร์)มาบ้างแล้ว

แต่สินค้าที่ขายในจุฬาฯกลับแพงมาก(สำหรับปิง) ปิงเล่าว่า

“สินค้าจะเหมาะสมกับคุณภาพหรือเปล่าก็ไม่ทราบ แต่ไม่
เหมาะสมกับเงินในกระเป๋าของผมเป็นแน่ อยากจะอุดหนุนเพื่อ
ช่วยเป็นกำลังใจให้เด็ก ๆ เขา แต่ตัวเราก็จนกรอบ ถึงแม้ว่าจะ
พอมีเงินซื้อได้ แต่มันก็ไม่เหมาะสำหรับคน(จี๊ด)อย่างเรา”

“คนอย่างเราก็คือต้องประหยัดมัธยัสถ์ เรียบง่าย ใช้ของ
ราคาถูก และคุ้มค่า นาฬิการาคา 300 กับ 3,000.- ก็มีเวลาหนึ่ง
ชั่วโมงเท่ากัน อาหารจานละ 30 หรือ 300 ก็อึดเหมือนกัน ลูก ๆ
ของผม เราก็ฝึกเขาอย่างนี้ตลอด พอมาเจอของแพงก็แสดง
ใจนะสิ”

“พ่ออย่าซื้อของที่เขาวางขายที่ตรงนี้นะ” อันกระซิบ

“ทำไมล่ะลูก?” ปิงก็พูดเบา ๆ เช่นกัน กลัวใครเขาได้ยินจะ
ดูไม่เหมาะสม

“แพงมากเลยพ่อ แพงกว่าข้างนอกอีก”

“อันรู้ได้ยังไง?”

“เจ้ปุยบอก” แล้วก็ย้ำกับพ่อว่า “ห้ามพ่อซื้อนะ”

“ไอ้อ้วนมันก็เหมือนกูแบบนี้แหละ” ปิงเล่า “กรอบแวนก็
ดันผ่าไปหาเลือกซื้อเอาที่ร้านแบกะดิน 90. - 99.-บาท จะพาไปซื้อ
ที่ห้างแวนตาให้มัน มันก็ไม่เอาอ้างว่า

“แพง แล้วก็พังง่ายด้วยแหละพ่อ”

“ความจริงกูก็เคยซื้อกรอบแวนจากห้างให้มัน” ปิงเล่าต่อ
“แล้วก็เผอิญไปเจอเอาไอ้ที่ชำรุดบ่อยและพังง่ายอย่างมันว่านั่น
แหละ มันก็เลยเอามาเป็นเหตุสมอ้างจนได้”

“ส่วนของแบกะดินที่ไอ้อ้วนลองซื้อใช้ ก็ดันผ่าใช้ได้
ทนทานนานจนลืมไปเลย มันซื้อมาทดลองสองสามครั้งแล้ว”

ปิงมักใช้คำสรรพนามถึงลูกไม่ค่อยเพราะ ใช้คำว่า ‘มัน’ ทั้งปี

“นาฬิกา กูก็ซื้อให้มันเรือนละ 99.-บาท มันก็ไม่เคยเรียกร้อง
อยากได้ของแพง”

“มึงก็ซื้อเหินยวไม่อยากจะควักด้วยแหละว่า....” ผู้เขียนดัก
คอไอ้ปิงเอาตรง ๆ ประสาเพื่อนรักสนิทกัน สรุปลงแล้วก็ พอ ๆ กัน
ทั้งพ่อทั้งลูก แต่ไอ้ปิงมันยังแก้เกี้ยวไปว่า

“ก็มันพูดของมันเองนี่หว่า...มันพูดยังงิ๊งรู้มัย” ปิงทวน
คำพูดลูกจ้อย ๆ

“นาฬิกาอะไรก็ใช้เวลาได้เหมือนกันแหละ พ่อว่ามัย”

ไอ้ปิงมันก็แก้ตัวหาข้ออ้างไปเรื่อย

มาถึงเสื้อผ้าอาภรณ์ รองเท้าถุงเท้า ก็ไม่มีไอ้ที่หือราคาแพง
ซักชิ้นเดียว ทั้งพ่อแม่และลูก ๆ ทุกคนเลยแหละ

ประการท้ายสุดก็คือ ‘โทรศัพท์มือถือ’ ปิงก็เคยบอกปราม
ลูกไว้แล้วว่า “อย่าเผยอนะ” แต่เพราะลูกมีความผูกพันกับ
ครอบครัวมาก พอถึงคราวจากลาที่ออกอาการจะ HOME SICK
พีติ่มเป็นอย่างไร น้องอ้นก็ออกอาการจะเป็นอย่างนั้น

และพ่อแม่ก็ออกอาการ SON SICK พอกัน (ขอภัยที่เขียน
อย่าง ‘ฝรั่งจีนก’)

เด็ก ๆ ยุคนี้รู้อะปาว....‘ฝรั่งจีนก’ มันมีความหมายว่าอย่างไร

ถามคนรุ่นพ่อแม่ดูดิ (ยกเว้นพ่อแม่ไฮโซโดยกำเนิด –

Hight Socail)

ปิงจึงคาดการณ์ออก รู้ว่าจำเป็นต้องซื้อให้ลูกแน่ ๆ เพราะ
พ่อแม่ก็ดูจะออกอาการห่วงหาอาทรไม่แพ้กัน วันใดที่ลูกติดธุระ
ไม่ได้โทรฯมา ปิงและภรรยาก็จะรู้สึกเหมือนว่าจะทนนิ่งเฉย
ต่อไป ไม่ค่อยได้

เมื่อปิงพาไปถึงร้านจำหน่ายโทรศัพท์มือถือ “กีฟ-ก้อย” เป็น
ร้านของลูกศิษย์ เลิกไปเลือกมา^{อัน}ก็ไปคว้าเอาไอ้ Enjoy(ชื่อ

ยี่ห้อสินค้า)ที่ราคาถูกที่สุดในร้าน 2,990.-บาท (สมัยนั้น 2546)
พร้อมแท่นชาร์จแบตเตอรี่ แอมป์-สายสะพายเพิ่ม

“ดูเห็นว่ามันโนเนมเกินไป เกรงว่าลูกอาจจะอายเพื่อน ๆ
เวลาขยับขึ้นมาใช้ ก็ตั้งใจจะซื้อให้มัน ให้พอเหมาะสมกลมกลืนกับ
สังคมเขาสักราคา 4000.- – 5000.-บาท แต่มันก็สายหน้าปฏิกิริยา
ลูกเดียว มันตอบกว่าใจมึงรู้มั๊ย” แล้วปิงก็จิบปากเลี่ยนทำลูกเล่า

“เครื่องไหนก็โทรฯได้
เหมือนกันแหละพ่อ เอามา
โทรฯ ไม่ได้เอามาโชว์นะพ่อ”

“ดูฟังแล้วเป็นปลื้ม แต่ก็
ยังคงไม่อยากให้ลูกต้องไป
เผชิญกับความอับอายอัน

อาจจะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า จึงพยายามจะซื้อไอ้ที่มียี่ห้อ
มาตรฐานขึ้นหน่อย อย่างน้อยก็ถือว่าให้เป็นรางวัลแห่งการ
เอนทรานซ์แซ่บ ๆ ของมัน ผลก็คือ.....”

“ไม่ห rokok พ่อ อันพอใจแค่นี้แหละ จ่ายเงินเขาเถอะพ่อ อัน
ไม่เปลี่ยนใจ rokok”

ส่วนเรื่องการสอบสัมภาษณ์ก็ไม่นานและไม่เป็นปัญหาแต่
ประการใด มาถึงขั้นนี้ทางมหาวิทยาลัยเขาก็ต้องรับหมดอยู่แล้ว
แม้แต่กรณีน้องแอนที่จะเข้าคณะพยาบาลที่มหิดล และถูกตัดชื่อ

ออกเนื่องจากอ้วนและน้ำหนักเกินจนเป็นข่าวครึกโครม(ปี 2545)
สุดท้ายก็ยังคงยอมให้เข้าเรียน เพราะกฎระเบียบเก่ามันขัดกับ
กฎหมายรัฐธรรมนูญในข้อที่ว่า

‘ละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน’ นั่นเอง

ผู้ปกครองที่ไม่มีประสบการณ์ก็มักเป็นกังวลตื่นเต้นเอ็น
กระตุกทุกรายกแล้วลูกจะตกสัมภาษณ์ แต่ปิงได้เคยเจอเมื่อคราวลูก
สาวติ่มเข้าสอบสัมภาษณ์เอนท์ใหญ่ปีที่แล้ว จึงพอรู้ทางกันว่าเขา
จะรับมือทุกรายชื่อนั้นแหละ จึงรู้สึกเฉย ๆ

เรื่องความตื่นเต้นครั้งนี้ปิงอาจไม่มี แต่ความปลื้มปีตินี้แหละ
แทบล้นทะลักออก สักครู่อันก็ลงมาหาปิง มาถึงก็แจ้งว่า

“พ่อรออีกหน่อยนะคะ อันจะไปเขียนใบสมัครเพื่อขอรับ
ทุนของมหา’ลัย”

“เฮ้ย ไปแย่งเขาทำไมกันล่ะลูก?”

“ไม่ใช่ยังงั้น...พ่อ ที่นี่เขามีทุนเหลือเฟือเลยพ่อ อาจารย์เขา
แนะนำให้มาเขียนขอทุน ส่วนใหญ่ก็ได้เกือบหมดแหละ เขาบอก”

แล้วอันก็เดินไปกับเพื่อนใหม่ช้อยสวยดีจากจังหวัดตาก

เดิมที่เขาต้องการจะแจกให้กับเด็กที่เรียนดีแต่ขาดแคลนทุน
ทรัพย์มากกว่า แต่เด็กประเภทนี้กว่าจะสามารถปีนป่ายมาถึงจุฬาฯ
ย่อมยากมาก จึงมีเหลืออยู่น้อย

ภายหลังที่ประกาศผลแล้ว ปรากฏว่า มีผู้ได้รับทุนเพียง 17
คนเท่านั้น ไม่ได้แจกมากอย่างคำเล่าลือที่ไหน เม้าท์เวอร์กัน

จนเกินไปมากกว่า เด็ก ๆ ที่แอบหวังจึงต่างก็ต้องเสียความรู้สึกไปอย่างไม่ควรจะเป็น

“ถึงว่า....ใครจะไปบ้าหวานแจกอย่างโง่ ๆ พรรคนั้น ยิ่งสถาบันรวยเขาก็ยิ่งหิน (ละเอียดในการใช้จ่าย) เพราะเขายังเรียกขอดูสลิปเงินเดือนและหลักฐานการเป็นหนี้ของผู้ปกครองเพื่อประกอบการพิจารณาให้ทุนเพิ่มอีกต่างหากด้วย” ทำนองว่า

“ถ้าผู้ปกครองเด็กคนไหนมีหนี้การผ่อนส่งงวดบ้านพักอาศัย รถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าฯลฯ เขาคงจะพิจารณาว่าฐานะขาดสน”
ปึงเปรยกับลูกเมีย

“ส่วนพวกเรากินอยู่อย่างประหยัด จะซื้อของสิ่งใดก็ต้องใช้เงินสด ไม่ก่อหนี้ ไม่มีก็คือไม่ซื้อ ก็น่าจะพิจารณาตรงคุณธรรม ส่วนนี้ให้เป็นรางวัลบ้างเนอะ”

“อย่างนี้ก็เท่ากับส่งเสริมให้คนเป็นหนี้ ทั้งนี้จริงและหนี้เท็จ” ภรรยาเสริม

เกือบจะเที่ยงอันก็เสร็จภาระหลัก ภาระรองก็คือการติดต่อขอจองห้องพักรอใน ม.จุฬาฯ ซึ่งต้องเดินข้ามถนนพญาไทไป ฟากตรงข้ามที่ตึกจามจุรี 5 ตรงหน้าโรงเรียนเตรียมอุดม(ฝั่งตรงกันข้าม) ไกล ๆ กับห้างมาบุญครองนะ

ขณะกำลังเดินไป ฝนก็ตกคึกหน้าเสียเวลารอเป็นชั่วโมงกว่า อันเขาวัยรุ่นใจร้อนจึงต้องเปียกปอนมอมแมมเพราะฝ่าสายฝนไป

คนมาติดต่อกี๋เยอะ อากาศก็ร้อน เพราะในตัวอาคารอับทึบ
อากาศไม่ถ่ายเทเลย ทั้งที่นอกตึกอากาศเย็นสบายมาก

กลับมาถึงโรงแรมศรีกรุง ปิงก็ต้องมาขนของย้ายไปพักที่
หอพักครูสภาแทน เพราะที่ครูสภา 490.-บาท ถูกกว่า มาที่ครูสภา
นี่ปิงมีความรู้สึกเหมือนมาบ้านเราเอง เพราะมีแต่เพื่อนร่วม
วิชาชีพเดียวกันอบอุ่นสบายใจกว่ากันเยอะเลย

มีอยู่เรื่องเดียวที่ทำให้ลำบากใจก็คือห้องอาหารที่มาปรับ
เปลี่ยนทำแบบห้องคาราโอเกะเอกชน ราคาของมันก็แพงมากซี
ครับ ปิงเล่าว่า

“จะไปกับที่หิว ดื่มน้ำที่กระหาย ตามวิสัยศรัทธาๆ ก็
ทำไม่ได้ ต้องให้เข้าไปแบบผู้มีอันจะกิน มีแอลกอฮอล์ มีดนตรี
กล่อม แล้วก็เมาท์แตกแข่งกับเสียงเพลง”

ถ้าจะว่ากันไป ครูสมัยนี้ส่วนใหญ่ก็ล้วนแต่ยากจนเป็นหนี้
อีกทีก็ กระทั่งรัฐบาลต้องเข้ามาช่วยปลดเปลื้องภาระให้ จะมีชัก
ก็เปอร์เซ็นต์ที่จะพร้อมกินใหญ่จ่ายดิบ (นอกจากไอ้พวกผู้บริหารจี
น้อบางกลุ่มเท่านั้นแหละ)

ปิงรู้สึกน้อยใจอยู่ก็แต่ผู้บริหารระดับสูงขององค์กรครูที่ทำ
ตนเป็นเหมือนพวก**กระบี่ไร้ใจ** และไม่ค่อยอยากจะเข้าใจบุคลากร
ในองค์กรของตนนี้แหละ ได้ขึ้นหอคอยงาช้างแล้วมองล่างไม่เป็น
และไม่อยากจะเห็นเงาหัวของใคร กูรอดตัวแล้วก็จะไปแต่ตัว

สังคมระบบวิ่งเต้นเส้นสายและคอร์รัปชัน มันก็เป็นอย่างนี้ไปทั่วโลกนั่นแหละ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศด้อยพัฒนาแล้วระบบชนชั้นมันมักจะเฟื่องฟูเสมอ

เมื่อคนชู้ ๆ มีอำนาจ
คนอุปาทวัตรองเมืองเรื่อง
ของเรื่องมันจึงมักเป็นเช่นนี้

ส่วนปิง อยากจะกลับไปสอนหนังสือเด็กตามหน้าที่ ไม่
อยากจะลามากติดต่อกันหลายวัน แต่ วันพฤหัสบดีที่ 15 (วิสาขบูชา)
ก็ต้องมาสัมภาษณ์เรื่องหอพัก วันศุกร์ที่ 16 ก็ตรวจโรคอีก จึง
จำเป็นต้องลาสายยาว ปิงแอบคิดปลอบใจตนเองว่า

‘ปกติเราก็แทบจะไม่เคยลาอยู่แล้ว คราวนี้ก็ขอเถอะนะ’

12 พฤษภาคม 46

ปิง พาลูกไปติดต่อหอพักเอกชนสำรวจเผื่อกันพลาด เดี่ยว
จะเดือดร้อนเรื่องที่อยู่ ยิ่งแต่ฉันไม่ประสีประสากับกรุงเทพฯ เสีย
ด้วย จึงต้องเตรียมการให้รัดกุมรอบคอบไว้ก่อน

ในที่สุดก็ติดต่อได้ที่หอพักผู้บำเพ็ญประโยชน์ ตั้งอยู่ห้วมุม
อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ห้องหับใช้ได้ มีอาหารสองมือ ชักเสื่อผ้า
มีสระว่ายน้ำพร้อมสรรพ แต่ราคาแพงแล้วปิงถึงสะอื้น 22,000.-
บาทต่อเดือน (เฉลี่ย 5,500.-บาทต่อเดือน)

ค่าใช้จ่ายนอกนั้นปีก็ต้องควักออกให้ลูกอีกต่างหาก
 เบ็ดเสร็จไม่พ้น 8,000.-ต่อเดือน ทำให้ปีงอดที่จะคิดไม่ได้ว่า
*‘นี่มันมากกว่าระดับเงินเดือนอัตราปริญญาตรีปี 3 ขั้นต้น
 เลยนะเนี่ย’*

ขนาดการศึกษาของชาติเพียงแค่นี้ในสถาบันของรัฐ นักศึกษา
 ยังต้องลงทุนมากถึงระดับนี้ คนจนก็จะต้องลำบากหมดโอกาส
 และหมดสิทธิ์ สังคมส่วนใหญ่จะพัฒนาไปได้อย่างไร ถ้าต้นทุน
 ทางการศึกษาราคาแพงบีบรัดขนาดนี้

รัฐบาลก็ดูจะไม่ใส่ใจและไม่ทำท่ารู้ร้อนรู้หนาวกับปัญหา
 เรื่องนี้ของสังคมเอาเลย โช้ถ้าง! ก็รัฐมนตรีแต่ละท่านรวยมหาศาล
 แทบทั้งนั้นนี่ ยิ่งท่าน**นายกฯทักษิณ**ก็ยังรวยไปใหญ่ จะมามีใจมี
 อารมณ์ร่วมได้อย่างไร

ที่เคยแสดงที่ท่าออกไปก็เป็นได้เพียงแค่การสร้างภาพเท่านั้น
*“สมน้ำหน้า ก็ยากเกิดมาเป็นประชากรของประเทศด้อย
 พัฒนาทำไมล่ะ?”*

คณะรัฐมนตรี อยากจะคิดและพูดอย่างนี้หรือเปล่าเอ๋ย...?

ใจจริง ปีงอยากจะฝึกลูกให้รู้จักความลำบาก อดทน และ
 ประหยัดมัธยัสถ์มากกว่า เพราะฝึกมาที่บ้านได้ดีพอควรแล้ว
 ลูกอั้นซักผ้า(มือ) รีดผ้า ภูบ้าน จัดบ้าน จำยตลาด ทำกับข้าว ได้
 หมดทุกประการ และทำได้ดีเสียด้วย ช่วยผ่อนเบาภาระของ
 ครอบครัวได้อย่างมากเสมอมา

แต่เมื่อสถานการณ์มันบังคับอย่างนี้ปิงก็ต้องปล่อยไปตามกระแส ต้องคำนึงถึงความสะดวกและความปลอดภัยของลูกเป็นหลัก ละเอียครอบคอบประหยัคบีบรัดเกินไปนัก เดี่ยวจะได้ไม่คุ้มเสียไปเสียอีก

สำหรับอันแล้ว โดยที่ท่า คงอยากให้พ่อแม่สบายใจ จึงพูดพลอบใจว่า

“ถ้าอันได้ทุน(2000.-ต่อเดือน) อันจะใช้เป็นเงินประจำเดือนแทน พ่อแม่ไม่ต้องส่งเงินมาให้อันนะพ่อ อันว่าอันจะประหยัค ๓ คงพอใช้อยู่นะพ่อ”

“ทุนมันเป็นเรื่องอนาคตยังไม่รู้แน่ชัด” ปิงให้ข้อคิด “อย่าเพ่งมันใจด่วนสรุป แต่ถึงอย่างไรพ่อก็จะจัดการให้ลูกได้ทุกอย่างที่ควรจะมีเลยแหละ ลูกไม่ต้องเป็นกังวลอะไรไปเลยจ๊ะ”

ระหว่างเดินสำรวจดูสภาพต่าง ๆ ในหอพัก อันก็ปรยออกมาว่า

“พ่อ บ่ายนี้อันไม่ไปสัมภาษณ์หอใน(จุฬาฯ)หรอกระพ่”

“ทำไมล่ะ?” ก็อุตสาหไปสมัครจองไว้แล้วนี่นา

“ถึงไปก็คงไม่ได้ มีคนสมัครเยอะ อีกอย่างอันก็พอใจหอนี้แล้ว นะพ่อ”

“ก็ไปสัมภาษณ์ตามสิทธิ์หน่อยเป็นไรลูก เพื่อไว้เป็นทางเลือกบ้าง”

ปิงอยากจะบอกลูกให้เข้าใจว่า อนาคตไม่มีอะไรที่แน่นอน อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้

“ไม่หรรอกพ่อ อันตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ไม่เปลี่ยนแปลงแน่ว่าพ่อ”

“อย่าไปแน่นอนในอะไรนัก เชื่อพ่อเถอะลูก ไปสัมผัส
เล่น ๆ ก็ไม่เห็นเสียหายอะไร ได้แล้วไม่เอาหรือสละสิทธิ์ก็จะได้
เพื่อมีอะไรเปลี่ยนแปลงนะลูก”

“อันยืนยันว่าอันมั่นใจ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงแน่ว่าพ่อ หอนี้
อันก็โอเคแล้ว อันไม่ไปหรรอก นะพ่อนะ” ลูกก็อ่อนจนปึงอ่อนใจ

“เฮ้า ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ฝืนใจลูกจ๊ะ”

“ขอบคุณค่ะพ่อ” อันพนมมือไหว้ประกอบ ในความคิด
ของปึง

ลูกคนนี้น่ารักอย่างนี้เสมอ เห็นคุณค่าทุกอย่างที่พ่อมอบ
ให้ แม้คำอนุญาตที่ร้องขอมา ถึงเวลานี้แล้วจะมาขัดใจอะไรนักก็
ดูไม่เหมาะ ปึงก็ต้องทำใจไป

หมดธุระจากเรื่องหอพัก อีกเกือบสามชั่วโมงจะเที่ยง เมื่อ
อันเปลี่ยนใจไม่ไปสัมผัสเข้าหอในจุฬาฯ ปึงจึงพาไปหาซื้อ
พวกเครื่องใช้ที่จำเป็นต่าง ๆ เช่นชุดนิสิต ชุดนอน รองเท้าถุงเท้า
ฯลฯ จุดหมายปลายทางคือ “บางลำพู”

เมื่อมาถึงบางลำพู เห็นผู้คนมากมายมาแออัดยัดเยียด ปึงจึง
รู้สึกอึดอัด อากาศยามใกล้เที่ยงแดดก็เปรี้ยงร้อนอบอ้าวเอการ
ปึงนึกสาบานในใจว่า

*“ถ้าไม่ใช่เพื่อลูกจะไม่ขอมานี่ในวันเวลาอย่างนี้อีก
เด็ดขาด!”*

บ้านนอกเทียวกรุง

กรุงเทพนี่ เขาต่อสู้แข่งชันกันจังนะพ่อ

ได้ของเกือบทุกอย่างสมใจ หอบกันพะรุงพะรังได้ที่แล้ว ปิงก็พาลูกเมียกลับหอพัก เพื่อตากแอร์ให้เย็นสดชื่นก่อน เมื่อพักผ่อนได้ที่แล้ว บ่าย ๆ ปิงก็พาลูกเมียไปนั่งเรือควั่นล่องเจ้าพระยา ก็คนบ้านนอกยังไม่เคยลองเลยนี่นา ช็อต (Shot) นี้จึงประทับใจลูกเมียมาก

“พ่อ อันอยากเห็น

ธรรมชาตินะ”

อันหมายถึงมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ท่าพระจันทร์

“โอเคลูก ลักครูกี้ถึง”

หวังจะพาถูกไปธรรมศาสตร์ แต่เพราะเรือไม่ได้จอดที่ทำ
พระจันทร์จึงต้องไปลงที่ทำ
ช้าง และเดินต่ออีกพอควร
แต่พอเดินมาถึงหัวมุม ม.
ศิลปากร จะเลี้ยวซ้าย

“โน่นไงลูก **มหา**
ศิลปากร” ปิงชี้มือประกอบ

“ไปดูก่อนดีมัยพ่อ อันอยากเห็น”

อันออกอาการตื่นเต็นอยากเห็นจริง ๆ

เหตุก็เพราะ ได้อ่านนิยายเรื่อง “กลืนสีและกาวแป้ง” ซึ่งเป็น
เรื่องราวใน สถาบันนี้ล้วน ๆ จึงอยากจะได้เห็นของจริง มันจะ
เหมือนกับจินตนาการจากการอ่านแค่ไหนเพียงใด

เดินชมจนสนใจ ลูกเมียของปิงก็เกิดความคิดขึ้นมาใหม่
น่าจะไปชี้รอรอบเกาะรัตนโกสินทร์ต่อ อันเป็นโครงการที่มุ่ง
ส่งเสริมการท่องเที่ยวของ กทม.

นำยกย่องคนต้นคิด(สมัคร สุนทรเวช)ที่มีวิสัยทัศน์เยี่ยม แต่
การบริหารดูแลโครงการกลับห่วยแตก ผู้คนมุ่งมาจะใช้บริการ
มากมายต้องผิดหวังกลับไปเพราะมีรถไว้บริการเพียงสองคัน
เท่านั้น มีหน้าซ้ำ คนขับและ คนบรรยายกลับมีชุดเดียวต้องรอกัน
งก

จนท.ก็บริการแบบหุ่นยนต์ไร้จิตใจ ช่างไม่มีนิสัยบริการเอาเสียเลย เห็นลูกค้าเป็นเหมือนหัวหลักหัวตอ และยังพาเพื่อนขึ้นมานั่งคุยหยอกล้อกันตลอดเส้นทางในระหว่างปฏิบัติหน้าที่อีก กระทั่งบางจุดก็ปล่อยให้ผ่านเลยไปโดยไม่บรรยายเฉยเลย (ติดคุย)

เวลาผ่าน สวนหรือ แข่งกับรถเมล์ ก็สนใจคอยแต่จะชมม้ายขายตาชำเลื่องคูโซเฟอร์และกระเป๋ารถเมล์แล้วก็ทำเป็นเอียงอายหันมาเมาทักกันก็กึกกักต่อ ไม่ได้แสดงถึงความใส่ใจในหน้าที่เท่าที่ควรเลย ถ้าผู้บริหารใส่ใจไหนเลยจะเกิดปัญหาเช่นนี้

มานั่งติตรอกก็คุณภาพต่ำเกินเหตุ เป็นไม้ระแนงหน้าแคบนั่งแล้วเจ็บก้น ลงทุนอีกนิดเถอะครับไม่ก็ตั้งคั้หรือ

เจ้าหน้าที่นอกจากหน้าตาจะไม่เอาไหน จิตใจความรับผิดชอบกลับยิ่งแย่ไปใหญ่ อาจจะเพราะขาดขวัญกำลังใจ ได้รับค่าแรงน้อย ผสมกับความไม่ใส่ใจของผู้บริหาร สถานการณ์จึงเลวร้ายอย่างน่าผิดหวังอย่างนี้

➤ ข้อเสนอแนะ

ควรจะติดข้อความไว้ที่ตัวถังข้างรถ และติดป้ายไว้ที่จุดบริการให้ชัดเจน ว่า

“หากไม่ได้รับความสะดวก และมีปัญหาประการใดโปรด
แจ้งด่วนได้ที่ คุณโทรฯ.....จก

ขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

ทางกทม. ได้ตั้งปณิธานไว้แล้วว่า หากไม่เป็นการเกินวิสัย
จะรีบแก้ไขให้โดยด่วน.”

ผู้คนที่เขาเห็นข้อความที่แสดงเจตนาคืออย่างนี้ เขาก็ย่อม
อยากจะให้ความร่วมมือเป็นธรรมดา ใช่ไหมครับ ?

แต่วันนี้ ก็ได้ความรู้ใหม่ๆ กลับมาไว้สอนนักเรียนหลาย
เรื่อง เช่น

ท่าเตียน - คือกลุ่มอาคารที่อยู่อาศัยเดิมเกิดอค์ก๊วยใหม่จน
โล่งเตียน

ประตูดิน - ซ่องประตูเล็ก ๆ ที่เจาะทะลุกำแพงไว้ให้พวก
สนมนางในใช้เส้นทางผ่านเข้าออก แล้วก็มีหนุ่ม ๆ มาคอยดัก
จีบ จึงเป็นที่มาของคำว่า ‘เจ้าชู้ประตูดิน’

ประตูผี - ซ่องประตูเล็ก ๆ ที่เจาะทะลุกำแพงไว้เพื่อเคลื่อน
ย้ายศพออกจากราชวัง

ใบเสมาบนกำแพง – มีไว้เพื่อกำบังเวลาต่อสู้กับข้าศึกที่เข้ามา
ประชิดกำแพง

ดินกา - คือช่องกากบาทเล็ก ๆ ใต้ใบเสมาไว้แอบมองข้าศึก
นอกกำแพง

ๆ ถ ๕

16 พฤษภาคม 46

วันนี้ปิงต้องพาลูกอื่นไปตรวจโรค-เอกซเรย์ที่ศาลาพระเกี้ยว
นัดเวลา 08.00 น. เราไปถึง 07.30 น. ก็คิดว่ามาเช้าแต่เนิ่น ๆ มาก
แล้ว ที่ไหนได้กลับเห็นคนรอเข้าคิวยาวเหยียดอยู่ก่อนแล้ว อันจึง
เปรยว่า

“กรุงเทพฯนี่ เขาต่อสู้แข่งขันกันจังนะพ่อ”

“เพราะฉะนั้น เราก็ต้องปรับตัวนะลูก จะมาทำสบาย ๆ
เหมือนบ้านเราไม่ได้”

การตรวจก็รวดเร็วดี แค่ประมาณ 09.30 น. ก็เสร็จธุระ

กลับมาถึงหอพัก ลูกก็อ่อนเพลียเมื่อยก็อ่อนแรงขอพักผ่อน
ปิงนั้นมันอีดขนาด ‘แรดเรียกฟี’ อยู่เร็ววาววาว ชอบนักเรื่อง
ท่องเที่ยว จะมานอนซิดเซียวแอ้งแม้งก็แสดงสมญาซิดรับ

หมั่นซ่อมเข้าเถอะไ้้องเอ้ย เกียรติยศและศักดิ์ศรี
อันโดดเด่นที่สุดของพวกเราก็คืออยู่ที่กองโยธาวิศนึ้แหละ

ตามกำหนดปึงจะขึ้นรถไฟกลับสุรินทร์เวลา 21.50 น. ปึง
คิดว่า

‘เหลือเวลาอีกตั้งกระบวนเนาะ นาน ๆ มาที่ต้องไปรำลึกถึง
ความหลังฝ้งใจให้สมอยากก่อนสิ’

เวลา 14.00 น. ปึงก็ออกร่อน เห็นรถเมล์ผ่านหน้าหอพักครู
สภา ปึงก็กระโดดขึ้นเลย ปึงนึกในใจ

‘โตว-นาโตว-ป๊ะ(ไปไหนก็ไปเหอะ-ภ.เขมร)ก็จะไปซะ
อย่าง ถ้าตั้งใจจะไปไหนก็คงจะไปไม่ถูกหรอก ห้างหายไ้ตั้ง 30
กว่าปีแล้ว(ตั้งแต่เอนท์ติดที่ มศว.บางแสนเมื่อปี 2515 โนน)
กลับมากรุงเทพฯแต่ละทีมีน้ตึบเซ่องงไปหมด’ เพราะสมัยก่อน
ยังไม่มีทางต่างระดับ

รถเมล์สาย 12 พาปิงไปจนสุดสายที่ทำเตียน ปิงก็แวะเวียน
เดินเตร่มั่วไปเรื่อย เดินมาถึงใต้สะพานพุทธฯ เห็นเรือด่วนจะเข้า
มาเทียบท่า ที่ป้ายเขียนว่า

‘นนทบุรี – ราชสิงขร’

เอ..... ‘วัดราชสิงขร’ มันก็อยู่เลย ‘วัดสุทธิวราราม’ ไปอีก
หน่อยนี่นา เออ...ไปเยี่ยมโรงเรียนเก่า(ร.ร.วัดสุทธิวราราม)ของ
เราดีฝ่าเว้ย.....ปิงเล่าว่า

“เชื่อไหมว่า ตั้งแต่ถูกบ ม.ศ. 5 มา(เมื่อปี 2513) กูยังไม่เคย
โผล่ศีรษะเข้าไปโรงเรียนเลยซักครั้ง ทั้ง ๆ ที่ในใจคิดอยากจะไป
อยู่เสมอ แต่จนแล้วจนรอดก็จนมาถึงวันนี้แหละ ไอ้ท่า.....”
คำสร้อยประจำของบักหำปิงเขาละ

เท่าไ้เท่าความคิด ปิงรีบสปีดไปที่ท่าและกระโดดลงเรือได้
ทันหวุดหวิดเฉียดฉิวส์ ตอนที่เรือเริ่มจะเคลื่อน

‘ฮือโฮ่ ตื่นขึ้นนี่แล้ว จะมีปัญหาอะไร รถเมล์ก็สบาย รถไฟ
ก็จ๊ีบจ๊อย ขาดแต่เครื่องบิน กับ เฮลิคอปเตอร์นี่แหละยังไม่เคยลอง
ซักกะที ว่าง ๆ จะหาทางไปดอนเมืองลองดูเบ๊ิง’ เรื่องจี๋โมนี่ตัว
จริงเสียงจริงก็นายปิงนี่แหละ

สมัยเด็ก ๆ (ป.5) ขณะเดินจะถึงสถานีรถไฟ นายปิงมันชี้ไป
ยังเสาไฟฟ้าเหล็ก(รางรถไฟ)แล้วมันยังบังอาจคุยโม้คำโตว่า

“เสาเหล็กแค่นี้กูเตะทีเดียวก็นักหรือ” ไม่เชื่อไปตามไอ้เฮง
(ลูกเจ้ากฤษฎ)อีกคนดูก็ยังได้

“มึงแน่จริงมึงไปเตะลองดูเดี๋ยวนี้อยปะ” ไอ้เฮงรู้สึกหมั่นไส้ คงเพราะเป็นเพื่อนรุ่นน้องอาจตามเจตนาอารมณ์ความคิดปิงไม่ทัน ปิงเจตนาคุยโม้เพียงเพื่อเอาสนุก แต่ไอ้เฮงมันกลับเถียงอย่างเอาจริงเอางัง

“มึงลองยกมาตรงนี้ดูดิ ถ้ากูเตะไม่หักขาดกูกูให้มึงถีบได้เลย” ปิงว่า

เพราะรู้ว่าไม่มีใครสามารถขยับเสาไฟมาได้อยู่แล้ว.....ปิงก็เดินฟุตเวิร์คกำตั่งการัดมวยร่อท่าเหยิง ๆ แสร้งยั่วให้ไอ้เฮงมันเพิ่มความหมั่นไส้ ชักแห้งก ๆ

ไอ้เฮงมันก็เลยล้างแค้นด้วยการเที่ยวไปโพนทนาบอกใครต่อใครว่า ‘ไอ้ปิงจีโม้’ เพื่อน ๆ หลายคนก็ไม่เข้าใจพาลไปเชื่อไอ้เฮงเป็นตุเป็นตะไปเสียอีกเนาะ

จนกระทั่งได้รับฉายาจากเพื่อน ๆ ในเวลาต่อมาว่า ‘ไอ้ชัย (ปิง)เตะเสาไฟหัก’ ไปโน่น (ชื่อปลอมคือ ปิง ชื่อจริงคือ ชัย)

นี่คืออดีตเก่า ๆ ที่เราเองก็เกือบจะลืมไปแล้ว.....

แต่เรื่องนี้มันเรื่อง “อ้วนเอนท์” ก็ต้องเล่นกันต่อ นะคะ ร้าบ

ความเดิมลืมละยังท่าน ก็กำลังวิ่งลงเรือเพื่อจะไปเยี่ยมโรงเรียนเก่าไงล่ะ.....

ยี่สิบนาที่เศษปิงก็ได้มาเดินปรืออยู่ที่ทางเดินเข้าสะพานปลาข้างโรงเรียนวัดสุทธฯ อยากเห็นว่ามันเปลี่ยนแปลงไปมาก

เพียงไร เพราะสมัยเรียนปิงก็แทบไม่ได้ใส่ใจสังเกตเอาเลย ก็
เปลี่ยนแปลงไปมากโขอยู่ ลักครู่ก็เดินมาถึงวัดสุทธิวาราม

เห็นกุฎิศาลาวัดก็พัฒนา
ใหญ่โตขึ้นเยอะ สีสรรค์แจ่มแจ้ว
แวววระยับ แต่ตรอกจันทน์นี่สิ
กลับถูกทอดทิ้งให้ทรุดโทรมลงไป
อีกมาก เห็นแล้วก็ให้รู้สึกหดหู่...

เข้ามาในบริเวณ “โรงเรียนวัดสุทธิวาราม” ซึ่งอยู่ฝั่งตรง
ข้ามกับวัด มีถนนคัน

โอ้โฮ...เหลือตึกสร้างใหม่สมัยเราเรียนอยู่ตึกเดียว นอกนั้น
ถูกรื้อออกและสร้างใหม่หมด เนื่องด้วยพื้นที่เดิมคับแคบจึงเห็น
แต่ตึกสูง ๆ นับสิบชั้นตั้งขึ้นมาแทน

ปิงเดินไปดูที่บอร์ดทำเนียบครู-อาจารย์ ไม่มีครูเก่าสมัยที่ปิง
เคยเรียนเหลืออยู่เลยสักท่าน ก็จะมีไปได้อย่างไร ในเมื่อตัว
ของปิงก็ใกล้จะเกษียณเข้าไปแล้ว อี...อี....อี...

บรรยากาศเก่า ๆ สมัยที่ปิงเรียนเหลืออยู่เพียงอย่างเดียวที่พบ
ได้ก็คือการซ่อมของกองโยธาวิศ ของน้อง ๆ ที่ดูยังเข้มแข็ง
รุ่งเรืองดีเหมือนสมัยรุ่นพี่อยู่

‘เออ หมดซ่อมเข้าเถอะไ้้องเอ๋ย เกียรติศและศักดิ์ศรีอัน
โดดเด่นที่สุดของพวกเรานั้นก็มารวมศูนย์อยู่ที่กองดุริยางค์หรือวง
โยธาวิศนี้แหละวะ’

จากลับ ปิงก็เดินออกจากโรงเรียนแล้วเลี้ยวซ้ายไปทางวัด
ยานนาวา ทำน้ำสาคร โอ้โฮ เห็นตึกศาลแพ่งแห่งใหญ่มาตั้งฉีก
โอฬารบะละหิ้มมากกกกกกกกก.....ส์

แต่ที่เสียคแทงใจปิงมากที่สุดกลับเป็นตึกที่ยังสร้างไม่เสร็จ
และปล่อยทิ้งร้างไว้อยู่หน้าวัดยานนาวานั้นเอง สูงลิบลิ่วจนต้อง
แหงนคอตั้งบ่า เป็นสถาปัตยกรรมที่สวยงามเด่นสะดุดตามาก
มองเห็นได้แต่ไกล โดยเฉพาะถ้านั่งเรือในเจ้าพระยาจะตระการตา
มาก คู่กับหมู่ตึกแถว ๆ สีลม

‘น่าจะเกิดจากปัญหาทางเศรษฐกิจช่วงฟองสบู่แตกแน่เลย’
ปิงคิด

‘นักธุรกิจกลุ่มนี้คงไปกู้เงินดอลลาร์จากต่างชาติ พอค่าเงิน
บาทเรตตก หนี้ก็เพิ่มเป็นสองเท่า ดอกเบี้ยก็เพิ่มมหาศาล ธุรกิจ
ไหนก็รอดยาก ตึกร้างใหญ่ๆ สภาพนี้จึงถูกพบเห็นโดยทั่วไป
หดหู่ใจจัง’

ปิงอยากจะตระเวนเที่ยวถิ่นเก่า ๆ ให้น้ำใจ แต่ก็ไม่มีเวลา
เพราะเย็นมากแล้ว ฝนฟ้าก็ทำท่าจะตก ปิงจึงจำเป็นต้องรีบกลับ
ห่วงลูกเมียที่รอจะเป็นกังวล ปิงจึงรีบไปลงเรือที่ทำน้ำสาคร แต่
เป็นเพราะไม่รู้จักทาง ปิงจึงต้องถามเขาไปตลอดทางนะแหละ

“ทางก็อยู่กับปากเรานี้แหละไอนาย.....” แม่ของปิงเคย
สอนไว้นานแล้ว

“พ่อแม่ย่อมต้องเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ลูกเสมอ”

20 พฤษภาคม 46

วันนี้ปิงก็ต้องไปสอนหนังสือเด็กนักเรียนตามปกติ หลังจาก
ที่ลาไปทั้งอาทิตย์เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ก็เรื่องพาลูกอื่นไปสอบ
สัมภาษณ์-ตรวจโรคที่จุฬาฯ นั้นไง

ขณะกำลังร้องเพลงชาติกลางสนามหน้าเสาธง ปิงก็เจอ**จิตติ**
ยาเพื่อนเก่าจากบ้านเกิดนั้นแหละมายืนอยู่ใกล้ ๆ ก็เพื่อนคนนี้นี่
แหละที่เคยตราหน้าปิงไว้ว่า **“ไอ้โง่”**

ถ้านึกไม่ออกก็ต้องย้อนไปอ่านบทพวนใน **ตำนานอาจารย์**
ชิง เรื่อง **“ไอ้โง่”** แล้วละครับ

เรื่องย่อ ๆ ก็มีอยู่ว่า เมื่อปลายปีที่แล้ว(ธันวาคม 2545) ลูก
สาวคนโต(ลูกติม)ของปิงสอบโควต้าเข้ามหาวิทยาลัยยังไม่ได้เลย
สักแห่ง เผอิญมีพวกคณะครูในห้องพักครูบางกลุ่มเขาได้คุยกัน
ถึงเรื่องนี้ ว่า

“ลูกอาจารย์ในโรงเรียนเรา มีใครเอนท์ติดโควต้าอะไรไปแล้วบ้าง” อยู่ในสังคมเดียวกันก็ย่อมอยากรู้ความเป็นไปของกันและกันเป็นธรรมดา

ความตอนหนึ่งก็มีคนเอ่ยถามเกี่ยวกับปิงขึ้นว่า

“เออ แล้วลูกของอาจารย์ปิง เอนท์ติดคณะอะไร?” วงสนทนานี้ไม่มีปิง

“มันจะไปติดได้ยังงัย” จิตติยาพูดกลัวหัวเราะอย่างขำ ๆ
 “สมัยเด็ก ๆ พ่อมันยังเรียนโง่จะตายไป” วงสนทนาก็เลยฮา
 กันตรึม! ก็เจตนาแค่พูดหยอกล้อเล่นแบบขำ ๆ

วงสนทนาเฮฮาสนุก แต่คนที่ทุกข์เจ็บปวดก็คือปิง
 โดยเฉพาะเมียนี่เขาเคืองเธอมาก ๆ

โบราณเขาว่า ‘หน้าต่างมีหู ประตุมีช่อง’ จะพูดจาอะไรก็ให้
 ระวังปาก หากประมาทพลาดพลั้งอาจเดือดร้อนเอาได้

เพราะมีครูบางท่านที่หวังดีมากระซิบบอก ปิงตรองดูอย่าง
 ละเอียดแล้วก็คิดว่าคงใช่ เพราะคำเล่าและอุปนิสัยเพื่อนเก่าก็
 กลมกลืนกันสนิท โดยที่ปิงก็ไม่คิดจะทำตนเป็นคนหูเบาจนต้อง
 เสียเพื่อนเก่าอยู่แล้ว เข้าทำนอง

ไม่ระวังปากได้ศัตรู ไม่ระวังหูขาดญาติมิตร

ปิงไม่อยากจะต่อความยาวสาวความยืดอันจะเป็นเหตุให้
 ความสัมพันธ์อันแนบแน่นเก่า ๆ ต้องร้าวฉาน ก็สู้สะกดคอดทนนิ่ง
 เงียบไว้ แต่ภรรยาณีสีเขาเป็นคนไม่ทนนิ่ง(ผูกใจเจ็บ)

และมาวันนี้ฟ้าดินคงเป็นใจให้กับปิง กฎแห่งกรรมยุติธรรม
เสมอ จึงได้คลบ้นดาลให้สิ่งที่ไม่น่าจะเกิด ก็ระเบิดตูมตามขึ้นมา
จนได้

จะเป็นอะไรก็ลองติดตามคุณะคะร้าบ.....

เรื่องของเรื่องก็มีอยู่ว่า รุ่นพ่อแม่เคยเรียนร่วมห้องเดียวกัน
ในชั้นประถมฉันใด รุ่นลูกสาวคนเล็กของนายปิงและของจิตติยา
ก็ได้มาเป็นนักเรียนร่วมห้องKingด้วยกันอีกฉันนั้น มันช่างเหลือเชื่อ
เหมือนเทพดาฟ้าลิขิต แต่ผลการเรียนของลูกปิงก็ยังเป็นรองลูก
ของจิตติยาอยู่บ้าง

และในอดีต ผลการเรียนปิงก็ตกเป็นรองจิตติยาเขาอยู่มาก
จิตเขาอยู่ในลำดับที่ 5-6 คนแรกของห้อง ส่วนปิงก็อยู่ในลำดับ 5-
6 เช่นกัน แต่นับจากคนสุดท้ายของห้องนะ...555

แต่เมื่อถึงคราวเอนทรานซ์ ปิงเอนท์ติด มศว.บางแสน ส่วน
จิตไม่ติดอะไร ต้องไปเรียนครู ป.กศ.สูงบ้านสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช
เข้าภาคสมทบ มศว.ปทุมวัน ในภายหลัง แต่ก็จบมาในปีการศึกษา
เดียวกันได้พอดี

มาสมัยลูกบ้าง ลูกสาวปิงก็ดูออกจะเป็นรองอีกเช่นเคย
ลำดับที่รีก็ตามหลังลูกสาวของจิตตลอด ปิงก็ไม่ได้คิดจะไป
แข่งขันอะไรกับใครหรอก ผู้เขียนเพียงแต่เอาผลเก่ามาเล่า
เปรียบเทียบให้เกิดความชัดเจนเท่านั้น

และเมื่อย้อนไปในสมัยที่ ‘น้องนุช’ (ลูกสาวของจิตติยา) เรียนอยู่ชั้น ป.2 ระหว่างที่เขาเริ่มเรียนกันในชั่วโมงแรก น้องนุชกลับหอบกระเป่าเครื่องเรียนเดินหนีออกจากโรงเรียนย้อนกลับมาที่บ้านที่ปิงพักอาศัย ซึ่งอยู่ติดกับรั้วโรงเรียนอนุบาลนั่นเอง

และก็เผชิญเป็นเวลาเดียวกับที่ปิงต้องกลับไปบ้านพักเพื่อเอาของบางอย่างที่ลืมไว้ เมื่อปิงพบเห็นหลานในสภาพเหมือนจะหนีเรียน ก็จำเป็นต้องหยุดรถลงไปถามไถ่

“น้องนุช ทำไมกลับบ้านตอนนี้ล่ะลูก?”

ปิงก็รู้สึกผูกพันเหมือนลูกหลานอยู่แล้ว

“ไม่กล้าเข้าไปในโรงเรียน” น้องนุชพูดด้วยใบหน้าซีดเศร้า
ประสาเด็ก

“ทำไมถึงไม่กล้า บอกกุ๊ช?” ปิงก็มีศักดิ์เป็น ‘อา’

“มาโรงเรียนสาย แม่พามาส่งเช้า”

“มาช้าก็ไม่ใช่ไรนี่ลูก มีปัญหาอะไรอีกหรือเปล่า?”

เด็กก็ก้มหน้าซีดเศร้า นั่งเงียบ

“บอกกุ๊มาเลยน้องนุช รับรองกุ๊ช่วยได้แน่นอนเลยนะลูก
บอกมาได้เลย กุ๊รับรองช่วยได้แน่ ๆ “

ปิงก็พูดด้วยซุ่มเสียงที่นุ่มนวลละมุนละไมเมตตาปราณีเพื่อจูงใจ

“หนูกลัวครูตี” เด็กพูดอย่างเกรง ๆ

เพราะครูนิรนามซึ่งเป็นครูประจำชั้นเชื้อสายแขก หน้าท่าน
เข้มเลยดูเหมือนคุณ (แต่ก็แว่ว ๆ มาว่าท่านออกจะดุ ๆ อยู่นะ)

“โอเค เรื่องนี้ถูกรับประกันได้เลยว่า จะไม่ให้ครูตีเด็ดขาด
ครูนิรนามกับกูเป็นเพื่อนกัน ขอกันได้เลยแหละ ถ้าถูกรับประกัน
ได้ว่า จะไม่มีการตี และไม่มีการถูกดูค่ว่ากล่าวด้วย น้องนุชจะ
ยอมไปโรงเรียนมัธยม?”

น้องนุชก็พยักหน้ารับคำ ปิงก็เลยให้ขึ้นซ้อนท้าย
รถจักรยานยนต์พากลับเข้าไปส่งถึงห้องเรียน ระหว่างทางปิงก็ได้
ชวนพูดคุยซักถาม เพื่อสร้างความคุ้นเคยไปในตัว

“ทำไมแม่ถึงได้พามาส่งโรงเรียนสายละลูก?”

“ป่ากับแม่มัวแต่ทะเลาะกัน แม่ก็เลยพามาส่งเช้า”

เด็กซึมเศร้าเพิ่ม และเริ่มน้ำตาเอ่อไหลด้วยความสะเทือนใจ
จากปัญหาทางบ้าน *ผู้ปกครองทั้งหลายจึงอย่าพึงประมาทในเรื่อง
อย่างนี้ มีปัญหาขัดแย้งกันประการใด ก็ควรหลีกเลี่ยงที่จะกระทำ
ต่อหน้าเด็ก ๆ นะครับ*

ปิงก็ต้องโง่โหลมพลอบใจ ให้กำลังใจไปตลอดทางจนถึง
ห้องเรียน และเข้าไปชุบชิบชี้แจงกับครูนิรนามซึ่งรู้จักคุ้นหน้ากัน
คืออยู่แล้ว ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ด้วยดี

วันหลังน้องนุชเดินมากับแม่ พอได้เจอปิง น้องนุชก็เข้ามา
สวัสดีก่อนอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส มีไมตรี ปิงก็ก้มลงไปชวน
สนทนาซักถามว่า

“เป็นไงน้องนุช วันนั้นคุณครูนิรนามลงโทษมั๊ยลูก?”

“ไม่เลยคะ” น้องนุชตอบอย่างยิ้มแย้มอารมณ์ดี

“แล้วคุณครูได้ตำหนิว่ากล่าวอะไรไหม?”

“ไม่คะ” พุดพร้อมส่ายหน้าประกอบ

“น่านเห็นมั๊ย ทุ้รับปากแล้วก็ต้องเป็นไปตามที่ทุ้บอกนะสิ”

น้องนุชยิ้มอย่างเชื่อมั่นและศุสนิทสนมเป็นกันเองกับปิงมาก
ขึ้นอีกเยอะเลย

จากนั้น อีกไม่กี่วันจิตติยาภิเษลือคอกกลมมาให้สองตัว
(MIKIเขียวกับม่วง)และกล่าวขอบคุณอย่างยั้งกับปิง

เมื่อขึ้นชั้น ป.5 น้องนุชกับอ้นก็ได้มาอยู่ห้องคิงด้วยกัน แต่
ผลการเรียนชั้น ป.5 – ป.6 น้องนุชก็ดีกว่าเยอะเพราะติดกลุ่มท็อป
เทน(TOP TEN)ตลอด ส่วนลูกอ้นอยู่ในกลุ่มเกือบท็อปเลส(TOP
LESS - รั้งท้าย)

เมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษา น้องนุชก็ยังคงเรียนเก่งอย่างไม่
บันยะบันยังดังเดิม เกรดเฉลี่ยคงจะอยู่บนยอดมะพร้าว ขนาดลูก
สาวปิงก็ 3.9 กว่า ๆ เข้าไปแล้ว ก็ยังคงไล่ตามหลังอยู่

ระยะช่วงนี้ มีอยู่วันหนึ่งปิงมีธุระต้องเข้าไปในร้านค้าของ
พ่อเขา เห็นน้องนุชกำลังก้มอ่านหนังสืออยู่ ทางคุณป้าพอ
มองเห็นเราก็ทักทายเป็นด้วยอัยยาศัยไมตรีอันดียั้ง

ส่วนน้องนุชที่กำลังก้มอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่ จากคำ
ทักทายของป้า ก็เงยหน้าขึ้นมาดูว่าป้ากำลังพูดกับใคร เมื่อเห็น
แล้วก็ก้มลงอ่านต่อเหมือนไม่ได้ใส่ใจอะไร ราวกับคนไม่เคยรู้จัก
กันมาก่อน

ปิงถึงกับสะอึก ‘ไอ้โฮ ขนาดนี้เชียวหรือนี่’

ทำเอาคุณป้าถึงกับไม่พอใจ หน้าเข้ม ขึ้นเสียงเรียกลูกทันที

“น้องนุช สวัสดิ์อาทู่หรือยังล่ะลูก!”

พร้อมกับจ้องหน้าจิงตาเป็นเชิงคาดคั้น

น้องนุชก็เลยออกอาการเงยหน้าขึ้นมาสวัสดิ์อย่างเสียไม่ได้
เลยยิ่งทำให้คุณป้าออกอาการหงุดหงิดเอาமாக ๆ คิดว่าคงได้ไป
อบรมว่ากล่าวตักเตือนกันต่อแน่

ที่จริงในช่วงระยะทั้งก่อนหน้านี้อะและหลังจากจากเหตุการณ์
ครั้งนี้ พบกันคราวใด น้องนุชก็จะแก้งทำเป็นไม่เห็น เพื่อ
หลีกเลี่ยงการสวัสดิ์ทักทายกันอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ ทำเหมือน
เป็นคนแปลกหน้าไปแฮะ แปลก!

อะไรทำให้น้องนุชเปลี่ยนไปได้ถึงขนาดนั้น จะสะกิดบอก
แม่เขาก็ ฮือ...คงไม่เหมาะ ก็เลยต้องปล่อยเลยตามเลยไป

เมื่อเรียนจบชั้น ม.3 น้องนุชก็ยังเก่งกาจขนาดสอบแข่งขัน
เข้าเรียนต่อ ม.4 ที่เตรียมอุดม(ติคิ้วจุฬาฯ) ได้อย่างสง่าผ่าเผย
เส้นทางสู่ “จุฬาฯ” ตามรอยป้า ลุง และพี่สาวเหลือแค่คืบเท่านั้น
เป็นความหวังอันสูงสุดอีกคนของพ่อและแม่

“ไอน้องหนูนี้หัวไวกว่าไอ้เกด(พี่สาว)อีกนะปิง” จิตติยาเคย
เล่าเอาไว้ “แต่มันจี๋ค่าน”

เธอพูดหัวเราะขัน ๆ “จี๋ค่าน” ก็คือ..เกียจคร้านนั่นแหละ
(ลาวศิขรภูมิฮะ) ปิงถึงกับนึกอิจฉา ขนาดพี่เกดก็เรียนเก่งจนเลื่อง
ชื่อมาแล้วนะเนี่ย จบชั้น ม. 3 ก็สอบเข้าเตรียมอุดม (ติครู้จุฬาฯ)
ได้ แถมเอนท์ติดทันตแพทยจุฬาฯตั้งแต่อายุแค่ชั้น ม. 5 เท่านั้น ก็
คิดดูเอาเองเถอะว่าน้องหนูนั้นจะเก่งขนาดไหน

ส่วนอันนั้น ปิงไม่อนุญาตให้ไปเรียนที่กรุงเทพฯ โดยแจ้งว่า
“อยากสอบก็ไปสอบเล่น ๆ ลองสนามดูก็ได้นะลูก แต่ต้อง
เรียนที่สุรินทร์ อยู่กับพ่อกับแม่ก่อน”

อันไม่พอใจหน้าอ กระเจ้ากระงอตอบมาว่า
“เพื่อน ๆ ของอัน พ่อแม่เขามีแต่สนับสนุนให้ลูกไป แล้ว
พ่อแม่ทำไมไม่ให้อันไปล่ะ?” ลูกยุคประชาธิปไตย เขาก็อยากได้
เหตุผลเป็นธรรมดา

“ลูกยังเด็กเกินไป คุณธรรมจริยธรรมหลายอย่างยังไม่ได้
ปลูกฝัง และบางอย่างยังปลูกฝังไม่แน่นหนาพอ ยังต้องใช้เวลาอีก
สักระยะยะจ๊ะ”

ลูกเป็นคนใจร้อน หุนหันพลันแล่น ฉลาดเกินควร ไม่ยอม
เสียเปรียบใคร เอาแต่ได้ ขาดน้ำใจที่จะเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เท่าที่ควร
จิตใจยังแข็งกระด้างอยู่มากแม้แต่กับพ่อแม่และพี่สาว(ในบางครั้ง
ที่ลืมหัด) อันเป็นลักษณะของเด็กเรียนเก่ง ๆ ที่มักเป็นกันมาก

คนที่เป็นครูจะรู้ซึ่งเรื่องนี้ดี เพราะได้อยู่กับเด็กแบบนี้เป็น
ห้อง ๆ พฤติกรรมโดยภาพรวมจึงมักออกมาให้เห็นเด่นชัด
เด็กพวกนี้ (ส่วนหนึ่ง) จะขอความร่วมมือยาก แล้งน้ำใจ ถ้า
ไม่มีผลประโยชน์เป็นตัวล่อล่ะก็ เตรียมทำใจได้เลย (ผิด้หวังซี
ครับ) แต่ก็ไม่ได้เสมอไปนะ ที่ดีก็มีให้เห็นอยู่พอควรเช่นกัน

ก็ปึงเป็นครูอยู่กับเด็กมาตั้งเกือบสามสิบปี ก็ควรต้องมี
วิสัยทัศน์(vision)กันบ้างแหละครับ เรื่องอื่นอาจไม่ค่อยจะมี แต่
เรื่องนี้ก็ไม่ควรจะพลาด ท่านว่าจริงไหม?

คราวนี้ เมื่อปัญหาต้องมาเกิดกับลูกของปึง ปึงก็ต้องไ้ต่อ
สถานการณ์ เพื่อละลายความขุ่นลักทางด้้านลบของลูกให้เจือ
จางลง

‘ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก’ ภาษิตเชย ๆ แต่ทรงคุณค่า
และเป็นสัจธรรม

ปึงจึงต้องพยายามอบรมบ่มสอน และพยายามปลุกฝึัง
จริยธรรมให้ทีละเล็กละน้อย แต่บ่อย ๆ ต้องใช้นิทานสอนใจ มี
กุศโลบายสารพัด และบอกลูกตรง ๆ ไปว่า

“พ่อแม่อยากได้ลูกเป็นคนดีมีคุณธรรมมากกว่า หากความ
เก่งจะด้อยลงไปบ้าง(เพราะไม่ได้ไปเรียนกรุงเทพฯ)พ่อและแม่ก็
ยังยินดีนะลูก”

แต่ขณะนั้นอันกลับมองไปว่า

“พ่อแม่ตัดโอกาส สกัดกันความเจริญก้าวหน้าของลูก ไปมากกว่า”

กลายเป็นสถานะของผลประโยชน์ที่ขัดกันไปแล้วนั่นเอง
นี่ขนาดปิงและภรรยาเลี้ยงลูกด้วยเหตุด้วยผล ไม่ได้
พะเน้าพะนอเอาใจอะไรเลย ปัญหาที่ยังทำท่าจะสาหัสขนาดนี้
จึงไม่แปลกอะไรกับบรรดาพ่อแม่ที่เลี้ยงลูกแบบเอาใจ
ตามใจมาก ๆ การอบรมสั่งสอนจึงมีโอกาasl้มเหลวและต้อง
เสียใจในภายหลังได้ง่าย และค่อนข้างมาก

ปิงจึงจำเป็นต้องปลอมให้เหตุผลกับลูกไปว่า

“ถ้าลูกจะก้าวหน้า ทว่าคุณธรรมจะบกพร่อง พ่อแม่ก็ต้อง
ตรองอย่างละเอียดถี่ถ้วนแหละลูก **พ่อแม่ย่อมต้องเลือกสิ่งที่ดี
ที่สุดให้ลูกเสมอ**”

อันก็ได้แต่หน้าจ้ำผิวดหวัง ที่ไม่ได้โอบยบินออกไปอย่างตั้งใจ
ปรารภนาเช่นเพื่อน ๆ เข้าใจที่พ่อพูด แต่ไม่อยากจะเรียนอยู่ที่
สุรินทร์ตามพ่อบอก เพราะอันเคยให้เหตุผลไว้ว่า

“เรียนที่สุรินทร์ไม่ได้เรื่องหรอกพ่อ ตามเขา(พวก กทม.)ไม่
ทัน สู้เขาไม่ได้หรอกพ่อ เพราะเขามีที่เรียนกวศวิชาดี ๆ เยอะแยะ
ให้เลือก”

ปิงก็ได้แต่ปลอมลูกว่า

“เรียนที่นี่(สุรินทร์) พยายามทำให้ดีที่สุด ได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น
นั่น พ่อแม่ก็ไม่ได้กดดันคาดหวังตั้งเป้าเอากับลูกที่ไหน อย่าไป

คิดแข่งขันเปรียบเทียบกับเขานักเลงลูก พ่อแม่เป็นครูย่อมรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับลูก อย่าไปน้อยเนื้อต่ำใจเลย เชื่อพ่อเถอะ **ไม่มีใครหวังดีและปรารถนาดีต่อลูกเท่าพ่อแม่ดอก**”

“ลูกยังเด็กเกินไป ยังต้องเรียนรู้อะไรอีกหลายอย่างจากพ่อแม่ ปล่อยไปแล้วรู้ว่าจะเป็นผลเสียมากกว่าดี จะยังขึ้นให้ปล่อยไปพ่อทำใจไม่ได้หรอก **ลูกคือสุขชีวิตของพ่อแม่ พ่อแม่จึงต้องให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่ลูกเสมอ** เชื่อพ่อเถอะ”

พูดกันถึงตรงนี้ทีไร ลูกก็น้ำตารินไหลทุกครั้ง ด้วยที่จะไม่ได้ไปเรียนกรุงเทพฯ อย่างที่ใจปรารถนา พ่อแม่และพี่ติ่มก็พลอยต้องซึมเหงาเศร้าเครียดไปตาม ๆ กัน

แต่เมื่อผลการสอบเอนทรานซ์ผ่านไปทั้งสองครั้ง ก็ปรากฏผลออกมาว่า เพื่อน ๆ ที่เคยเก่งกว่ากระทั่งได้ไปเรียนที่เตรียมอุดมหรือโรงเรียนอื่น ๆ ในกรุงเทพฯ คะแนนกลับไม่ได้มากอย่างที่ลูกอันเคยคาดคิด โดยอันได้เอ่ยออกมาในเย็นวันหนึ่งว่า

“พ่อๆ เพื่อน ๆ อันที่ไปเรียนกรุงเทพฯ คะแนนเอนท์ก็ไม่เห็นจะดีเด่นอะไรเลยนะพ่อ ก็ได้พอ ๆ กับตัวเอง บางคนกลับได้น้อยกว่าอันซะอีก เป็นไปได้ไงฮิพ่อ?”

ก็อันไปหลงปักใจเชื่ออย่างเหลือเกินว่า กรุงเทพฯมันต้องดีกว่าสุรินทร์นะซี ปิงจึงชี้แจงไปว่า

“มันอยู่ที่คนนะลูก คนทุกคนมันก็มีขีดจำกัดกันทั้งนั้น ต่อให้ไปเรียนเมืองนอกเมืองสวรรค์มันก็ไ้แค่นั้นแหละลูก บางคน

ไปอยู่หอ ห้างพ่อแม่ก็เลยทำตามสบายมากขึ้น อาจจะเที่ยวเดินชอปปิ้ง หรือดูทีวี เล่นเกมส์มากขึ้น แต่ขยัน และตั้งใจเรียนลดลง ประสิทธิภาพทางการเรียนจึงอาจพลอยลดลงตามไปด้วยก็ได้”

‘ไอ้เรามันก็เด็กเทพฯเก่าแก่ขนานแท้ดั้งเดิมด้วยไง อะไรเป็นอะไรก็ต้องพอจะรู้มั่งละน่า ถ้าท่านอยากรู้รายละเอียดความเลวแห่ง ‘เด็กเทพฯ’ ของผู้เขียนเมื่อครั้งวัยसरุ่น ก็ไปพลิกอ่านได้ใน **ตำนานอาจารย์ชิง ตอน “ดีแตก”** ลองดูนะคะราบ.....’

ตั้งแต่วันประกาศผลเอนท์ออกมา อันจึงเริ่มรู้ว่า.....ที่ตนเองเคยวาดภาพไว้มันไม่ค่อยจะถูกต้องนัก แต่สิ่งที่พ่อแม่บอกกล่าวไว้ดูจะมีคุณค่าที่เป็นจริงจับต้องได้มากกว่า บรรยากาศความรู้สึคดี ๆ ต่อพ่อแม่จึงเริ่มเพิ่มทวีกลับมามากขึ้น

ลูกบางคนพ่อแม่ได้ส่งไปเรียนกรุงเทพฯตั้งแต่ ชั้น ม.1 ช่วงนี้ เริ่มพ่นพิษให้พ่อแม่หนักใจและมีเสียงบ่นออกมาให้ได้ฟังบ้างแล้วว่า

“ฟิคคิคนะปิง ที่รับส่งลูกไปเรียนกรุงเทพฯตั้งแต่ยังเล็กเกินไป”

เสียงบ่นนี้ลอยตามหลังมา เป็นเชิงชวนจะสนทนาด้วยกับปิงตรงห้องโรเนียว(ใกล้หอประชุม)

“เพราะลูกอยู่ห่างก็เริ่มกระด้างกระเดื่องพูดไม่เชื่อ เตือนก็ไม่

ค่อยจะฟัง จะทำแต่ตามความพอใจของเขาฝ่ายเดียว เริ่มเกร
 เหลวไหล ไม่สนใจการเรียน มัวแต่กิจกรรม จนกระทั่งการเรียน
 จะไปไม่รอด ” เจ้หน้อย ครูสตรีวัยกลางคนที่สนิทกับปิงเล่าต่อ

“ต้องออกมาเอนท์รอบสอง เลือกคณะใหม่ เริ่มต้นเรียนปี
 หนึ่งใหม่ พี่ละผิผหวังปวดหัวจริงๆ ปิงทำถูกแล้วละที่ไม่ยอม
 ส่งลูกไปเรียนกรุงเทพฯ”

เจ้หน้อยเจ้าของเรื่องจริงเคส(Case)นี้ พูดด้วยความผิผหวัง
 เส่ร้าซึม

“ที่จริงพี่เริ่มรู้สึกตัวตั้งแต่ลูกอยู่ชั้น ม.ต้นแล้ว ตั้งใจว่า ม.
 ปลายจะเอามันกลับมาเรียนที่สุรินทร์คืน แต่มันไม่ยอมมาพี่ก็ไม่รู้
 จะทำยังไง”

ความจริงแล้วพ่อแม่ไม่ควรจะพูดคำ ๆ นี้ออกมาเลย “ไม่รู้จะ
 ทำยังไง” ก็เลียงมันมากับมือ เมื่อบังคับควบคุมลูกไม่ได้ ก็ต้อง
 พิจารณาตัวเอง ต้องทำใจและเตรียมใจไว้รับแจ๊คพ็อตในอนาคต
 อันอาจพึงมีไว้ด้วยก็แล้วกันแหละครับ เจอมานักต่อนักแล้ว!

ยิ่งตอนประกาศผลการเลือกคณะเข้ามหาวิทยาลัยก็ยิ่งเห็น
 ความชัดเจนขึ้นมาอีกมากเลยทีเดียว เพราะคณะที่เด็กสุรินทร์จาก
 เตรียมอุดมเลือกได้นั้น ก็ล้วนแต่มีระดับคะแนนการสอบเข้าได้
 ใกล้เคียงกับคะแนนของคณะที่ลูกของปิงเข้าได้เกือบทั้งสิ้น ทำ
 เอาลูกอื่นเป็นปลื้มยิ้มแก้มแทบปริเลยเชียว

“พ่อ ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้ล่ะพ่อ?” อันถามขณะพากันเดินเพื่อไปจองหอพักจุฬาฯ

“ก็บอกแล้วไงล่ะลูกว่า คุณภาพของโรงเรียนไม่ได้แตกต่างกันมากนักหรอก แต่คุณภาพของคนที่เรียนนี่แหละสำคัญที่สุด” ปิงชี้ให้เห็นถึงสังคมที่ผู้ใหญ่ไม่รู้(แต่เด็กยังอาจคาดการณ์ไม่ถึง)

ปัญหาสำคัญที่ชวนฉงนที่สุดก็คือ ชื่อของน้องนุช(นุชนารถ) กลับไม่ปรากฏชื่อใน Internet เลย ทั้ง ๆ ที่ชื่อใครต่อใครที่เป็นเพื่อนของลูกที่เอนท์ติดมหาวิทยาลัยลูกเราก็เปิดเจอหมด

“เป็นไปได้ไงพ่อ?”

อันสงกา ปิงและภรรยา ก็สงสัยเช่นกัน เหลือเชื่อ!!!!!!.....

“เหลือเชื่อ! เป็นไปไม่ได้หรอกพ่อ”

อันอุทานตรงกับที่สมองของปิงคิดพอดีเป๊ะ

“คนอย่างไอ้หนูเอนท์ไม่ติด แล้วใครจะเอนท์ติด สงสัยอาจเป็นปัญหาที่ข้อมูลจากทางทะเบียนฯก็เป็นได้นะพ่อ” น้องอันว่าไปโน่น

แต่ประโยคท้าย ๆ ไม่ทราบว่ามันลูกจะบอกหรือจะถามกันแน่ แต่เมื่อปิงไปถึงโรงเรียนในวันต่อ ๆ มา ถามข่าวคราวกันดูจึงรู้ว่า.....

จริง! คือ น้องนุชเอนท์ไม่ติด

20 พฤษภาคม 46

หลังจากที่ลาราชการไปธุระเกี่ยวกับเรื่องลูก(สอบสัมภาษณ์+

หาหอพักให้)หนึ่งอาทิตย์ วันนี้ปิงก็ได้ไปปฏิบัติหน้าที่สอนตามปกติ
ระหว่างที่กำลังเข้าแถวเชิฐรงชาติ ปิงเห็นจิตติยายืนอยู่ใกล้ ๆ
ก็เร่งเข้าไปถามไถ่กันทันที

“จิต น้องนุชเป็นไง?”

“ติดคณะวิทยาศาสตร์.....สถิติ” ชื่อยืด
ยาวและจำยาก

“อ้าว แล้วใครว่าเอนที่ไม่ติด จะเป็นไปได้ไง ถึงว่า....”

ปิงก็คุยกันต่อหน้าอาจารย์จันทร์ฉาย ขณะกำลังคุยกัน ก็มี
ครูอีกคนเข้ามาคุยธุระอื่นแทรก(ลืมมารยาทมั้ง ะยะหลัง ๆ นี่มัก
เจอบ่อย วัฒนธรรมของสังคมมันเริ่มเปลี่ยนไปแล้วกระมัง) ปิงก็
เลยเดินเลี้ยวออกมา

เสร็จพิธีหน้าเสาธง ปิงก็ตั้งใจจะขึ้นตึกอาคาร 2 เพื่อไปเอา
เอกสารเตรียมสอน ก็พอดีมาพบ อ.จิตติยาเพื่อนรักเก่าเข้าอีกจน
ได้ เธอกำลังนั่งคุยอยู่กับ อ.สำราญที่ม้าหินอ่อนหน้าห้อง
สวัสดิการ อ.จิตติยาก็ก้มมือเรียกปิงเข้าไปสนทนาไต่ถามกันต่อ
ตามประสาเพื่อนฝูงเก่าแก่กัน

“เมื่อกี้ลืมถามขออภัย แล้วตกลงไอ้^๓นั้นได้คณะอะไร?”

จิตติยาถามขณะที่ปิงกำลังลงจากจักรยาน

“บัญชี” ปิงก็ตอบสั้น ๆ

“ที่ไหน?”

“จุฬาฯ”

“เออ ดีใจด้วยเพื่อนฝูง” จิตติยายื่นมือมาเช็กแฮนด์กับปิง
ปิงจึงได้เอ่ยถามให้หายสงสัยไปว่า

“เออ แล้วทำไมยังมีคนบอกว่าน้องนุชเอนท์ไม่ติด พุดบ้าง ะ”

“ปล่อยให้เขาเถียงกันไป”

เธอพูดกลัวหวั่นระทำให้คู่จิ้น ะ ประหนึ่งว่า มีแต่พวกไม่รู้
จริงแล้วชอบเมาที่ไม่เข้าใจเรื่อง แล้วเธอก็บอกว่า

“เค้าจี้เกียจต้องมาอธิบายชี้แจงทำไมให้เมื่อยปาก อยากพูดก็
พูดกันไปว่า.....”

ในวินาทีที่ปิงฟังปิงเป็นงง เอ็นท์ติดก็คือติด ทำไมจะต้องมี
คำอธิบายประกอบด้วย สิ่งที่ปิงรับทราบมาจากหลายกระแส
ค่อนข้างจะตรงกันคือ เอนท์ไม่ติด

กระทั่งมีอาจารย์วรรณวิ คุรุคณิตศาสตร์หมวดวิชาเดียวกันกับ
เธอเฉลยออกมาว่า

“จะเอนท์ติดได้ยังงี้ ตอนที่มีคนโทรฯ เข้ามาหาอาจารย์จิต
ติยา แกก็ยืนอยู่ใกล้ ๆ กับฉันเอง หน้าแกซีดหมด ยังเล่าเรื่อง
ทั้งหมดให้ฉันฟังเลย จนแกอยู่ไม่ได้ต้องลาโรงเรียนรีบเข้า
กรุงเทพฯ เพื่อไปดูแลลูก”

‘เออ ก็น่าจะจริง’ ปิงคิด ‘เพราะตลอดเวลาช่วงนั้น จิตติ
ยามีหน้าที่ต้องรับมือกับตัวเด็กและลงทะเลเป็นนหลายระดับชั้นใน
หลายวันเหมือนกับเรา ก็ยังไม่เห็นตัวเธอเลย’

แต่จิตติยา ก็ยังมีคำแก้ตัว(อย่างไม่น่ากระทำ)ออกมาใน
ภายหลังให้ปิงฟังอีกว่า

“เราต้องไปกรุงเทพฯ เพื่อจัดเตรียมเอกสารส่งไปให้ไอ้เกด
(ลูกสาวคนโต) เขาจะไปเรียนต่อปริญญาโทที่อังกฤษ ส่วนไอ้หนูช
เรายังไม่มีเวลาดูแล
จัดการให้มันเลย ต้อง
ปล่อยให้ไอ้เตน
(หลานสาวเรียนจบ
ทำงานแล้ว)พาไปสอบ
สัมภาษณ์มอบตัวอีก

ต่างหาก สองทางพร้อมกันเราก็เหนื่อยมากเลย กลับมาถึงบ้าน
ผัวถามยังไม่อยากอธิบายเลย มันเหนื่อยนะปิง เลยตอบไปง่าย ๆ
ว่า เรียบร้อยดีไม่มีปัญหา”

ช่วงนี้ปิงเริ่มรู้แล้วว่า จิตติยากำลัง Make Story (กุเรื่อง)
กรรมเวร!

ถ้าปิงไม่ระแคะระคายมาก่อนล่วงหน้า ก็นับว่าเธอ Plot เรื่อง
ได้สละสลวยแนบเนียนดี มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงเหมาะสม
มองใบหน้าก็หาพิรุณแทบไม่เจอ เออหนอ.....

ที่จริงจิตติยาเธอคิดผิดอย่างมากที่ยังมาโป๊ปดมดเท็จในเรื่อง
อย่างนี้ กระทั่งมีครูบางท่าน(อ.ทักษ์)ออกปากตำหนิลับหลังเอาไว้ว่า

“Computer – Internet เขาก็มีกันที่บ้านในเมือง Entติดไม่
ติดเขาเปิดดูนิดเดียวก็รู้แล้ว มาเที่ยวโกหกแบบโง่ ๆ ทำมั่ว ยิ่งขาย
จี้หน้าเข้าไปใหญ่”

‘คงเป็นเพราะเธอยังทำใจไม่ได้นั่นเอง น่าสงสารเพื่อนเรา
จริง ๆ ต้องมาแสดงบทผิด ๆ ชนิดที่คนระดับนี้เขาไม่ทำกันแล้ว’
ปิงคิด

‘บาปกรรมที่ใครทำกับเราไว้’ มักให้ผลทันตาเห็นเสมอ’

หลายรายมาแล้ว !

ขอกุศลผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
จงสำเร็จแก่ศิษย์มิตรทุกคน
ขอให้พ้นกรรมเวรจากเอ็นทร้านซ์
ช.ชัยสิทธิ์

